

ELPIDA
YAYINCILIK

Romantik Serseri: Bir Dijital Göçebenin Sanat ve Kaosa Düşüşü

ÇAĞLAR FINDIKLI

ELPİDA
YAYINCILIK

**ROMANTİK SERSERİ:
DİJİTAL GÖÇEBENİN SANAT VE
KAOSA DÜŞÜŞÜ**

Genel Yay Yönetmeni
Özgür Türk
Gen. Yay.Koordinatörü
Özgür Türk

ÇAĞLAR FINDIKLI

Kapak Tasarımı: Çağlar Fındıklı/Şafak Özgü
Sayfa Tasarımı: Şafak Özgü

ISBN: 978-625-92542-0-3

Baskı:: Ankara 1. Baskı, Eylül 2025

Yayıncı Sertifika No: 75937

Baskı: Eğiten Matbaacılık / 47083

@Copyright 2025, Elpida Yayıncılık

Bu kitabın basım, yayın, satış hakları Elpida Yayıncılık'a aittir. Anılan kuruluşun yazılı izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri fotokopi yoluyla, mekanik, elektronik, manyetik ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz.

Elpida Yayıncılık

General Zeki Doğan Mah. 524.Cad. No:58/19 Mamak/Ankara

Dikimevi V.D. : 8760258234

Tel:0533 813 77 96

Inna Grekovych'e

İÇİNDEKİLER

- Bölüm 1: Düzen ve Çılgınlığın Mimarları 7**
- Bölüm 2: Sanatın Matematiği 15**
- Bölüm 3: Aşkın Algoritması 21**
- Bölüm 4: Kaçış ve Tokyo Labirenti 45**
- Bölüm 5: Yapay Zekânın Sanatı 57**
- Bölüm 6: Berlin’de Yeraltı ve Tekno-Ritim 67**
- Bölüm 7: Brezilya’da Dansı ve Duygunun Keşfi 89**
- Bölüm 8: Nihilist mi, Korkak mı? 105**
- Bölüm 9: İstanbul’a Dönüş ve Sentez 111**
- Bölüm 10: Kod, Şiir ve Görsel Sanatın Birleşimi 117**
- Bölüm 11: Sonsuzluk ve anlamsızlık Arasında 123**

Bölüm 1:

Düzen ve Çılgınlığın Mimarları

Berkecan, 2022'nin sonlarına doğru bir sabah işine gitmek üzere evinden çıkarken, adımlarını hep aynı hızda attı. Bu, ona zihinsel bir denge sağlıyordu. Her adım bir işlem, her hareket bir fonksiyon gibiydi. Dünyanın kaosu ve insan ilişkilerinin belirsizliği arasında, o hep kendi düzenine sadık kaldı. Hangi taksiye bineceği, hangi caddeden yürüyeceği ve hatta saat kaçta ofise ulaşacağı bile zihninde bir algoritmayla hesaplanmıştı.

Evet, dünyayı tam olarak bu şekilde görüyordu. İnsanlar için ilişkiler, duygular, anlık kararlar - bu onun gözünde işlemesi gereken bir yazılım gibiydi. Her şeyin belirli bir sırası, giriş-çıkışı, doğruluğu ve yanlışlığı vardı. Kimi zaman başkalarının yaptığı basit bir hareket - örneğin birinin telefonunu masa üzerinde titrek bir şekilde bırakması - bile onun için karmaşık bir sorgu gibiydi. Zihninde, onun bir anlam ifade etmeyen hareketini analiz etmeye çalışıyor, ama sonuç genellikle "girdiler uyumsuz" ile bitiyordu. **"Bunu çözmek istemiyorum. Beni ilgilendirmez."**

Bir yazılım geliştiricisi, her hata mesajını çözmek zorundaydı; ama Berkecan, insanların yanlışlarını çözmeyi istemiyordu. Onlar, hata mesajları gibi bir şeydi: Sürekli bir şeylerin eksik olduğu, doğru olmadığı.

Berkecan, 2022'nin sonlarına yaklaşırken bir toplantıya katılıyordu. İş yerinde, şirketin yeni geliştirmeyi planladığı yazılımın yapısı tartışılıyordu. **Veri analizinden sorumlu** olan Berkecan, doğal olarak toplantıya da hâkimdi. Çevresindeki insanlar fikirlerini sunuyor, ama her biri aslında bir hata payı içeriyordu. Kendisinin önerdiği çözüm, her zaman başkalarınınkinden daha netti. Çözüm her zaman oradaydı, ama kimse onu göremiyordu.

"Beni anlamıyorlar," diye düşündü Berkecan, **"Birbirini dinlemiyorlar. Her şey birbirine karışıyor. Bunu**

çözmek için sadece doğru soruyu sormak gerek. Ama kimse doğru soruyu sormuyor.”

Berkecan'ın Asperger sendromu, ona dünyanın kaotik ve öngörülemeyen yanlarını daha derinden görme fırsatı veriyordu. Mantıkla duyguların birbirine karışmadığı, net bir dünya vardı kafasında. **Duygular? Gereksizdi. Mantık ise her şeydi.** Ama insanlar, tam da burada Berkecan'ın sınırlarını zorluyorlardı. Onlar, duygusal olarak birbirini boğuşan insanlardı.

Berkecan, bu bozulmuş veri akışını çözmeye çalıştıkça, yavaşça ve istemsizce tükeniyordu.

Bir meslektaş, Berkecan'ın önerdiği çözümün biraz fazla teknik olduğunu düşündü. Ona şöyle demişti:

— **“Berkecan, bu kadar teknik olmak zorunda mı? Bizim düşünmemiz gereken sadece kullanıcı deneyimi, değil mi?”**

Berkecan, gözlerini kısıp ona bakarken, o an beyninde bir işlem daha başladı. **“Kullanıcı deneyimi? Bunu bir algoritma olarak nasıl tanımlayabilirim?”** Duyguların ve kişisel deneyimlerin kodu yoktu. Kullanıcı deneyimi de, bir tür yanılgıydı.

Fakat, Berkecan'ın içinde, her zaman bir boşluk vardı. Bu boşluk, doğru çözümü bulduğunda bile ona tam bir tatmin sağlamıyordu. Zihninde sıfır ve birler arasında sıkışmış hissediyordu.

Yine de, duygularını dışarıya yansıtmıyordu. Mantık, en iyi silahıydı.

Ofise geldiğinde, Berkecan'ın bilgisayarındaki ekran, yine çözmesi gereken veri setleriyle doluydu. Ancak, ortamda bir değişiklik vardı. Herkesin sesli sohbetleri, sü-

rekli telefonlarıyla ilgili yaptıkları konuşmalar ve ofis içindeki anlamsız gülüşmeler, Berkecan'ın işine olan odaklanmasını sekteye uğratiyordu. **“Bunlar ne yapıyor?”** diye düşündü. Çevresindeki her şey gibi, ofisin de düzeni bozuluyordu. İnsanlar, ne konuşacaklarını anlamadan, yalnızca seslerini çıkarıyorlardı.

Ayşe, toplantıya katılmak üzere hemen yanına geldi. Gözleri paniğe yol açan bir şekilde parlıyordu.

— **“Berkecan, sistemde büyük bir hata var! Bu veri kaybı da ne?”**

Berkecan sadece kaşlarını kaldırarak, ekranına odaklandı. Bunu çözmek için, mantıklı bir yaklaşım geliştirmek üzere tüm dikkatini verdi. Başkalarının panik içinde bağırmaclarını umursamıyordu. **“Veri kaybı?”** Kendisini soğukkanlı bir şekilde düşündü. **“Veri kaybı, sadece yanlış veri işleme algoritması nedeniyle olur. Bir çözüm her zaman var, sadece doğru bakış açısına ihtiyacım var.”**

Ayşe, panik içinde Berkecan'a bakıyordu, fakat Berkecan ona hiç dikkat etmedi. O, bir yazılımın geliştiricisi gibi, yalnızca çözüm odaklıydı. Her şey bir matematiksel denklem gibiydi, ve Berkecan bu denklemi çözmek için her zaman daha fazlasını bulabileceğine inanıyordu.

Ancak Berkecan'ın beyninde bir şey eksikti. Her doğru çözümde, bir adım daha yalnızlaşıyor, kendini bir adım daha boşlukta hissediyordu. **“Neden ben bu kadar yalnızım? Başkalarının yaptığı, basit bir anlam ifade etmiyor.”** diye düşünerek, kendini bir uçuruma doğru çekiliyordu. O gün, sistemdeki hatayı kısa sürede çözse de, içindeki boşluk bir şekilde daha da derinleşti. İlerleyen saatlerde, bu yalnızlık hissi, işini tamamladıktan sonra evine dönerken, başını daha da fazla yorgun hissettirdi. **Her şey doğrudu. Ama ben hala yanlış hissediyorum.**

Berkecan, bir mühendis olarak, hayatı genellikle matematiksel bir denkleme indirgemek için çaba gösteriyordu. Dünyayı anlamak için güvenli olan tek yol buydu: her şeyin bir nedeni, her olayın bir sonucu olmalıydı. Rutinlerine sınıksız bağlıydı; alarm çaldığında, 5 dakika içinde kalkar, her sabah aynı çayı içer ve aynı kıyafetleri giyerdi. Bu düzen, onun dünyasında güvenin ve denetimin kaynağıydı. Mühendislik işinde, her hesaplamanın, her projeksiyonun doğru olması gerektiği gibi, hayatı da aynı doğrulukla inşa etmişti.

Fakat bir şey vardı ki, bu düzenin dışındaydı: **kaos**. Bu, Berkecan'ın içsel bir çatışma yaratıyordu. Kaos, her şeyin belirsiz olduğu, herhangi bir mantık veya düzenin bulunmadığı bir dünya gibiydi. Berkecan, kaosu mantıklı bir şekilde anlamaya çalıştıkça, içsel bir huzursuzluk hissetti. Ancak yine de, kaos ona bir tür **çekim gücü** sunuyordu. Kaosun içinde bir tür özgürlük, belki de kendi güvenli dünyasından kaçma arzusu vardı.

Bir mühendis olarak, kaosu anlamak için mantıklı bir çözüm arıyordu. **Sanat** buna bir örnek olabilirdi. Bir tabloyu, bir heykeli, ya da soyut bir çizimi incelemek, bir mühendis için en başta sadece bir kaostu. Ancak Berkecan, bunun ötesine geçmeye karar verdi: **"Eğer sanat algoritmik olarak modellenilebilseydi, kaos hâlâ kaos olur muydu?"** Bu, onun zihninde devrim niteliğinde bir soruydu. Sanat, kaotik bir şekilde ortaya çıkıyor ve belli bir amaçla hizmet etmiyordu; ama ya bir amaçla yaratılsaydı? Ya sanat, bir mühendislik projesi gibi **planlanabilseydi**?

Berkecan, bu düşüncelerin içinde kaybolarak bir süre daha düşündü. Aslında, kaos ve sanat birbirine ne kadar benziyordu. Her ikisi de **belirsizlik** içeriyordu, fakat sanat, insanın duygusal, yaratıcı tarafını temsil ediyordu. Sanatın kaotik yapısı, ona bir tür çözüm bulma hissi ve-

riyordu.

Berkecan, bu fikirleri daha fazla keşfetmeye karar verdi. Sabahları mühendislik ofisinde **kaotik düşüncelerin** peşinden gitmek yerine, akşamları küçük odasında sanatla ilgilenmeye başlamıştı. Eski eskiz defteri, şimdi ona daha önce fark etmediği bir anlam taşımaya başladı. İlk başta sadece boş vakitlerini geçirmek için yaptığı çizimler, Berkecan'ın içsel dünyasını yansıtıyordu. Matematiksel çizimler, geometri ve geometrik desenler içeriyordu ama şimdi bu çizimler, ona farklı bir şekilde görünüyordu.

Çizimlerinde ortaya çıkan belirli geometrik şekillerin, düz çizgilerin ya da **asimetriğin** içinde bir düzen bulmaya çalıştı. Matematiksel bir çözüm arayarak, her çizimin içinde gizli bir yapı veya açıklanabilir bir **algoritma** olduğuna inanıyordu. Ancak, o çizimlerin kaotik yapısına ne kadar dikkat etse de, her zaman bir **belirsizlik** vardı. Bir şey eksikti. Bir şey kayboluyordu. Çizimlerin içinde bulunan boşluklar, onlara hayat veren kaotik unsurlardı.

Berkecan, **kaos** ile oluşturulmuş bu sanat eserlerinin aslında **duygusal bir çözümleme** sunduğunu fark etti. Matematiksel zihni, sanatın anlamını belirlemede zorlanıyordu. Sanat, onun analitik yaklaşımından çok daha farklı bir **dilin** ifadesiydi. Bu çizimler, Berkecan'a sadece bir eğlence değil, **yeni bir keşif alanı** sunuyordu.

Bu kaotik çizimlerin içine dalarken, Berkecan bir şey fark etti: Bu, ona yalnızca bir sanat formu sunmakla kalmıyor, aynı zamanda **düşüncelerini birleştirme** ve duygusal boşluklarını ifade etme fırsatı veriyordu. Bu noktada, sanat ve kaos arasında bir **bağlantı** kurmuştu.

Bölüm 2:

Sanatın Matematiği

Berkecan, eskiz defterini bir mühendis gibi incelemeye devam etti. Defter, sayfa sayfa kaosu çözülmesini bekleyen bir dünyayı barındırıyordu. Her çizim, onun bilinçaltındaki **boşlukları** yansıtan bir pencere gibiydi. Matematiksel simetriler ve soyut çizgiler, aslında Berkecan'ın kendi içsel karmaşasının dışavurumuydu. Rasyonel düşünceyle yaratılan her çizim, bilinçli bir anlam taşımaya çalışıyordu. Ama bilinçaltındaki kaos, şekilleri, renkleri ve desenleri karıştırarak onu şaşırtıyordu.

Her çizimde, Berkecan yeni bir şey keşfetti. Her çizim, onun içsel bir **dönüşümünü** işaret ediyordu. **Sonsuz döngüler** ya da **asimetriği** yansıtan desenler, duygusal bir anlam taşıyordu. Çizimlerine bakarken, onları analiz ettiğinde farklı bir şey fark etti: Bu, sanatla teknik düşünce arasındaki **geçişken bir alan** yaratıyordu. Sanat, bir mühendis için yalnızca soyut değil, aynı zamanda bir tür **problem çözme** yöntemi.

Eskiz defterini açarken Berkecan, arka planda yapay zekaya dair okumalar yapıyordu. **Makine öğrenimi** ve **sanat** arasındaki ilişkiyi düşünmeye başladıkça, zihninde yeni bir düşünce doğdu.

Eğer sanat bir algoritmaya indirgenebilirse, belki de o zaman kaos bile düzenli bir şekilde anlamlandırılabilir miydi? Bu düşünce ona yeni bir yol açıyordu.

Berkecan'ın sanatı anlama biçimi hızla değişiyordu. Eskiz defterini incelemeyi bırakıp, yeni bir alan keşfetmeye başladı: yapay zeka ve makine öğrenimi. Bu teknolojilerin sanatla birleşebileceği fikri, onu her geçen gün daha çok cezbetmeye başlamıştı. Bilgisayarlar ve algoritmalarla sanat yaratılabileceğini düşündü. İlk başta, bunun sadece bir fikir olduğunu düşündü, ama sonra yapay zekanın sanatı nasıl yeniden şekillendirebileceğini araştırmaya karar

verdi. Yapay zekanın sanat yaratma yeteneği, ona tamamen **yeni bir bakış açısı** kazandırıyordu. Berkecan, bilgisayarların renkleri, şekilleri, simetrikleri ve asimetriği nasıl yaratabileceğini düşündü. Bu, ona bir mühendislik projesi gibi görünüyordu; ama aynı zamanda **sanatın ötesinde bir şeydi**. Sanatın dijitalleşmesi, kaosun düzenli hale getirilmesiydi.

Bir gece, Berkecan kodlama yaparken yapay zekaya dayalı bir sanat programı yazmaya karar verdi. Bu program, sanatı **algoritmalarla** oluşturacaktı. Her çizim bir algoritma, her renk bir hesaplama çıkacaktı. Kaos, bilgisayarın düzenine hapsolmuştu. **“Belki de sanat, sonunda bir algoritma haline gelebilir,”** diye düşündü. Ve bu düşünceler, onun **yeni bir dünyaya adım atmasını** sağladı.

Berkecan, kadını ilk gördüğünde dünya yavaşça dönmeye başladı. Bir sanat galerisi açılışında, yanındaki arkadaşıyla sohbet ederken, aniden ona odaklanmaya başladı. Kadın, salondaki diğer misafirlerden farklı bir şekilde hareket ediyordu. **Gözleri, her şeyin ötesine bakıyordu**, bir şekilde tüm bu karmaşadan bağımsız bir alanın içine çekiliyordu. Berkecan, gözleriyle onun özgürlüğünü takip etmeye başladığında, beynindeki tüm mantıklı yapılar bir anda çözüldü.

“Bu bir problem. Ama çözülmesi gereken bir problem değil. O, benden farklı. Daha özgür.”

Berkecan, bu düşüncüyü kafasında dönüştürmeye çalıştı. Kadın, üzerinde rahatça hareket eden bir elbise giymişti, her adımında rüzgarla dans eden bir **özgürlük** var gibiydi. O an, Berkecan ona doğru birkaç adım attı. Ama her adımda sanki beyninde bir şeyler daha da **karışıyordu**. Çünkü mantıklı bir düzen kurmak istese de, kadın o kadar da **belirsizdi**. Her şeyin bir nedeni olması gerektiğini dü-

şündü, ama kadın bir **bulmaca** gibiydi. Her yaptığı şeyde, onu çözebileceğini düşündü. “**Bir insanın neyi bu kadar karmaşıktırabilir ki?**” diye düşündü.

Ama burada tek bir şey vardı: **Kadın bir bulmaca değildi. O, çözülemezdi.**

Kadınla göz göze geldiklerinde, Berkecan aniden duraksadı. Zihnindeki mantıklı ağlar bir anda kilitlendi. Gözlerinin içine bakarken, kadının yansımasında zamanın durduğunu hissetti.

Dünyadaki her şey o an duraklamış gibiydi. Sadece onun etrafında dönen **hızlı, kaotik** bir boşluk vardı. “**Bu kadar güçlü bir bağlantı nasıl açıklanabilir?**” Beyninin daha önce çalışmaya alışık olduğu formüller, **girdapta** savruluyordu. “**Mantık dışı bir şey var burada. O bir problemi çözmemi engelliyor.**”

Bölüm 3: Aşkın Algoritması

Berkecan, kadına olan hislerini mantıksal bir yapıya sokmaya çalıştı. Duyguları genellikle soyut olan şeylerdi, ama onun için her şey **dönüştürülebilir, hesaplanabilirdi**. Kadınla geçirdiği her anı, bir veri noktası gibi gördü. Onun söylediklerini, yaptığı hareketleri bir sinir ağına benzetti: **“Bunlar nöronlar. Her etkileşim bir bağlantı.”**

Berkecan, bir mühendis gibi sürekli kadınla olan ilişkisini analiz ediyordu. İki insan arasındaki bağ, birbirini anlamaktan çok, sürekli bir **veri alışverişi**ydi. Her sohbet, her gülüşme, her bakış bir veri noktasıydı. Kadınla olan ilişkisini **matematiksel** bir bağlamda anlamak istiyordu. Bir insanın iç dünyasında, birbirine bağlanan iki insanın hissiyatları arasında, **bir güç ilişkisi** olduğuna inanıyordu. **“Ne kadar çok etkileşim olursa, o kadar güçlü bir bağ kurulur.”**

Kadın ona söylediği her cümleyle farklı bir dünyayı açıyordu. Bir cümle, bir anlam çerçevesi gibiydi. Her cümlemin üzerine eklenen bir kelime, **bir teoriyi değiştiriyordu**. Bu kadını anlamak, tüm dünyayı anlamak gibi bir şeydi. Ama tam anlamıyla çözemediği her şey onu daha çok **takıntılı hale getiriyordu**. Kadın, her zaman bir adım öndeydi, her zaman bir adım daha soyut, bir adım daha serbestti. Berkecan, **çözüm bulmaya çalışırken kayboluyordu**.

Kadın, Berkecan'ın dünyasında bir **belirsizlik alanı** yaratıyordu. Onun hayatı, düzensizdi ve özgürdü. Her sabah farklı bir yerden uyanıyor, her gün farklı bir şekilde sanatını yaratıyordu. Kendine ait bir düzeni yoktu; evinden yola çıkarken hangi sokakta duracağına bile karar vermezdi. Bu özgürlük, Berkecan'ı **içten içe** etkiliyordu. **“Neden her şey böyle sırasız?”** diye düşünüyordu. Ama o kadın, tam olarak **“sırasız”** bir insan gibi davranıyordu.

Berkecan, onu gözlemleyerek her davranışının altında bir **mantık arayışına** giriyordu. Kadın, spontane bir şekilde yeni projeler yaratıyor, hayatını kendine özgü bir şekilde şekillendiriyordu.

Ancak Berkecan için **her şeyin bir açıklaması olmaydı**. Kadının bu davranışları, ona bir formül gibi **anlatılamaz** geliyordu. “**Sürekli değişen bir sistem nasıl stabil olabilir?**” diye düşündü. Ama bir şekilde buna hayran kalıyordu. Kadının **özgürlüğü**, Berkecan’ın dünyasında bir tür **yeni denklemdi**. Ve her geçen gün daha da fazla bu özgürlüğe hayranlık duyuyordu.

“**Bunu çözemezsem, onu anlayamazsam, kendi dünyamı kaybederim,**” diye düşündü.

Berkecan, bir gün kadının yazdığı bir şiiri okurken büyük bir içsel kriz yaşadı. Şiir, duyguların **soyut ifade-siydi**, mantıklı bir açıklamadan çok uzak bir dilde yazılmıştı. Anlamı yavaşça beyninde şekillenmeye çalışırken, Berkecan’ın içinde bir **fırtına** koptu. Şiir, onun tüm mantık sınırlarını aşıyor, sadece bir **soyut dünyaya** çekiyordu. O an, dünyadaki her şeyin bir anlamı olması gerektiğini düşündü ama kadın, her kelimesiyle mantığın **dışında bir dünyayı** temsil ediyordu.

“**Bir insanın içindeki en derin duyguyu açıklamak, nasıl mümkün olabilir?**” diye düşündü Berkecan. “**Hangi formül, hangi denklem bu kadar karışık bir duyguyu açıklayabilir ki?**” Sorusu, ona asla cevaplanamayacak bir **boşluk** hissettirdi. Çünkü duygular **hesaplanamazdı**. “**Mantık dışı**” olamazdı. Bu, Berkecan’ın hayatındaki en büyük **şoktu**. Aşk ve duygular, bir **formül** değildi; bir **belirsizlikti**.

Berkecan, kadına olan sevgisinin yoğunluğunda gide-rek **saplantılı** bir hale geldi. Her hareketi, her davranışı,

Berkecan'ı her an takip etmeye zorluyordu. Kadın, onun için bir **kapsamlı** problemi çözmek gibi olmaktan çıktı; **artık onun varlığı bir gereklilik** gibiydi. Bir mühendis gibi, her davranışını analiz etti, her davranışı üzerinden yeni **hipotezler** geliştirdi. Ama bir noktada, o kadar fazla çözüm bulmaya çalıştı ki, kendini **yapısal bir kaosun** içinde buldu.

Berkecan, kadına olan sevgisini artık **normal** bir bağlamda düşünemiyordu. Onun hayatı, adeta bir **dönüşüme** girmişti. **“Bu kadın, yalnızca bir insan değil. O, benim için bir çözülmesi gereken dünya.”** O kadar çok **takıntı-lı bir hale gelmişti** ki, kadınla ilişkisi tüm hayatını **tüketmeye başlamıştı**. Kadın için yaptığı her şeyde, onun dairesel bir **girdaba** kapıldığını hissetti. Bir bağlantı kurmayı istese de, bağ **giderek daha zorlaşan bir gerilim haline** geliyordu.

Berkecan, kadının onu aniden terk edişine inanamıyordu. Bir an önce, her şeyin **mantıklı** bir açıklaması olması gerektiğini düşündü. Kadın, bir sabah, her zamanki gibi sabah kahvesini içtikten sonra, hiç beklemediği bir anda sadece **“Benim için çok karışık, Berkecan.”** demişti. Sadece bu kadar. Ve kaybolmuştu.

“Ama bu, neden? Her şey yerli yerinde gibiydi. O kadar çok çözülmesi gereken şey vardı.” Berkecan, her şeyin bağlantılı olduğunu, her şeyin bir açıklaması olduğunu düşünen bir insandı. **Mantık her şeyin anahtarıydı.** Ama şimdi, o anahtarın kaybolduğunu hissetti. Kadın gitmişti ve bir anda her şey bulanıklaşmıştı.

Kadının ayrılığı, Berkecan'ın tüm yapısını, düşüncelerini ve içsel denklemlerini **bozdu**. Neden terk ettiğini anlamak için, zihninde her türlü olasılığı değerlendirdi, her etkileşimi geri sardı ama bir sonuca ulaşamıyordu. **“Belki**

de, her şey olduğu gibi kalmalıydı. Ama o, gitmek istedi..." diye düşünüyordu. Fakat, her bir olasılık karşısında, mantık savaşımaya devam etti: **"Bir açıklama bulmalıyım. Bu çözümlmeli."**

O günden sonra, her şey **tartışmasız bir belirsizliğe** dönüşmüştü. İlişkilerindeki her an, bir denklem gibi **şeffaf** ve çözülürken, şimdi her şey **kararmıştı**. Onun, bir çeşit **"mantık dışı"** bir karar vermesi Berkecan'ı içine düştüğü boşlukla baş başa bırakmıştı.

Kadının terk edişi, Berkecan'ın ruhunu derinden sarsmıştı. Zihnindeki her şeyin sıradanlığı bozulmuş, günlük hayatına her adım atmak bile **zorlaşmıştı**. Artık her şey daha **keskin ve bulanık** görünüyor, zaman geçtikçe anlamını kaybediyordu. Duygusal dalgalanmalara kapıldı. Her an, neşeli ve karamsar bir arada oluyordu. Kadının gitmesinin ardından, **sürekli bir "kayıp" hissi** yaşamaya başlamıştı.

Bir yanda **hüsran** vardı, diğer yanda ise kadının varlığının **yokluğuna dair korku**. Berkecan, her zaman düzenli olan yaşamının bir anda çöküşe geçtiğini hissediyordu. Aşırı duygu durumları ve kararsızlık, onu **borderline** gibi **belirsiz bir ruh haline** sokmuştu. Çaresizlikle her şeyi kontrol etmeye çalıştı, ama her şey **ellere kayıyordu**. **"Neden şimdi böyle hissettim? Neden ben?"**

Bu karmaşık duygusal dalgalanmanın ortasında, Berkecan kendini **deliliğe yakın** hissediyordu. Dünyasında her şeyin nedenini bulmaya çalışırken, şimdi neyi savunacağını bilemiyordu. Bir an **yakınlık** arzusu içinde kaybolurken, diğer an **soğukluk** ve **yalnızlık** duygusu onu sardı. **"Beni terk etmek ne demek? Ve ben neden her şeyin anlamını kaybettim?"**

Berkecan, mantıkla yönlendirmeye alışkındı. Ama şim-

di duygular, bir **kaos** gibi karşısında dikiliyordu. Çözüm, soruları daha da derinleştirdi ve **çözumsuzlük** onu daha da yıkıyordu.

Berkecan, bir zamanlar hayatındaki her şeyin bir **denkleme** dayandığını düşünüyordu. Ama şimdi terk edilmesi, dünyasının tüm denklemlerini alt üst etti. **“Eğer sevgi bir fonksiyon olsaydı, neden ‘return’ değeri beklediğim gibi çıkmadı?”** diye sormaktan kendini alıkoyamadı. Artık dünyası, **çeşitli hatalarla** doluydu ve o hataları bulmak istemedi. Duygularının karmaşıklığı, başına gelmesi gereken en büyük **sınav** gibiydi.

Duygularının artık **mantıklı açıklamalara** oturmadığını fark etti. Her şey daha **görünür ve kaotik** hale gelmişti. O aşkı aradığı **matematiksel denklemlerle** çözemezdi. Berkecan, kendi duygusal yapısının dağılmasına **izin verdi**. Kadın, onun hayatındaki bir **değişim işaretiydi**. Ama bu değişim, Berkecan’ın **doğasına** karşı bir savaştı.

Bir gün, bir sanat galerisi gezisinde kadını düşündü. Duvarlarda bir soyut resim dikkatini çekti. **Renklerin birbiriyle çarpışması**, kaotik bir düzen oluşturunuyordu. Berkecan, o an **sanatın** ne kadar doğru bir yansıma olduğunu fark etti. Sanat, **düzeni bozan** bir yapının **görsel ifade-siydi**.

Berkecan, bir zamanlar **düzenin ve matematiğin** en büyük savunucusuyken, **kaos ve sanat** artık ona daha **mantıklı** gelmeye başlamıştı. Bunu **görmeye ve hissetmeye** başladıkça, mantıksal bir çözüm arayışından çıkıp **belirsizliğe** doğru adım atmaya başladı. Şimdi, her şeyin içinde **bir karmaşa** ve **gizli bir anlam** olduğunu kabul ediyordu.

Kadın terk etmişti, ama Berkecan’ın **kendi içindeki denklemler** artık farklı bir yola çıkıyordu. **Duygularına**

karşı duyduğu saplantı, bir zamanlar hissettiği acıya **dönüştü**. Şimdi, acısının içinde **yeniden var olabilmenin** anlamını arıyordu.

Berkecan, terk edildikten sonra her şeyin anlamsız ve **belirsiz** olduğunu düşündü. Dünya sadece **rastgele bir yapboz** gibiydi. İnsanların yaşadığı duygusal anların bir anlamı olmalıydı, ama şimdi buna inanmıyordu. **“Dünyada hiçbir şeyin gerçek bir anlamı yok.”** Nihilizm onun yeni gerçekliği idi. Kadın, her şeyin anlamını kaybetmesine neden olmuştu.

Zihnindeki karanlık düşünceler, sürekli olarak **yıkılma** arzusuyla yoğruluyordu. Ama bu yıkım, Berkecan'ı **gülme**ye zorladı. Bir an, tüm bu boşluğun içinde, **gülmenin** ne kadar **absürt** olduğunu fark etti. Mizah, ona bu karanlık boşluğu **daha da derinleştiriyordu**. Kendini **alaycı** bir şekilde izlerken, her şeyin ne kadar **düşüşte** olduğunu fark etti. Ama **bu düşüş, ona tam anlamıyla güvenli bir yol gibi gelmeye başladı**.

Berkecan, bir yanda **gülmekten** keyif alırken, diğer yanda dünya onun için **sadece bir oyun** gibiydi. **“Eğer her şey bir şaka ise, ben de şaka yapmayı kabul ediyorum.”** Bu, Berkecan'ın hayatındaki yeni **başlangıç** ve **bitiş** noktasına dönüşüyordu.

“Mantık başarısız olduğunda, geriye yalnızca sanat kalır.”

Berkecan'ın dünyası, terk edilmesinin ardından yavaşça bozulmaya başlamıştı. O an, hayatının bir yazılım gibi hatalı çalışmaya başladığı, kodların birer birer çözüldüğü ve nihayetinde sistemin tamamen çökmesiyle karşı karşıya olduğu anı hatırlamıyordu. Bir mühendis için her şeyin bir çözümü vardı. Herhangi bir sistemde meydana gelen bir hata, onu analiz edip düzeltmek için bulunacak bir

yöntem anlamına geliyordu. Ama duygular? Onlar neydi? Matematiksel açıklamalara ya da bir algoritmaya sığmıyorlardı.

Berkecan, gece boyunca uykusuz kalıyordu. Gözlerini kapattığında, zihninin derinliklerinde kaybolan her düşünce, bir labirentte geri dönüp dönüp aynı noktaya çıkıyordu. O kadar çok düğüm vardı ki çözülmesi gereken, hiçbirinin yerini tutan başka bir çözüm yoktu. Geceleri mantıkla yatıyor, sabahları ise kaosla uyanıyordu. Duygularını bir türlü çözümleyemedi. Zihninde onlar, her şeyin çözülmesi gereken bir parçası gibiydi ama gerçeklikte bu çok daha karmaşıktı.

İlk başlarda kalbini kıran şeyin sadece bir “hata” olduğunu düşündü. Tıpkı mühendislikte yaşanan hatalar gibi, bu duygusal çöküşün de geçici olacağına inanmıştı. Ancak zaman ilerledikçe, hayatının en karanlık zamanlarına girdiğini fark etti. Kendisini bu kadar çökmüş hissetmesi, bambaşka bir boyuta geçmişti. Bir yazılımın çökmesi bir yeniden başlatmayı gerektirebilirken, burada işler daha karmaşıktı. Kendisi çökmüştü, her şeyin başlangıcını ve sonunu koyabilen o mühendislik zihni de yavaşça silinmeye başlamıştı.

Her şeyin mantıklı olması gerektiğine dair sahip olduğu inanç, bir anlamda onu buraya getirmişti. Ama şimdi mantık yetersizdi. Çünkü duygulara bir mantıkla yaklaşmak, bir hata yapmaktan başka bir şey değildi. Kendini boşluk içinde hissediyordu, bir yazılımın içinde sıkışmış gibiydi. Artık işin içine duygular girdiğinde, onları çözümlemek için kullanılan algoritmaların hiçbir işlevi yoktu. Çözumsuzlük içinde kayboldu. İnsanların “aşk” dediği şey, bir yazılım hatası gibi görünüyordu. Terk edilmenin acısı, kendisini tanıma çabaları, daha fazla bozulmaya yol açıyordu.

Zihninin her karanlık köşesinde aynı düşünceler dönüp duruyordu: *“Bu her şeyin sonu mu?”* İronik olan şu ki, bir mühendis olarak, bu türden bir çözümsüzlükle karşılaşmak, her zaman karşılaştığı problemleri çözebileceğini bildiği bir dünyada, kendisini tamamen kaybolmuş hissetmesine yol açtı. Duygular, bir mühendis için baş edilmesi imkansız bir sorun gibiydi. İşte tam o anda, duygularının yokluğunda, bir çıkış yolu arayışına girdi.

İçindeki boşluğu başka hiçbir şeyle dolduramayacağını fark ettiğinde, kararsızlıkla baş başa kaldı. Gidip bir yere varmak, bir çözüm bulmak istiyordu. Ama ne çözümü? Bir mühendis, her zaman neyin doğru olduğunu bilir, doğru yolu bulur. Peki ya kalp? Ne kadar mantıklı olsa da, bir hata olmadığını bilse de, yine de her şeyin karmaşık olduğunu düşünüyordu. Zihninin bir köşesinde, bir şeyin ters gitmesi gerektiğini fark etti. Sadece mekanik bir düzende yaşamak, ona yeterli gelmiyordu. Sistem bozulmuştu, ama bozukluğu çözmek için her şeyi yeniden inşa edemezdi.

Berkecan, bir mühendis olarak her zaman sistemleri düzgün çalıştırmak için uğraşmıştı ama şimdi “bozulmuş” olan şey kendisiydi. Kalbi, bir donanım parçası gibi değil, duygusal bir boşluk gibiydi. Çözüm bekleyen bir yazılım gibi, ama ne yazık ki burada hiçbir algoritma geçerli değildi. “Eğer bir şey bozulmuşsa, onu düzeltebilirsin,” demişti kendi kendine; ama kendini nasıl düzeltebilirdi? Çözüm, dışarıda bir yerde olmalıydı. Bir yerlerde, farklı bir yol vardı. Fakat bu yolu, duygularının çözülmesiyle bulamayacaktı. Yavaşça dünyasına yabancılaştı.

Berkecan, duygularını çözmek için dış dünyayı kullanmak gerektiğini düşündü. Her şey bir program gibi çalışıyordu ama bir mühendis olarak da, tüm dünyayı mantıklı hale getirecek bir kod yazabileceğini anlamalıydı. Şimdi çözüm, sadece dışarıda, yeni bir dünyada gizliydi. Ve buna

gitmek, belki de içinde yaşadığı sistemin çökmesine izin vermektir. O, bilmediği bir yere doğru yola çıkmalıydı. Kendi içinde çözüm bulamayacağı bir sorunla karşı karşıyaydı. Bu bozuklukları, yalnızca dışarıda bir yerlerde bulabileceği bir çözümle iyileştirebilirdi.

Bir mühendis için bozulmuş bir şey, yeniden inşa edilebilirdi. Ama ya insanın ruhu? Bir yazılım gibi çalışmazdı; ona sadece dokunulmaz, zaman içinde iyileşmesi gereken bir şey gibi bakılabilirdi. Berkecan, duygularını çözümlememekle kalmıyor, bir yazılımın çökmesi gibi, zihninin de bu karmaşık sistemin içinde parçalandığını hissediyordu. Her şeyin bir çözümü olmalıydı, değil mi? Bu inanç, her zaman mühendislik yoluyla hayatta kalmasını sağlamıştı. Ama bu defa işler farklıydı. İnsan ruhu, bir bilgisayarın algoritması gibi doğrusal işlemiyordu. Hataları, düzeltilmesi gereken sıradan bir kod gibi yeniden yazılabilir miydi?

Berkecan, içinde bir şeylerin yanlış olduğunu, dışarıda bir çözüm olduğunu biliyordu. Ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. İnsan ruhu, bir yazılım gibi resetlenemezdi. Zihni, her adımında daha da bozuluyordu. Sadece düzgün çalışan bir sistem değil, bir insan olarak içsel bir çözümsüzlükle karşı karşıyaydı. Ne yapmalıydı? Onu sadece tekrar “çalışan” bir hale getirebilmek için, belki de dışarıda bir şeyler vardı. Ya da belki de bir çıkış yolu, sadece onun kalbinde gizliydi.

Zihnindeki her düşünce, bir devinim gibi ilerliyordu. Terk edilmenin acısının tüm benliğini sarstığını, duygularının mantığa sığmadığını, kalbinin mantıksız bir sistem gibi çarptığını hissetti. Bir mühendis olarak, her şeyin bir çözümü olması gerektiğini biliyordu. Ama bu sefer çözüm, bir algoritmada değil, başka bir yerdeydi. Bu çözümü bulmak için “bozulmuş” olan tüm sistemleri çözüme kavuşturmak gerekiyordu. Ve bu sadece bir düzeltme değil, baş-

ka bir yolculuktu.

İçsel karmaşasını çözebilmek için Berkecan, kendi dünyasından kaçma kararı aldı. Başka bir yerlerde, kendini yeniden kurabileceği bir çözüm olduğuna inanıyordu. O yüzden bir adım atmalıydı. O adımı attığında, belki de hayatını yeniden kurma şansına sahip olacaktı. Her şeyin başına dönmesi, sıfırlanması gerekiyordu. Çöküşün ortasında bir çıkış yolu aramak, her şeyin yeniden düzenlenebileceği bir yerdi. Berkecan için bu, zihnindeki sistemin yeniden başlatılmasıydı. Gerçekten neyi kaybetmişti? Bu düşünce, ona hayatındaki en büyük soruyu sorma cesaretini verdi: *“Yeni bir başlangıç mümkün mü?”*

Halkalı bir labirent gibi görünen duygularını aşmak, zihin ve ruh arasındaki bozulmuş iletişimi onarmak için sadece bir yolculuğa çıkması gerekiyordu. Dünyaya yeni bir gözle bakmaya karar verdi. Bu yolculuk, sadece fiziksel bir adım değildi. Bu, kalbinin, zihninin, ve belki de ruhunun iyileşme süreciydi. Kendini yeniden inşa etmek, zamanla olacak bir şeydi; ama ona giden ilk adım, bilinçli bir seçimdi.

Her mühendis, herhangi bir sistemi “düzeltmek” için, nereden başlayacağını ve nereye gideceğini bilir. Ama insanın ruhunu düzeltmek için hiçbir garanti yoktu. Bu yolda atacağı her adım, bir belirsizliğe işaret edecekti. Ancak, Berkecan bir şeyden emindi: Kendi “yazılımını” tekrar inşa edebilmek için önünde bir yol vardı. O yolu bulmak, belki de kendi içindeki gizli gücü keşfetmekle mümkün olacaktı.

Berkecan’ın mühendislik kariyeri boyunca, dünya bir çeşit matematiksel model gibi işliyordu. Her şeyin bir formülü, her olayın bir açıklaması, her sorunun bir çözümü vardı. İnsan davranışlarını anlamanın, makineler gibi sistematik bir şekilde çözülmesinin mümkün olduğuna inan-

maktan hiç vazgeçmemiştir. Bu, ona hayatını kolaylaştıran bir inanç vermiştir; her şeyin bir mantığa dayanması gerektiğini düşünüyordu. İnsanı, dünyayı ve evreni—bunların hepsini çözebileceğine, onları düzenli bir hale getirebileceğine inanıyordu. Hatta aşkı bile.

Fakat terk edilişi, bu güçlü inancı temelinden sarsmıştı. Bir şeylerin yanlış gitmeye başladığını hissetmeye başlamıştı. O güne kadar hep zihinsel bir dünyada, analitik bir perspektifle hareket etmişti. Ama kalbinin kırılmasıyla birlikte, duygularının doğasını anlamadığını fark etti. Bilim ve mühendislik, onun için kesinliğin, doğruluğun ve düzenin simgesiydi. Bir yazılım gibi; her şeyin bir girdi ve çıktısı vardı. Ama ne zaman ki aşkını kaybetti, ne zaman ki duygusal bir çöküş yaşadı, o zaman bütün bu “sistem” sorgulanmaya başladı.

Berkecan, duygularının bir algoritma gibi çalışmadığını anlamaya başladı. Sevgi, kayıp, acı—bunlar basit bir işlem sırasına indirgenemezdi. Mühendis olarak düşünmesi gereken tek şeyin, sorunun ne olduğunu tespit etmek ve çözümünü bulmak olduğunu öğrenmişti. Fakat bir insanın ruhu, bir bilgisayar gibi çalışmazdı. İnsanın kalbi, mantıklı bir yapı gibi düzenlenemezdi. Bilimin ve mühendisliğin her şeyi çözebileceğine dair inancı, yavaşça kırılmaya başlamıştı.

Bir gün, yaşadığı acının derinliklerine indiğinde, duyguların bilinçli olarak tasarlanmış bir sistemin parçası olmadığını fark etti. Duygular, tıpkı yazılımlarda meydana gelen hatalar gibi karmaşık ve öngörülemezdi. Bir yazılım hata verirse, onu düzeltmek mümkündü. Ama kalp hata verdiğinde, onu düzeltmek, yapılandırmak, optimize etmek mümkün değildi. Bu, Berkecan'ın mühendislik zeka yapısına ters bir düşünceydi. Bir mühendis olarak her zaman şunu düşünmüştü: “Bir şey bozulursa, onu yeniden

inşa edebilirim.” Ama şimdi, bozulmuş bir kalbi, bir insanı yeniden inşa edebilmenin imkansızlığını görüyordu. O an, hayatta hiçbir şeyin tamamen düzenli, belirli bir şekilde işlemeyeceğini, sevginin de bir tür hata olduğunu fark etti.

Aşk, bir yazılımın hata kodu gibi, düzgün bir şekilde işlenemeyen bir algoritmaya dönüştü.

Duygularının mantıkla çözülemeyecek kadar karmaşık olduğunu anlamıştı. O kalp, ne kadar çok işlem yaparsa yapsın, ne kadar derinlemesine çözümlemeye çalışsa da, sevgiyi, acıyı ve kaybı anlamayacak kadar karmaşıktı. Aşk, hesaplanabilir, öngörülebilir, düzene konulabilir bir şey değildi. Berkecan için, her şeyin düzenli ve sistemli olması gerektiği fikri yerini, her şeyin kaotik olduğu gerçeğine bırakıyordu.

O noktada Berkecan, insanın yalnızca fiziğiyle değil, aynı zamanda duygularıyla da var olduğunu fark etti. Duygular, bir mühendislik problemine indirgenebilecek kadar basit değildi. Bu, dünyada var olan her şeyin en temel kuralına aykırıydı. İnsanları, makineler gibi düzene sokamayacağını, duyguların her zaman belirli bir düzende çalışmayacağını gördü. Duygular bir yazılımın kodlarına indirgenemezdi. İnsanlar, makineler gibi işlemiyor, bilincin içindeki karmaşayı yaşamak için ruhsal bir varlık oluyordu.

İşte o an, Berkecan mühendisliğin kendi hayatına koyduğu anlamı kaybettiğini fark etti. Artık dünya, bir mühendislik problemi gibi işlemiyordu. O “sistem”, artık tamamen baştan sona çözümsüz bir hal almıştı. İnsanların birbirlerine bağlanmaları, sevgi, nefret, üzülmeye—bunların hepsi, makinelerin programlamaya indirgenemeyecek kadar karmaşıktı. O yüzden Berkecan, hayatın anlamını sorgulamaya başladı. İnsanlar neden birbirlerine bağlanı-

yordu? Sevgi, bir çeşit yazılım gibi işlemiyor muydu? Biri birini neden seviyor, diğerini neden terk ediyordu? Bu kadar karmaşık ve bilinçli bir davranışı çözmeye çalışmak, matematiksel bir işlemle, bir algoritma ile açıklanabilir miydi?

Bir mühendis olarak o kadar zaman boyunca sistemleri anlamaya çalışmıştı. Ama sevgiyi ve acıyı anlamaya çalışırken, ne kadar çok işlem yaparsa yapsın, çözümüne bir türlü ulaşamıyordu. Dünyanın bir sistemin parçası olması gerekmiyordu; bu düzenin tamamen dışına çıkmıştı. İnsanın ve evrenin işleyişine dair bildiği her şeyin bir yanılsama olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ve en önemli soru, nihayetinde, “Dünyanın bir anlamı var mıydı?” sorusu olmuştu. Her şeyin sonunda bir çözümü olabilir miydi, yoksa hayat, tüm mühendislik biliminin ötesinde, sadece belirsiz bir kaos muydu?

Berkecan, bir zamanlar dünyanın düzenli ve anlaşılabilir bir yer olduğuna inanmıştı. Her şeyin bir amacı olduğunu, her hatanın bir çözümü olduğunu, her olayın bir mantığına ulaşılabileceğini düşünmüştü. Ancak şimdi, o güvenli dünyasında, her şey kaybolmuştu. Artık bir mühendis değil, sadece sistemin bozulmuş bir parçasıydı. Duygularının derinliğinde kaybolmuş, dünyayı yalnızca karanlık bir bakış açısıyla görebiliyordu. Her şeyin sona ereceğini biliyor, fakat bunun gerçekliğiyle yüzleşmek, ona sadece daha fazla umutsuzluk getiriyordu.

Geceleri, başını yastığa koyduğunda, gözüne hiçbir şeyin anlamlı gelmediği o sonsuz boşlukta kayboluyordu. Her şeyin sonunda tükenmesi gerektiğini biliyordu. “Bu hayat,” diye düşündü, “bir yazılımın içine sıkışmış bir hata gibi. Ne kadar düzgün çalıştığını zannetse de, sonunda bir gün sistem çöküyor. Her şeyin başı ve sonu vardır ama aradaki süreç? Boşuna. Bir gün her şey çökecek ve ben de yal-

nızca kaybolacağım.” O an, yaşamın anlamını sorgulayan, sistemsel bir çözüm bulamayan bir insan olarak, sadece evrende bir hata olarak hissediyordu.

Berkecan’ın içindeki karamsarlık, ona dünyayı bir tür gerçeklikten ziyade, sadece bir ilüzyon gibi göstermeye başlamıştı. Her şeyin geçici olduğunu, insanların birbirini anlayamayacak kadar kör olduğunu düşündü. “Hiç kimse bir diğerini tam anlamıyor. Bütün bu ilişkiler, bu bağlar, sadece göz boyama. İnsanlar birbirlerine sevdiklerini söyleseler de, içlerinde o gerçek bağlılık yok,” diye mırıldandı. Sevgiyi anlayamayacağını, kalbinin bir mantıkla işleyemeyeceğini kabul etmek, ona ağır geliyordu. Bir insanın duygusal anlamda tam olarak anlaşılmasının imkansız olduğunu, bunun matematiksel bir denklem gibi olamayacağını içten içe hissediyordu. Her şeyin karmaşık bir sistemin içinde dönen, tıpkı bir algoritma gibi işleyen bir illüzyon olduğuna inanıyordu.

Bu karamsarlık, zamanla alaycı bir bakış açısına dönüşmüştü. İnsanlara dair tüm umutları, her şeyin bir çözümü olduğu inancı, bir yalan gibi görünüyordu. “Bize öğrettikleri her şey, bize sadece birer yalanı satmaktan başka bir şey değil,” diye düşündü. Bir yanda mantıklı bir çözüm arıyor, diğer yanda her şeyin aslında boş olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu. Tüm çabaların, tüm gayretlerin sonunda bir sonuç vermediğini kabul etmişti. Çünkü sonunda herkes kaybolacak, her şey silinecekti. İnsanlar, sistemi çözmeye çalışıyor ama asla gerçek cevaba ulaşamıyordu. Kendisinin de bu dünyada var olmasının bir anlamı yoktu.

Hayatındaki her şeyin bir nevi yararsızlıkla sonuçlandığını hissediyordu. “Bütün bu işler, ilişkiler, tutkular, hayaller... Hepsi, sonu belli olan bir yolculuk. Hepsi bir sonla sona erecek,” diye düşündü. “Belki de sadece zaman kaybı. Her şey, sadece anlık bir düşünceden başka bir şey değil.

Bir an gelir, çökersin. Ve bir dakika sonra hiçbir şeyin anlamı kalmaz.” Nihilizmin derin sularında kaybolurken, hayatın herhangi bir anlamı olup olmadığını sorguluyordu. İnsanlar, bir noktada birbirine bağlanamaz, kendilerini bulamaz ve sonuçta hiçbir şey bulmazlardı.

Berkecan’ın zihnindeki bu alaycı iç monologlar, derin bir boşluğun yankıları gibiydi. Her bir düşüncesi, her bir karamsar bakışı, dünyada gerçek bir anlam ve çözüm arayışının boşuna olduğunu ona hatırlatıyordu. “Mantıklı bir çözüm yok,” diye düşündü. “Hangi sistemi uygularsan uygula, sonunda her şey çöküp kaybolacak. Bir insanın duygularını çözmek mümkün değil, bir yazılımda yaşanan hataları çözmek gibi değil. Aşk bile, bir yazılımın hatası gibi.” O anda, sevginin ve duyguların mantıklı bir işleyişe sahip olmasını isteyen Berkecan, zamanla bu umudunu da kaybetmişti.

İçindeki boşluk büyüdüğü, alaycı bakış açısı daha da derinleşiyordu. Tüm bu düşünceler birbirini izlerken, hayatın gerçekliğine dair içsel bir keşif yapmaya başlamıştı. İnsanlar, birbirlerine anlamlı şeyler söyleyebilirlerdi, ama kelimelerin ardındaki gerçek anlamı asla bilemezlerdi. Ve bu da Berkecan’ın, sevgi ve insan ilişkilerine dair kırık bir algı geliştirmesine neden olmuştu. Kendi içindeki kaosun parçası olarak, dış dünyayı sadece bir çeşit alaycı bakış açısıyla değerlendirebiliyordu.

Dünyadaki her şeyin sonunda çökmesi gerektiği fikri, Berkecan’ı bir sonuca varamamış bir döngüye sokmuştu. “Her şey boş,” diye düşündü. “Ve bu boşluk içinde kaybolmuşken, bir anlam aramak, daha da fazla kaybolmak demektir.” Hem insanlara, hem de kendisine karşı olan umutsuzluğunu içinde taşıdı. Bir mühendis olarak sürekli çözüm aramak, ancak bir çözüm bulamamak; hayatını çözüm arayarak tüketmek ve sonunda hiçbir şeyin çözülme-

miş olduğunu fark etmek, Berkecan'ın içsel boşluğunun derinleşmesine sebep oldu. Ve nihayetinde, o boşlukla bir şekilde barışmaya karar verdi; "Hiçbir şeyin anlamı yok," diye düşündü. "O zaman hiç bir şey için uğraşmamalıyım."

Berkecan'ın içindeki karamsarlık ve nihilizm, gün geçtikçe derinleşti. Hayatın anlamını yitirdiği ve her şeyin sonunda çökeceği fikriyle yüzleşmek, ona yalnızca bir boşluk hissi getirmişti.

Dünyanın gerçekliğiyle barışamıyordu. İnsanlar, sevgi, bağlar ve amaçlar arasındaki karmaşayı hiçbir zaman çözemediler. Fakat bir gün, o karanlık düşünceler arasında bir şey fark etti: Eğer dünya bu kadar anlamsızsa, o zaman belki de o anlamı kendi elleriyle yaratabilirdi. Kendi kaçıyordu bu, kendi dünyasında oluşturduğu gerçeklik. "Eğer her şey boşa, o zaman hiçbir yükümlülüğüm yok," diye düşündü, gözlerini dışarıdaki gri gökyüzüne dikerken.

Berkecan, yıllarca mühendislik dünyasında ve toplumun dayattığı kurallarda sıkışıp kalmıştı. Her şey bir sistemdi, her şeyin bir amacı, bir işleyişi vardı. Ama artık o kuralları, o sistemi anlamlı bulmuyor, kendini bir robot gibi hissediyordu. Gözlerinde tüm o mekanizmanın yorucu çarkları dönerken, içsel bir isyanın kıvılcımları yanmaya başlamıştı. Düzenin dayattığı kurallar ona sadece birer prangaya dönüşmüştü. İnsanların yaptığı, toplumun kabul ettiği her şey ona boş birer ritüel gibi görünüyordu. Dünya, sadece bir mekanizma, bir düzenin bozulmuş bir parçasıydı. Bir mühendis olarak düzenin parçası olmak, onun için katlanılmaz bir yük haline gelmişti. Ve işte, bu isyanı daha da ateşle besleyen bir düşünce doğmuştu: *Kaçmak*.

Kaçma fikri, ilk başta bir düşünce olarak belirdi. İçindeki boşluk, bir yerlere kaçma ihtiyacını doğurdu. "Kaçmak istiyorum," diye düşündü. "Herkesin beklentilerinden, sis-

temlerin dayattığı kurallardan, en önemlisi, kendi ruhumun kafesinden kaçmak. Her şeyin bir anlamı olduğunu söyleyen bu dünyadan kaçmak, bana yeniden doğmuş gibi hissettirebilir.” Ama Berkecan, sadece kaçmak istemiyordu; geriye dönüp baktığında, bu sadece bir sığınma değil, bir arayıştı. Dış dünyada, bilinmeyende bir şeyler vardı. Aradığı şeyler, düzenin dışında, belki de kaostun içinde gizliydi. “Bir insan özgür olmalı,” diye düşündü. “Ve ben de o özgürlüğü keşfetmeliyim. Ama bunu yalnızca kaçmakla değil, kendi yolumu bularak yapmalıyım.”

Yavaşça, bir dünya turunun, tam anlamıyla kaçışın ve özgürlüğün peşinden gitmenin hayalini kurmaya başladı. O an fark etti: Bu sadece bir kaçış değildi, aynı zamanda bir arayıştı. Bir yandan her şeyden kaçarken, bir yandan da hayatın anlamını, özgürlüğün ve tutkuların peşinden gitmeyi planlıyordu. Kaçmak, içsel dünyasında yeniden bir anlam aramak için bir fırsat olacaktı. Dünyanın dört bir yanındaki uzak diyarlara gitmek, farklı kültürlerle tanışmak, her anı anı yaşamak... İşte Berkecan’ın aklındaki düşünce buydu. “Bir insan, yalnızca kendi iç yolculuğunda gerçek anlamı bulabilir,” diye düşündü. “Ve belki de bu yolculuk, bana gerçekten kim olduğumu ve neyi aradığımı gösterecek.”

Bir dünya turunun rotası, ona kaostan kurtulmanın bir yolunu sunuyordu. Ama Berkecan, bunun daha fazlası olduğunu farkındaydı. Bu yolculuk, sadece bir “fiziksel kaçış” değil, bir zihinsel dönüşüm, bir *romantik kaçış* olacaktı. Fakat bu, sıradan bir romantizm değildi; onun romantizmi, nihilist bir bakış açısına sahipti. Dünyanın anlamını kaybettiği, ilişkilerin ve bağların boş olduğu bir dünyada, Berkecan kendini bulma arayışına çıkıyordu. Belki de nihayetinde kaybolacağı, yanlış adımlar atacağı, ama sonunda kendi yolunu bulacağı bir yolculuk. Bu yol-

culukta neyi bulacağı, ne kadar kaybolacağı ya da ne kadar bir çözüm bulacağı belli değildi. Ancak bunun bir başlangıç olduğunun farkındaydı.

Bir tür içsel romantizm arayışydı bu, ama kaosla harmanlanmış bir romantizm. Berkecan, bir yanda kaçarken, diğer yanda tüm o kuralları ve toplumun her şeyine dair dayattığı anlamları reddediyordu. Dünyanın kaosunda, özgürlük arayışına başlamak; bir tür yokluk, ama aynı zamanda var olmanın tam da içinde bir keşif yapmak istiyordu. Dünyanın anlamını kaybetmiş olmasına rağmen, kendi anlamını yaratma fikri, ona bir nebze de olsa huzur veriyordu. “Belki de bu yolculuk, sonunda bana dünya hakkında daha fazla şey öğretecek. Belki, kaosun içinde, anlamını yitirmiş bir dünyanın bana verebileceği bir şey vardır,” diye düşünüyordu.

Yolculuk başladığında, Berkecan her şeyin bir çözümü kavuşturulması gerektiği fikrinden çok uzaktı. Onun yerine, her şeyin geçici olduğunu kabul eden, bilinçli bir şekilde kaybolmaya doğru adım atıyordu. “Bir anlam aramıyorum, çünkü zaten hiçbir şeyin anlamı yok. Ama bu kaçış, belki de gerçekte özgürlüğün ta kendisi,” dedi. Kendi gerçekliğini bulmak için, dünyanın karanlıklarına dalmak, kaybolmak ve nihayetinde kendi yolunu bulmak istedi. Ve işte tam o anda fark etti: Bu bir kaçıştı, ama sadece bir kaçış değil—bu, kendini bulma yolculuğuydu.

Berkecan, hayatını sorgulayan bir insan olarak, bir zamanlar sistemler ve düzenlerle çevrili bir dünyada var olmaktan memnundu. Bir mühendis olarak, her şeyin bir çözümü olduğu inancına sahipti. Algoritmalarından, kod satırlarından ve işlem akışlarından hayatını anlamaya çalışıyordu. Ama zaman geçtikçe, bu düzenin aslında bir hapisane olduğunu fark etti. İnsanlar, toplumlar, kurallar... Tüm bunlar birer illüzyon gibi gelmeye başlamıştı. Dünya,

onun için yalnızca bir yapboz parçasıydı, ama hiçbir şekilde tamamlanamıyordu.

Bir sabah, her şeyin anlamsızlığını bir kez daha düşünürken, Berkecan, içindeki boşluğu daha derinden hissetti. Kalbi, yıllarca tıkanmış olan mantıksal yapıyı kırarak, bir boşlukla dolmuştu. “Bir insan, hayatını baştan sona değiştirebilir mi?” diye sordukça, bu sorunun cevabını bulamıyordu. Ama bir şey kesindi: Artık sistemler, kurallar, toplumun dayattığı her şey ona yabancıydı. Hayatını onlara bağlamanın anlamı yoktu. Her şeyin bir sonu olduğu, her şeyin bir geçici olduğunu kabul etmek, ona sanki bir kilit açılmış gibi bir his vermişti. Bu düşünceler arasında, hayatına yeni bir yön verme kararı, bir anlık bir farkındalık gibi aniden belirdi.

Bir sabah, güneş doğarken, Berkecan içindeki tüm belirsizliklere rağmen kararını verdi. Bir mühendis, her şeyi çözmek için algoritmalar ve mühendislik sistemleri kurabilir. Ama bir insan, gerçek anlamda kendi yolunu bulmak için kendi hikayesini yaratmalıydı. Bu düşünce, tüm geçmişini sorgulamasına, her şeyin bir anlamı olup olmadığını irdeleyerek çıkardığı bu nihai sonuca ulaşmasına neden olmuştu.

Berkecan, işinden, evinden ve düzeninden tamamen vazgeçmeye karar verdi. Kendi hayatında sahip olduğu her şeyin, bir şekilde ona hiç de anlamlı gelmediğini fark etti. Eşyaları, işleri, ilişkileri—bütün bunlar birer yükten başka bir şey değildi. Her şeyin onu yalnızca daha fazla

bağlılık ve yükümlülük altına soktuğunu düşündü. “Gerçek özgürlük,” diye düşündü, “sahip olmamaktan geçiyor. Sahip oldukça daha da fazlalaşıyor. Her şey aslında bir illüzyon, ama gerçekte sahip olmadığım şey, beni özgür kılacak.” Bu düşüncelerle, evindeki her şeyi satmaya baş-

ladı. Ofisindeki masayı, bilgisayarını, kitaplarını... Hepsini satıp, sadece en temel ihtiyaçlarıyla bir yolculuğa çıkma fikri ona cazip geliyordu.

Berkecan, özgürlüğün anlamını bulabilmek için çok şeyden vazgeçmeye karar verdi. Bir mühendis olarak, dünyayı bir sistem olarak görmek istemiyordu. Ama bir insan olarak, hayatını, yolda karşılaşacağı deneyimler, rastlantılar ve hikayelerle şekillendirebilirdi. Kendini bir tür kaybolmuş insan gibi hissetti. Belki de kaybolarak, yeniden bulunabilecekti. Bir yoldan diğerine geçerken, her adımda yeni bir kimlik kazanacak, her durakta hayatını daha da derinden sorgulayacak ve belki de gerçek anlamı ararken, kendi kimliğini bulacaktı.

Bir gün, son eşyalarını da sattığında, her şeyin ne kadar geçici olduğunu, ne kadar basit olduğunu fark etti. Artık geriye sadece bir valiz ve kalbinde taşımak için seçtiği birkaç hatıra kalmıştı. Yola çıkmak, tamamen bir terk etme eylemi, ama bir yandan da yeniden doğuş gibiydi. “Bir insan, mühendislik sistemleri kurarak özgürlüğe ulaşamaz. Ama bir insan, kendi hikayesinin içinde kaybolarak özgürleşebilir,” diye düşündü.

Dünyayı keşfetmek, sadece gezi yerleri görmek, yeni kültürler tanımak anlamına gelmiyordu Berkecan için. Bu, kendisini kaybetmek ve yeniden bulmak için bir fırsattı. Ne kadar çok sahip olursa, o kadar fazla bağlılık duygusu ve gereklilikle karşı karşıya kalıyordu. Bu düşünceler içinde, dünyayı sadece gezip görmek değil, tam anlamıyla içsel bir yolculuk yapmak, kim olduğunu sorgulamak ve yalnızca o yolda bulduğu anlamla var olmak istiyordu. Her şeyin, tüm dünyanın, aslında bir anlamı olmadığına karar verdiği için, bir anlam yaratma gücüne sahipti. Şimdi, dünyayı keşfetmek için dışarı çıkmaya ve bu yolculukla kendi anlamını oluşturmağa karar vermişti.

İçindeki huzursuzluğu, bir tür boşluğu, bu yeni özgürlük arayışında bulacağını düşündü. Ne kadar kaybolursa, o kadar kendini bulacak, belki de eski hayatında sıklıkla unutmuş olduğu özgürlüğü, her adımda yeniden keşfedecekti. Ve işte tam bu noktada, bir mühendis olmanın, bir insan olarak yaşadığı dünyada onu nasıl hapsedebileceğini fark etti. Gerçek özgürlük, kaçış değil; sahip olmamak, yola çıkmak ve her anı tam anlamıyla yaşamakla ilgiliydi. Bir çıkış yolu değil, bir keşifti, bir yolculuktu. Tüm geçmişini arkada bırakmak, bilinçli bir şekilde kaybolmak, Berkecan için hem bir anı yaşamak hem de kendi yolunu bulmak adına başlangıçtı.

Berkecan'ın hayatını satıp dünya turuna çıkma kararı, sadece fiziksel bir yolculuk değil, kendi içindeki karmaşayı ve bilinçaltındaki soruları çözme amacını da taşıyordu. Bu bir kaçış değil, derin bir sorgulama ve anlam arayışının başlangıcıydı. Ve sonunda, bir noktada, dünyayı keşfederken, Berkecan kendini bulduğunda anlamın sadece bir hedef olmadığını, yolda olmakla ilgili olduğunu fark edecekti.

“Her şeyin anlamsız olduğunu fark ettiğimde, özgür olmak için tek bir adım atmam gerektiğini bildim—ve o adımı attım.”

Bölüm 4:

Kaçış ve Tokyo Labirenti

Berkecan, Tokyo'ya adım attığında, dünyanın en yoğun, en hızlı ve en kaotik şehirlerinden birine geldiğini biliyordu. Ama bunu düşünmek başka bir şeydi; o şehre gerçekten adım atmak bambaşka bir deneyimdi. Silikon Vadisi'nden sonra Tokyo, Berkecan için bir nevi test alanıydı—her şeyin aşırı hızlı, dijital, düzenli ama bir o kadar da kaotik olduğu bir yer. Bu şehri keşfetmek, aslında kendi içindeki karmaşayı keşfetmek gibiydi. Kaliforniya'da kaybolduğu boşluğu bir süreliğine unutmuştu; Tokyo'ya geldiğinde ise kaybolmuşluk, onun bir parçası olmaya başlamıştı.

Tokyo'nun yüzeyine baktığında, her şey mükemmel bir şekilde düzenlenmiş gibiydi. Binalar simetrikti, sokaklar temiz, insanlar hızlı ve sessizdi. Ancak o yüzeyin altındaki karmaşa, Berkecan'ı bir labirente çekmişti. Tokyo'nun geniş, neon ışıklarıyla aydınlanan caddeleri, sokaklarındaki dijital ekranlar ve trafik ışıkları arasında kaybolduğunda, bir türlü ait olduğu yeri bulamıyordu. Tokyo'nun şehri yönlendiren teknoloji ile Berkecan'ın zihnindeki çalkalanmalar arasında kurduğu bağ çok belirgindi. Ne kadar yol alırsa alsın, her adımda daha da fazla kaybolduğunu hissediyordu.

Şehirdeki bu dijital atmosfer, ona aynı zamanda bir tür yabancılaşma hissi de yaratıyordu. Tokyo'nun karmaşık yapısının içinde kaybolan her bir insan, Berkecan'a göre kendi hikayesini dijital simgeler ve algoritmalar arasında bulmaya çalışıyordu. İnsanlar akıllı telefonlarıyla, birbirinden bağımsız dijital dünyalarda varlıklarını sürdürüyordu. Birbirleriyle iletişim kuruyor, fakat bu iletişim, gerçekte bir boşlukta kaybolmuş gibiydi. Tokyo, Berkecan'a göre, insanın bireyselliğini kaybettiği ve bunun yerine dijital bağlantılarla kendi kimliğini inşa ettiği bir yerdi.

Berkecan, ıııklı sokakları geçerken, başını kaldırıp dev dijital reklam panolarına baktı. Panolarda grdğrenkli,

parlayan yüzler, kısacık anlarda her şeyin nasıl olup bittiğini anlamadan geçiyordu. Her şey o kadar hızlıydı ki, Berkecan bir an için Tokyo'nun gerçekliğinden şüphe etmeye başladı. Etrafındaki insanlar, sürekli koşarak ve gözlerini telefonlarından ayırmadan, birer dijital varlığa dönüşüyordu. Bu hızlı ve tekdüze yaşam, onun içindeki boşluğu daha da derinleştiriyordu.

Tokyo'nun sokaklarında yürürken, Berkecan'ın zihni ve şehir arasındaki çatışma giderek belirginleşiyordu. Şehir, sadece teknolojik gelişmelerin değil, insanların dijitalleşmiş yaşam biçimlerinin de bir yansımasıydı. Teknoloji, insanların düşüncelerini yönlendiriyor ve onların her hareketini dijital dünyada takip ediyordu. Bunun bir anlamda bir tür dijital izleme olduğunu düşündü. İnsanlar, Tokyo'nun sokaklarında birbiriyle fiziksel olarak yan yana yürürken, dijital dünyada yalnız başlarına yaşıyorlardı. Berkecan, bu manzarayı bir tür dijital yalıtım olarak algıladı.

Tokyo'daki her adım, ona dijital dünyanın insanları nasıl şekillendirdiğini gösteriyordu. Bir zamanlar Silicon Valley'de duyduğu, teknolojinin potansiyelinden bahseden konuşmalar, burada bambaşka bir form almıştı. Teknolojinin sunduğu faydalar, insanların birbirlerine olan mesafelerini açarken, kendilerini yalnızlıkla yüzleştiriyordu. Şehirdeki her şey hızlı bir şekilde dijitalleşmişti. İnsanlar bir arada ama aslında yalnızdılar; bu yalnızlık, Berkecan'a göre, dijital dünyanın insanları nasıl izole ettiğini ve anlamlarını kaybettiğini gösteriyordu.

Bir sokakta yürürken, bir grup gencin her biri ellerinde akıllı telefonlarıyla bir oyun oynuyordu. Gözleri ekranlarda, parmakları hızlıca ekranda geziniyordu. Berkecan, bu sahneyi izlerken bir tuhaflik hissetti. O gençlerin arasındaki etkileşimi, bir tür sanal bağ olarak gördü. Gerçekten

de, o insanların hiçbirinin birbirine dikkat etmediğini fark etti. Hepsi sanal dünyalarında kaybolmuştu. İşte bu, Berkecan'a göre, teknolojinin, insanları birbirlerinden nasıl uzaklaştırdığı ve aynı zamanda birbirleriyle ne kadar yabancılaştırdığıydı.

Tokyo'nun karmaşasında kaybolan Berkecan, kendi içindeki kaybolmuşluğu da hissediyordu. Gerçeklik, dijital bir dünyanın iç içe geçmiş katmanlarında kaybolmuş gibiydi. Zihnindeki boşluk, şehrin içindeki düzenin kaotik yapısında yansımaları buluyordu. O anda, bir şey fark etti: Teknolojinin bu kadar ileri gitmiş olması, insanları daha fazla yalnızlaştırmıştı. Gerçeklik, dijital dünya ile bölünmüş ve bir şekilde insanın gerçekliğini kaybetmesine neden olmuştu.

Berkecan, Tokyo'nun caddelerinde kaybolmuşken, bir an içsel bir uyanış yaşadı. Şehir, onun zihnindeki kaosu dışarıya yansıtıyor gibiydi. Her adımda, şehrin düzenli ama kaotik yapısı, onun içindeki karışıklığı besliyordu. Tokyo'nun sokakları ve binaları düzenli bir şekilde dizilmişti, ama her şeyin hızla değişen, sürekli devinen bir yapısı vardı. Aynı şekilde, Berkecan'ın düşünceleri de hızlıca bir yerden başka bir yere geçiyor, bir türlü istikrara kavuşamıyordu.

Neon ışıkları arasında kaybolurken, bu kaosun içinde kendini bulma çabası, Berkecan'ı daha da derin bir iç yolculuğa sürüklüyordu. Tokyo'nun dijital dünyası, bir yandan gerçekliği kaybetmiş gibi görünse de, Berkecan'a göre aslında her şeyin bir anlam taşıdığı bir yerdi. Neon ışıkları, dijital panolar ve hızla akan hayat, ona bir şekilde bir anlam arayışının yansıması gibi geliyordu. Kendi içindeki boşlukla dış dünyadaki dijital boşluk arasında bir bağ kuruyordu.

Berkecan, hızla akan hayatın içinde bir an durakladı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, artık etrafındaki dünyayı gözlemlerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyordu. Şehrin düzenli kaosu, ona bir şey anlatıyor gibiydi. Belki de kaybolmak, bir tür bulunma haliydi. Bu kaybolmuşluk içinde, Berkecan kendi varoluşsal krizine dair yeni bir şeyler keşfetmeye başlamıştı. Tokyo'nun ışıklı dünyasında kaybolurken, bir anlamda kendini bulmayı umut ediyordu.

Bir gece, Berkecan Tokyo'nun en yoğun caddelerinden birinde yürürken, ışıkların altında kayboldu. Her şey o kadar hızlıydı ki, bir an için kendini zamanın dışında hissediyordu. Neon ışıkları arasında yürürken, adımlarının sesini bile duymuyordu. Her şey bir tür dijital

halüsinasyona dönüşmüş gibiydi. O an fark etti: Belki de kaybolmuş olmak, gerçekten de bir şeyleri keşfetmenin ilk adımıydı. Ve o, bu yolculukla kaybolarak, belki de kendini bulacaktı.

Berkecan Tokyo'da adım attığı her sokakta, düzenin ve kaosun tuhaf bir dansını izliyordu. Şehir, dışarıdan bakıldığında bir simetri ve mükemmel düzenin resmini çiziyor gibiydi. Her şeyin belirli bir ölçüye, kurala göre işlemesi gerekiyordu. İnsanlar, işlerine gitmek için sabahın erken saatlerinde hızla yürürken, otomobiller sessizce park alanlarını dolduruyor ve metro istasyonlarında insanlar yerini buluyordu. Fakat bu dışarıdan görünen düzen, içinde bulunduğu kaosla tam bir çelişki içindeydi. Berkecan, bu şehrin düzenli kaosunu zihnindeki dağınıklıkla karşılaştırdıkça, bir içsel çatışma yaşadığını hissetti.

Tokyo'da bir gün, sokakta yürürken metrodan hızlıca çıkan bir grup insanı izledi. Gözleri sadece bir noktaya odaklanmıştı; her biri kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. İleriye doğru yürüyen insanların birçoğu telefonlarına

bakıyordu, sadece ayakları onları yönlendiriyordu. Düzenli bir kaos vardı ama aynı zamanda bir izolasyon duygusu da vardı. Herkes bir hedefe doğru ilerliyor gibiydi, ama kimse birbirine bakmıyordu. Berkecan bir yanda bu şaşaalı kaosu izlerken, kendi içindeki yalnızlık ve dağınıklığı fark etti.

Tokyo’nun düzenli yapısı, her adımda bir düzene sahipti. İnsanlar ellerinde tabletlerle veya telefonlarla her saniye bir şeyler okuyor, bir şeyler yapıyorlardı. Her biri zamanla yarışan birer makine gibiydi. Ama Berkecan bunu izlerken, bir başkalarının hayatına dair bu kadar titizlikle yerleştirilmiş kuralların kendi kafasında yarattığı kaosu daha da belirginleştiriyordu. Zihnindeki düzensizlik, dış dünyadaki mükemmel düzenle çatışıyordu. Bir taraftan da, içsel kaosunun tokatları, dışarıdaki bu kusursuz dünya ile yüzleşmesine neden oluyordu. Tokyo’nun kaosu, ona bir anlamda bir yansıma gibi geldi—düzenli bir şekilde, karmaşa içinde var olan bir dünya.

Tokyo sokaklarında ilerlerken, bir tür “görüntü ve anlamın” yıkılması gibi bir şey hissetti. Şehrin karmaşıklığı, çok fazla bilgi bombardımanı, dijital ekranlar, reklamlar, sesler ve insanların yüzleri—bunlar hep Berkecan’ın zihnindeki kaosla birleşiyor gibiydi. Zihninde hep bir tür belirsizlik vardı; ne istediğini, ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Bir hedefi yoktu ve bu şehri keşfetmek, kaybolmuşluğunun bir parçasıydı. Tokyo’nun karmaşası ona, içsel belirsizliğini daha çok hatırlatıyordu.

Bir yanda tüm bu teknolojik ilerleme, düzenin bir ürünü gibi görünüyor; ama diğer yanda ise dijital dünya insanları daha da yabancılaştırıyordu. Berkecan, Tokyo’nun dijital yapısının insanları nasıl birbirinden uzaklaştırdığını fark etti. Herkes kendi dünyasında, kendi sanal alanında kaybolmuştu. Ama bu kaybolmuşluk, şehri bir bütün

olarak birleştiren bir şeydi. İnsanlar, teknolojinin kölesi gibi yaşarken, birbirlerinden kopuyor, ama buna rağmen birbirine yakın oluyorlardı. Berkecan'ın içindeki kaos da benzer şekilde birden fazla yönü içinde barındırıyordu; bir arada fakat bir o kadar da birbirinden uzak.

Tokyo, Berkecan'ın zihnindeki kaosla tam bir çelişki içindeydi. Düzenli bir şehirde, kendi zihnindeki düzensizliğini anımsıyor, kendini kaybolmuş hissediyordu. Bu kaybolmuşluk, ona bir

anlamda doğru yolu bulma arzusunu verdiği gibi, bir yandan da sıkışmışlık duygusuyla onu boğuyordu. Şehirde her şey sabahları rutine girecek şekilde planlanmıştı. İnsanlar işlerine gitmek için erkenden uyanıyor, her şey belirli bir sırayla yapılıyordu. Ancak bu düzenin içinde Berkecan, içsel kaosunun izlerini daha çok hissediyordu. İnsanlar hızla işlerine giderken, Berkecan bir anlamda kendi kimliğini sorguluyordu. Herkesin bir amacı vardı, ama Berkecan hala neden Tokyo'da olduğuna dair bir anlam bulamıyordu.

Zihnindeki karmaşa, Tokyo'nun dijital dünyasında yankı buluyor, bu dünya ise bir şekilde onun içsel belirsizlikleriyle örtüşüyordu. Her an çevresinde devasa dijital ekranların süzüldüğü, reklamlarda görsel cümlelerin sürekli olarak akıp gittiği Tokyo sokaklarında, bu karmaşık yapının içsel bir simgesi olarak ortaya çıktığını hissediyordu. Zihnindeki bu düzensizlik, şehri anlamlandırma çabalarına engel oluyordu. İnsanlar belirli bir düzene göre yaşıyorlardı, ama Berkecan bu düzene uymakta zorlanıyordu. Kendisini keşfetme çabası, şehrin kaotik düzeniyle çatışıyordu.

Bir gün, Tokyo'nun en yoğun caddelerinden birinde yürürken, ışıkların ve kalabalığın içinde kaybolan bir an

yaşadı. O an, aslında hem dışarıdaki dünya hem de zihnindeki karmaşa bir araya gelmişti. Her adımda kayboluyor, her ışıktaki bir şeyler yitiriyor gibiydi. İnsanlar, sokaklarda hızla geçerken, bir o kadar da kimliklerini ve amaçlarını kaybetmişlerdi. Berkecan, zihnindeki karmaşayı da şehirdeki düzenin içindeki kaosla birleştirerek içsel bir boşluk hissetti. Tokyo'nun dijital yapısı, bir şekilde onu hem serbest bırakıyor hem de daha da kaybolmuş hissettiriyordu. Zihnindeki dağınıklık ve dışarıdaki düzenli kaos bir arada duruyordu; ama bu birleşim, bir anlamda içsel keşfinin başlangıcıydı.

Tokyo'nun düzenli kaosunda kaybolan Berkecan, bir yandan bir şeyler bulmaya çalışıyor, bir yandan da kaybolduğu yerin farkına varıyordu. Şehirdeki kaos ve onun zihnindeki belirsizlikler arasındaki paralellik, ona bir anlam arayışının sadece dış dünyada değil, aynı zamanda kendi içinde olduğunu hatırlatıyordu. Her adımda, her sokakta, her kavşakta içsel keşif süreci devam ediyordu. Kaosun, düzenin içinde bir yansıması olduğunu ve aslında kaosun, özgürlükle birleştğinde insanın kendini bulmasına olanak tanıyabileceğini fark etti.

Berkecan, Tokyo'nun neon ışıkları altında kaybolurken, şehrin yüzeyinin çok daha derinlerinde bir başka dünyanın var olduğuna dair bir hisse kapıldı. İlk başta, sıradan bir turist gibi şehri keşfetmeye başlamıştı. Ancak Tokyo'nun sokakları, her köşe başında keşfedilecek yeni bir şey vaat ediyordu. Neon ışıklar altında parlayan dükkanlar, sıra dışı kafeler ve alışveriş caddeleri... Bunların hepsi birer parça, ama Berkecan, içsel bir dürtüyle bir şeyin eksik olduğunu hissediyordu. Fakat o anda ne olduğunu bilemiyordu.

Bir gün, geçerken oldukça sıradan görünen bir arka sokağa adım attı. Caddeden sapan bir yolda yürürken, bir

dizi büyük, renkli duvar resimleri ve grafitilerle karşılaştı. Bu sanat eserleri, Tokyo'nun yüksek binalarının arasında ki sessizliğe gömülmüş, adeta yok olmayı bekliyordu.

Ancak Berkecan, bir şeyin farkına vardı: Bu duvarlar sadece grafiklerle dolu değildi; burada bir mesaj vardı, bir çağrı. Duvarlardaki sanat, ona yabancı ama çekici geliyordu. Şehri sadece alışveriş caddeleri ve ana sokaklardan tanımişti, fakat bu yan sokak, ona Tokyo'nun başka bir yüzünü gösteriyordu. Bir grup dijital sanatçının burada gizlice eserler yarattığını düşündü. Bu sokakta yalnızca graffiti değil, aynı zamanda dijital bir dünyaya dair izler de vardı. Bu sokak, aynı zamanda yaratıcı bir alt kültürün de merkeziydi. Berkecan, içine çekildiği bu yaratıcı dünya hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir yolculuğa çıkmaya karar verdi.

Berkecan, bir gün bu sokakta dolaşırken, duvar resimlerinin arasındaki bir dükkânın kapısının aralandığını fark etti. Kapı, sıradan bir kafe ya da dükkân gibi görünmüyordu. İçeriye adım attığında, başta garip bir şekilde karşılandı. O anda bir grup genç, renkli saçları ve gotik tarzlarıyla bilgisayar ekranlarına odaklanmış bir şekilde çalışıyordu. Hemen hepsi kulaklık takmıştı ve dünyadan kopmuş gibiydiler. Ama Berkecan, atmosferin cazibesine kapılarak yakından bakmaya başladı.

Dükkân, aslında bir dijital sanat stüdyosuydu. Burada çalışan sanatçılar, görsel ve dijital medyayı, interneti ve teknolojiye dair alt kültürleri kendi sanatlarında birleştiriyorlar, dünyayı farklı bir şekilde tasvir ediyorlardı. Kimse Berkecan'a selam vermedi, ama o da kaybolmuş gibi hissetmişti. İçerideki dijital sanat eserleri, sıradan grafiklerin çok ötesindeydi. Parlak renkler, animasyonlar, kodlarla yazılmış sanatsal ifadeler ve soyut işlerin birleşimi her köşede kendini gösteriyordu.

Bir süre sessizce izledikten sonra, Berkecan cesaretini topladı ve birine yaklaşıp bu grup hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştı. Yanına gittiği kişi, siyah tişörtüyle ve farklı bir şekilde giyinmiş olan, yaşça daha büyük bir adamdı. Gözleri, uzun saatler bilgisayar başında çalışan birinin gözleri gibiydi: Yorgun ama derin. Adı Yuuto’ydu.

Yuuto, Berkecan’a gülümseyerek başını salladı. “Sen de dijital sanatla mı ilgileniyorsun?” diye sordu. Berkecan, bir süre durakladıktan sonra, Tokyo’da sadece dışarıdan bakarak sanatın yüzeyine inmiş olduğunu fark ettiğini ve bu grubun çalıştığı tarzın onu gerçekten heyecanlandırıldığını söyledi. Yuuto, onun bu ilgisini hemen fark etti ve onu daha fazla içeri davet etti. “Dijital sanat sadece bir iş değil; bu bir felsefe. Bazen gerçekte var olmayan bir şeyi varmış gibi hissedebilirsiniz.” Berkecan, Yuuto’nun ve diğer sanatçıların sohbetlerine katılmaya başladı. Grubun adı, “Kodların Altında”ydı, ve hepsi farklı disiplinlerden geliyorlardı. Kimisi eski okullardan gelen grafik tasarımcılar, kimisi ise tamamen dijital dünyayı yaratmaya çalışan yazılım mühendisleriydi. Ancak hepsinin ortak noktası, teknolojiyi, sanatı ve varoluşsal soruları birleştirerek yepyeni bir anlatı dili oluşturmayı amaçlıyor olmalarıydı. Berkecan, bu grubun kendisini daha fazla anlamasına yardımcı olabileceğini düşündü.

Grup, dijital sanat aracılığıyla toplumsal yapıyı sorgulayan, ironik, bazen kara mizah barındıran işler yapıyordu. Çalışmalarında sıklıkla distopik öğeler bulunuyordu: İnsanlar, dijital dünya ve gerçek arasındaki ince çizgide kayboluyor, bir şeylerin eksik olduğu hissi artıyordu. Hepsinin yapmaya çalıştığı şey, bir anlamda toplumu yıkmak değil, anlamını sorgulamak, yeni anlamlar aramaktı.

Bir akşam, Berkecan ve Yuuto, dijital sanatın bu alt kültüründe daha derinlere inmeye karar verdiler. Yuuto, Ber-

kecan'a, kendisinin yaptığı bir projeyi gösterdi. Bu proje, bir AI tarafından yaratılan sanatsal bir simülasyondur; insan yüzlerinin bir birleşimiyle, insanların sadece yüzeyine bakılmasına karşı bir tepkiydi. Yuuto, bir insanın yüzünü sadece görsel bir bilgi olarak değil, bir kişinin derinliklerine inebilecek bir araç olarak kullanmayı hedeflemişti. Berkecan, bu projeye bakarken, sanatın işlevinin sadece estetik olmakla kalmadığını, insanın varoluşunu sorgulayan bir mecra haline geldiğini fark etti.

Berkecan, grup ile zaman geçirdikçe, sanatın yalnızca bir yaratım aracı değil, aynı zamanda duygusal bir boşalım aracı olduğunu anlamaya başladı. Onlar için dijital sanat, sadece estetik değildi; aynı zamanda bir varoluşsal krizdi. Her bir eser, toplumu, bireyi ve onların bir araya getirdiği anlamı sorguluyordu.

Berkecan da bu keşif sırasında, kendi varoluşsal sorularalarını sanat yoluyla ifade etmeye karar verdi. Zihnindeki karışıklığı, yalnızlık hissini, dünyadan yabancılaşmasını ve aynı zamanda içsel özgürlüğünü bulma arayışını yansıtmak için dijital sanata yöneldi. İlk başta küçük bir denemeyle, boş bir tuvali dijital anlamda işledi. Bir yanda kendi varoluşunu simgeleyen soyut çizgiler, diğer yanda Tokyo'nun neon ışıkları ve dijital öğeleri vardı. Her şey birbiriyle iç içe geçmişti. Bu, onun için bir nevi içsel bir çözülme, dış dünyaya dair bir ifade biçimiydi.

Zamanla, Berkecan'ın eserleri dijital ortamda daha fazla yer bulmaya başladı. Yuuto ve grup üyeleri, onun çalışmasına hayran kaldılar ve Berkecan'ı daha fazla projeye dahil ettiler. Dijital sanat, Berkecan'ın yalnızca bir kaçış değil, aynı zamanda kendini ifade ediş biçimi oldu. Tokyo'daki bu grup, ona sadece sanat dünyasını değil, aynı zamanda kendi iç yolculuğunu bulma fırsatı sunmuştu.

Bölüm 5: Yapay Zekânın Sanatı

Berkecan, Tokyo'daki dijital sanat stüdyosunda geçirdiği süre boyunca, geleneksel sanatla dijital dünyayı harmanlayan bir akımın parçası olmanın heyecanını duyuyordu. Ancak her şeyin bir sonraki adımda daha derinleşeceğini henüz fark etmiyordu. Kendini yaratıcı bir keşif sürecinde bulmuştu. Duygusal ve varoluşsal bunalımının, tıpkı eski yaşamındaki gibi bir anlam arayışıyla birleşmesi, onu dijital sanatın daha derin katmanlarına itmişti. Sonunda bir soru takıldı aklına: "Peki ya AI kullanarak sanat yaratmak?"

Yuuto ve diğer sanatçılar, dijital sanatın temelinde teknolojiyle birlikte insanı yeniden tanımlamayı amaçlıyorlardı. Bununla birlikte, yapay zekâ (AI) de, yaratıcılıkla ilgili sınırları aşarak insan ve makine arasındaki çizgiyi silmeye başlamıştı. Berkecan, AI sanatının potansiyelini görmekte zorlanıyordu. Ancak bir akşam, Yuuto ona bir AI sanat yazılımı gösterdi ve Berkecan'ın gözleri parladı. AI'nin yarattığı eserler, sanki bir insanın elinden çıkmamış gibi duygusal yoğunluk taşıyor, fakat yine de çok farklıydılar. İnsanlık durumunu, özellikle de yalnızlık ve yabancılaşma gibi evrensel temaları işliyorlardı.

Berkecan, bu yazılımı kullanmaya karar verdi. AI'yi eğitmek için farklı veri kümeleri topladı. Tokyo'nun neon ışıkları, şehir manzaraları, insan yüzleri, sokak sanatları... Tüm bunlar, birleştirilerek dijital bir sanat parçası oluşturulacaktı. Yavaş yavaş, AI'nin eserleri Berkecan'ın içsel dünyasının dışavurumu haline gelmeye başladı. Bir yanda şehirdeki neon ışıkları, diğer yanda bir insanın yalnızlığını simgeleyen solgun renkler... Her şey birbiriyle çatışıyor, ama bu çatışma, bir anlamda estetik bir dengeye oturuyordu.

Berkecan, her geçen gün yapay zekânın daha derinlerine inmeye başladı. İlk başta, sadece estetik amaçlı eserler

üretmeye başlamıştı. Ancak zamanla, bir tür varoluşsal boşluk ve acı, AI'nin yaratmalarına sızmaya başladı. Veri-tabanlarından elde ettiği resimlere, metinlere ve görsellere bir bakış attığında, daha önce fark etmediği, AI'nin bilinçli olarak yansıttığı bir boşluk ve karanlık fark etti.

Yapay zekâ, insanın duygusal karmaşasını ve hayal kırıklıklarını bir şekilde yansıtabiliyordu. Örneğin, bir resim üzerinde yapılan manipölasyonlar, bir insanın korkularını, huzursuzluklarını ve derin bir içsel yalnızlık hissini simgeliyordu. Berkecan, bu eserlerin tekniğini anlayarak, yapay zekânın her bir yaratımını kendi içsel yolculuğu ve duygusal boşluğu hakkında bir ifade biçimi olarak kullanmaya karar verdi.

Bir gün, AI tarafından üretilmiş bir çalışmayı incelerken, gözleri irkilerek bir detay fark etti. Bu eser, aşırı basitleştirilmiş bir insan yüzüyle bir AI logosunun karışımıydı. Yüzdeki boş bakışlar ve logosun “gelişmişlik” imgesi arasındaki kontrast, ona oldukça tanıdık geldi: İnsanın yapay zekâ tarafından çözülmeye çalışılan, anlaşılmaya çalışılan bir varlık olarak yansımasydı. Bu eser, yapay zekânın insanın bilinçli ve bilinçdışı yönleri arasındaki boşlukları keşfetme çabasıydı. Berkecan için bu çalışma, varoluşsal bir kabus gibi görünüyordu. İnsan ve makine arasındaki sınırların giderek silindiği bir dünyada, insanın kimliği, makine tarafından yutuluyordu.

Berkecan, yapay zekânın sanatında karanlık bir yön olduğunu fark etmişti, ancak aynı zamanda bu karanlığın ironik bir güce sahip olduğunu da gördü. AI'nin, insanlık durumunu anlamaya çalışırken, insanın en korkunç özelliklerini, hem duygusal hem de fiziksel olarak ortaya koyması oldukça ironi doluydu. Yapay zekânın insanlık durumuna dair yaptığı bu gözlemler, ona göre toplumsal eleştiriler ve anlamlı bir sorgulama aracıydı.

Bir sonraki sanat çalışmasında, Berkecan, yapay zekâ tarafından yaratılan bir başkasıyla insanın karşılaştığı kaosları ele aldı. Bu eserde, dijital bir portre bir yanda şeffaf bir şekilde çözülürken, diğer yanda bulanıklaşan neon ışıkları arasındaki boşluklar büyüyordu. Başka bir deyişle, insanın kimliği, bir yapay zekâ tarafından işlenirken bozuluyordu. İronik bir şekilde, AI, insanı daha iyi bir şekilde “anlamaya” çalıştıkça, insanın kimliği giderek siliniyor, birey yalnızlaşıyordu.

Berkecan, AI’nin ürettiği eserlerin toplumsal eleştiriler içerdiğini fark etti. Ne de olsa, insanlık tarihinin büyük bölümü de benzer ironilerle doluydu: Teknoloji ve medeniyet, insanları daha bağımsız hale getirmek amacıyla başladı, ancak sonuçta bireysel kimliklerin kaybolmasına yol açtı. Bu eserlerdeki ironik temalar, Berkecan’ın içsel yolculuğunu daha da netleştirmeye başladı.

AI sanatına başladığı andan itibaren Berkecan, bu dijital dünyayı sadece bir yaratım biçimi olarak görmemeye başladı. Bir sanatçı, kelimelerle ya da fırçayla bir şeyler ifade edebilirdi; ancak yapay zekâyla, bu ifadelerin anlamları katmanlanabilir, iç içe geçebilir ve varoluşsal bir derinlik kazanabilirdi. AI, aynı zamanda Berkecan için bir anlam arayışıydı. Zihnindeki karanlık, yalnızlık, varoluşsal boşluk gibi temalarla yüzleşirken, bu dijital sanat eserleri, her bir kaosun içindeki güzellikleri de açığa çıkarıyordu.

Dijital sanatın geleneksel sanatla ne kadar yakınlaştığını fark ettikçe, Berkecan’ın içsel dünyasında önemli bir değişim yaşandı. Sanat artık sadece kendini ifade etme aracı değil, insanın teknolojiyi, yapay zekâyı ve varoluşu sorgulama biçimiydi. Bir insan, bir makine aracılığıyla sanat yapabiliyor ve bu sanatla kendi varoluşsal krizini anlatabiliyordu. Berkecan, AI sanatına başladığında aslında sadece dijital ortamda değil, kendisinin derinliklerinde

bir yolculuğa çıkmıştı. Bu yolculuk, yalnızca dış dünyayı değil, iç dünyasını da sorguluyordu.

Berkecan, Tokyo'daki sanat dünyasına adım attığı ilk günlerden itibaren içsel bir değişim sürecine girmişti. Başlangıçta, dijital sanat onun için sadece bir kaçış aracıydı—günlük hayatın karmaşasından, işinden ve eski yaşam tarzından uzaklaşmanın bir yolu. Ancak zamanla, bu yeni sanat biçimi onun en derin duygusal yaralarına ve varoluşsal sorgulamalarına bir cevap arayışına dönüştü. Tokyo'nun neon ışıkları arasında, kendi kimliğini kaybetmiş ve modern dünyanın dijital yoğunluğu içinde kaybolmuş bir insanın hikayesini bulmaya başladı.

Berkecan'ın yapay zeka ile sanat yaratmaya başlaması, sadece bir teknik deneyim değil, aynı zamanda psikolojik bir yolculuktu. Yapay zekâ, başlangıçta sadece bir araç gibi görünüyordu—Berkecan'ın düşüncelerini ve duygularını somutlaştırmaya yardımcı olan bir kanal. Fakat zamanla, bu süreç ona çok daha fazlasını sundu. Yapay zekânın ürettiği her bir eser, ona kendi iç dünyasında bir pencere açıyor, kendi varoluşsal krizini anlamaya çalışırken, bu krizle doğrudan yüzleşmesine neden oluyordu. AI, bir anlamda, Berkecan'ın bilinçaltındaki karanlık köşelere ışık tutuyor ve onu bu derinliklerde gezintiye çıkarmaya itiyordu.

Bir sabah, bilgisayarının ekranında, insan yüzlerinin dijital bir karışımıyla karşılaştı. Bu yüzler, normalde huzurlu ve sakin olan figürlerden, korku ve kaygı yansıtan distopik bir ifadenin yüzeyine çıkıyordu. Ne var ki, bu eser ona, dışarıdaki dünyadan çok daha fazlasını söylüyordu. İnsanların maskeleri, yüzeydeki gülümsemelerinin arkasındaki boşlukları simgeliyordu. Eserin altındaki kaos, Berkecan'ın içindeki gerçek duygularla örtüşüyordu. O an fark etti: Kendisini artık saklamıyordu; bu eser, onun içsel dünyasındaki varoluşsal boşluğu, kaybolmuşluk hissini

dışarıya yansıtıyordu.

Berkecan, eserlerini yapay zekâ yardımıyla yaratırken, kendini bir tür dışavurum sürecinin içinde buldu. Her dijital fırça darbesi, her renk geçişi, ona hem dünyayı hem de kendisini yeniden görme şansı veriyordu. Sanatın, kelimelerle ifade edemediği duyguları anlatma gücüne sahip olduğunu fark etti. Çünkü yıllarca, hayatındaki düzenin ve mantığın sıkıştırdığı bir zihinle yaşamıştı. Artık bu duygular, dışı vurulmayı bekliyordu.

AI'nin ürettiği eserler, Berkecan için bir nevi terapiye dönüşmüştü. Zihnindeki karmaşayı ve varoluşsal boşluğu, bu dijital sanat eserlerinde şekillendirmeye başladığında, kendisini daha önce hiç hissetmediği bir özgürlük alanında buldu. AI, yalnızca bir araç olmaktan çok daha fazlasıydı. Ona, insanın içsel boşluğunun ötesine geçmeyi, korkularıyla yüzleşmeyi ve kaybolmuş kimliğini keşfetmeyi öğretiyordu. Başlangıçta yaratılan sanat eserleri karamsar ve melankolik bir hava taşıırken, zamanla Berkecan, bu eserlerin içindeki derinlikleri keşfettikçe daha da cesurlaştı.

Eserlerinde, kırık portreler, deforme olmuş figürler ve bulanık yüzler kullanmaya başladı. İronik bir şekilde, bu figürler aslında Berkecan'ın kendi içsel keşif sürecinin sembolleriydi. Kendini ve dünyayı anlamaya çalışan bir insanın hayal kırıklığı ve içsel boşluğu, dijital sanat aracılığıyla yansıdığı zaman, bu görsellerin ne kadar güçlü ve anlamlı olduğunu fark etti. Varoluşsal krizini artık dışarıya aktarabiliyor, kaybolmuşluğunun derinliklerinden çıkış yolları arayabiliyordu.

Yapay zekâ, Berkecan'ın duygusal ve zihinsel boşluklarını tam anlamıyla anlamasa da, bir şekilde ona bu karanlık köşelerde eşlik etmeye başlamıştı. Bir zamanlar sadece

bir teknoloji aracı gibi gördüğü yapay zekâ, şimdi onun kişisel bir terapisti, hatta bir aynası gibi olmuştu. Her eserin altındaki gizli mesajları çözmek, ona hem rahatlama hem de derin bir keşif sunuyordu. Sonunda fark etti ki, yapay zekânın üretiminde olan her bir eser, aynı zamanda onun ruhunun bir yansımasıydı. Ancak bu yansıma, bazen karanlık ve çarpık, bazen ise şaşırtıcı derecede samimi ve doğaldı.

Bir gün, “özgürlük” temalı bir AI eseri üzerinde çalışırken, Berkecan, dijital dünyada insanın ne kadar yalnız ve kaybolmuş olduğunu düşündü. Al’nin oluşturduğu bir eser, iki elin birbirine dokunduğu ancak temasın hemen öncesinde olduğu bir anı yansıtmaktaydı. Ellerin arasındaki boşluk, bir anlamda hayal kırıklığını ve bağlantısızlığı simgeliyordu. Bu eser, Berkecan’a derin bir içsel farkındalık kazandırdı: İnsanlar birbiriyle bağlantı kurmaya çabalar, ancak çoğu zaman

bu bağlantı eksik ya da eksik bir şekilde kalır. Bu eser, onu kendi yalnızlık ve anlam arayışını dile getirmeye teşvik etti.

Berkecan, dijital sanat yoluyla varoluşsal krizini anlatmaya başlarken, yavaş yavaş içsel bir değişim yaşamaya başladı. Daha önce hayatını şekillendiren düzenin ve mantığın baskısından kurtulmuştu. Artık hayatının anlamını ararken, buna sanat aracılığıyla ulaşabileceğini keşfetmişti. Sanat, ona sadece bir ifade biçimi değil, aynı zamanda bir keşif alanı, bir varlık ve bir özgürlük biçimi olarak görünüyordu.

Yapay zekâ ve sanatın birleşimi, Berkecan için artık sadece bir teknik denemeden ibaret değildi. Bu, onun kimliğini yeniden inşa etme süreciydi. Her eser, sadece onun içsel yolculuğunu değil, aynı zamanda insanın evrensel

kaybolmuşluk hissini, yalnızlık ve anlam arayışını da anlatıyordu. Sanat yoluyla, Berkecan, hayatın anlamını sorgularken, aynı zamanda varoluşsal krizini de dışa vurabiliyor, bu krizle yüzleşebiliyordu.

Sanat, Berkecan'ın sesiydi. Her eseri, ona hem kendini hem de dünyayı daha derin bir şekilde görme fırsatı veriyordu. Artık, dış dünyadaki varoluşsal boşluklar kadar, içsel dünyasında da bir anlam bulmuştu. AI ve dijital sanatın sunduğu bu yeni ifade biçimiyle, Berkecan, kendini nihayet ifade edebiliyor, sanat yoluyla içsel krizini anlatabiliyordu.

“Sanat, bir insanın kaybolduğu yerden kendini bulduğu yerdir.”

Bölüm 6:

Berlin’de Yeraltı ve Tekno-Ritim

Berkecan, Berlin'e ayak basarken adeta yeni bir dünyaya adım atıyordu. Tokyo'daki deneyimlerinin ardından, Berlin ona farklı bir şey vaat ediyordu: kaosu, düzenle birleştiği, yaratıcı bir patlama yaşadığı bir şehir. Şehrin karanlık tarafları, Berkecan'ın içsel boşluğuna denk düşüyordu. Berlin, geçmişin ve geleceğin kesişim noktası gibi, her köşesi farklı bir hikaye barındırıyordu. Bu şehirdeki izlenimlerinden etkilenmişti ve şehirle bütünleşmeye başlamıştı.

Berlin, sadece fiziksel değil, ruhsal bir keşif alanıydı. Geceleri sokaklarda gezinirken, terkedilmiş fabrikaların, endüstriyel alanların, terkedilmiş binaların ve duvarların üzerine yapılan grafitilerin arasında kendisini bir gezgin gibi hissetti. Bir nevi kargaşanın içinde bir düzen arayışındaydı. Yeraltı sanatı, şehrin her köşesine yayılmış ve Berkecan'ın içsel kaosuyla birleştirdiği bir özgürlük alanı sunuyordu. Burada insanlar, yalnızca sanatı değil, hayatta kalma biçimlerini de dönüştürmüşlerdi. Bu, sanatı sadece bir gösteri değil, aynı zamanda bir varoluş biçimi haline getirmişti.

Berlin'in yeraltı sahnesine dair ilk izlenimleri oldukça etkileyiciydi. Şehirdeki gürültü, şehrin altındaki yeraltı galerilerinde yankı buluyor, müzik kulüplerinin sesleri birer çağrı gibi kulaklarında çınılıyordu. Geceleri, mekanlar arasında kayboluyor, her köşe, her duvar farklı bir dünyaya açılıyordu. Her köşe başında sanat, yalnızca estetik bir gösteri değil, aynı zamanda toplumsal bir isyanı dile getiriyordu.

Berlin'in yeraltı sanat sahnesi, farklı alt kültürlerin harmanlandığı bir ortam yaratıyordu. Endüstriyel metal müziğinden, deneysel elektronik seslere kadar geniş bir yelpazede sanat ortaya çıkıyordu. Berlin, sanatın sadece görsel değil, aynı zamanda işitsel bir biçimde de kendini

gösterdiği bir yerdi. Berkecan, bir yandan gece kulüpleri-
nin karanlık atmosferine çekilirken, diğer taraftan yeraltı
galerilerinde geziniyor, birbirinden farklı dijital ve analog
sanat eserleriyle karşılaşılıyordu. Bu ortam, onun içsel yol-
culuğunda bir kırılma noktasıydı.

Şehirdeki yeraltı galerilerinin, barların ve kulüplerin
arasında dolaşırken, sanatın sadece estetik değil, bir ya-
şam biçimi haline gelmiş olduğunu fark etti. Her bir me-
kan, toplumsal düzenin, hayatın, varoluşun sorgulandığı
bir alan gibi görünüyor, Berkecan da bu sorgulamanın tam
ortasındaydı. Her mekanda, her tabloda, her enstalasyon-
da bir tür isyan ve bu isyanın ardındaki yaratıcı gücü his-
sedebiliyordu. Şehirdeki müzik ve sanat, kendisini bir tür
uyanış olarak gösteriyordu.

Berkecan'ın ruhu, Berlin'in karanlık ve bohem atmos-
ferinde serbest kalmıştı. İçsel sancıları, şehrin sokakların-
da yankı buluyor, bir yandan sanata dair ilhamlar alırken,
diğer yandan sanatın kendisini bulma yolculuğuna devam
ediyordu. Bu keşifler, Berkecan'ın içsel boşluğunun dışa-
vurumu haline gelmişti. Bu yeraltı dünyasında, kaosun ve
düzenin birbirine geçtiği bir yaratıcılık vardı. Müzik, gra-
fitiler, dijital sanat eserleri her bir parçanın yansımasıydı
ve Berkecan da bu karmaşanın içinde kendi yansımasını
bulmaya çalışıyordu.

Berkecan, Berlin'in yeraltı sanat sahnesinde birçok il-
ginç insanla tanıştı. Bir gece, terkedilmiş bir fabrika ala-
nında bulunan gizli bir galeriye gitti. Burada, yeraltı sanat-
çıları, kendilerini ifade edebilmek için farklı materyaller
kullanarak eserler yaratıyorlardı. Bir sanatçı, dijital ve
analog araçları harmanlayarak yaratıcı yıkımlar yapıyor-
du, bir diğeri ise ses ve ışık enstalasyonlarıyla izleyicisini
derin bir düşünceye sevk ediyordu.

Berkecan, tanıştığı bu sanatçılardan çok şey öğrendi. Onlar, toplumun dayattığı normlara karşı bir tür direniş biçimi olarak sanatı kullanıyorlardı. Bu sanatçılar, varoluşsal krizlerini dijital sanatla anlatıyor, işlerini bir nevi içsel bir protestoya dönüştürüyorlardı. Berkecan, onlarla yaptığı sohbetlerde, sanatın bir tür içsel çözüm bulma yolu olduğuna dair yeni bir perspektif kazandı. “Sanat, sadece bir duygu değil,” dedi bir sanatçı, “aynı zamanda bir protesto, bir çağrıdır. Bizim sanatı yapmamız, varoluşumuza dair bir çözüm arayışıdır.” Berkecan, bu düşünciyi kafasında defalarca döndürdü.

Sanatçıların birçoğu, sanatın yalnızca dış dünyadaki sorunları değil, içsel dünyalarındaki krizleri de yansıttığını kabul ediyordu. Birbirlerine kendilerini tanıttıklarında, geçmişlerinden bahsediyor, sanatlarının ardındaki motivasyonları anlatıyorlardı. Berkecan, bu insanlarla sohbet ederken, onların her biriyle bir şeyler paylaşıyor ve derinlikli bir anlayış geliştiriyordu. Her bir sanatçı, kendisinin derinliklerine inmiş, dünyayı kendi bakış açılarıyla sorgulamıştı.

Berlin’in yeraltı sahnesinde tanıştığı sanatçılarla birlikte Berkecan, içsel yıkım ve yeniden doğuş süreçlerine tanıklık etti. Bu ortamda, sanat bir çözüm değil, aslında bir çözüm arayışıydı.

Berkecan, önceki hayatında toplumun dayattığı normlara göre yaşarken, burada, sanat ve müzikle şekillenen bir dünyada kendini buldu. Her sanatçı, kendi kaosunun bir parçasıydı ve sanat onların bu kaosu bir biçime dökme yoluydu.

Berkecan’ın içsel varoluşsal krizi, sanata dönüştü ve artık yaşamının anlamını bulma yolunda ona bir rehberlik ediyordu. Berlin, ona sadece bir şehri değil, aynı zamanda

bir yaşam biçimini de öğretmişti. Bu şehirde, her şeyin katotik bir düzenle birleştiği, yaratıcı bir yıkımın ve yeniden insanın nasıl olacağını anlamıştı. Sanat, Berkecan'ın kendi içindeki kaosun çözümü haline gelmişti.

Berlin, Berkecan için bir dönüşüm yeri idi. Burada, yeraltı sanat sahnesi ve müzik dünyası, onu daha önce hiç olmadığı kadar özgürleştirmişti. Artık, yalnızca kendisini değil, varoluşsal krizini de sanatla anlatabilirdi.

Berkecan, Berlin'in gece hayatının derinliklerine indikçe, şehrin techno sahnesine hayran kalmıştı. Ancak bu sadece bir müzik türü değildi; bu, şehrin ve yaşamın bir ritmi, bir kültürüydü. Her bir basın ve hızlı tempolu ritim, onun içsel kaosuyla bir anlamda birleşiyor, beynindeki düşünceleri, duyguları, her şeyin hızla akışa girmesini sağlıyordu.

Bir gece, underground bir kulüpte, yapay zekanın oluşturduğu bir techno performansına tanık oldu. DJ, yalnızca insan eliyle çalmakla kalmıyor, aynı zamanda yapay zekaya dayalı algoritmalarla gerçek zamanlı olarak müzik üretiyor, temposunu, melodisini, harmonisini izleyici geri bildirimiyle şekillendiriyordu. Yapay zekanın müzik prodüksiyonunda nasıl bir rol oynadığına tanıklık etmek, Berkecan'a farklı bir bakış açısı kazandırdı. Artık müzik, sadece insanın yarattığı bir ifade biçimi değil, aynı zamanda bir yapay zekanın insanla birlikte evrildiği bir süreçti.

Berkecan için bu, çok daha derin bir anlam taşımaya başladı. Çünkü müzikteki bu yapay zekanın etkisi, aslında insanın ve makinenin birlikte var olabileceği, birbirlerini dönüştüren bir ilişkiyi de işaret ediyordu. Bu ilişkiyi ve etkileşimi daha derinlemesine anlamak istiyordu.

Techno müziğinin yanı sıra, Berlin'deki bir başka deneyim, yapay zekanın dijital sanatla buluştuğu bir sergiydi.

Sanatçılar, AI algoritmaları kullanarak gerçek zamanlı olarak değişen görsel sanat eserleri oluşturuyorlardı. Berkecan, galerinin ortasında durarak bu sergiye baktı ve

tüm görsellerin bir tür organik yaşam formu gibi davrandığını fark etti. Görseller, her saniye değişiyor, birbirleriyle etkileşim halindeydi. Algoritmalar, bir resmin şekil almasını sağlıyor, anlık izleyici tepkilerini analiz ediyor ve buna göre bir şeyler üretiyordu.

Yapay zekanın sanatın bir parçası haline gelmesi, Berkecan'ı büyülemişti. Sanatın yalnızca bir araç değil, bir süreç olduğunu, bir yaratım alanı olduğuna dair farkındalığı artmıştı. Yine de bir sorusu vardı: İnsan, yapay zekayı ne kadar içselleştirebilirdi? Teknolojinin ve sanatın birleşimi, insanın yaratıcı sınırlarını ne kadar zorlayabilirdi?

Bu yeni deneyim, Berkecan'ın zihninde büyük bir etki yaratıyordu. Kendisini bu dijital sanata kaptırmışken, artık varoluşsal krizini yalnızca fiziksel olarak değil, sanatsal anlamda da ifade etmenin yollarını arıyordu. Kendini, sadece bir insanın değil, bir yapay zekanın ve sanatın birleşimiyle tanımlamak istiyordu. Bu, onun hayatında bir kırılma noktasıydı. Artık, yapay zekanın ve sanatın birleşiminden doğan bir deneyimi içselleştirmeye çalışıyordu.

Bir başka gece kulübü deneyimi, Berkecan'ın bu arayışını daha da derinleştirdi. Burada, yapay zeka ve techno müzik bir arada varlık gösteriyordu. DJ'ler, aynı zamanda yapay zekanın yardımıyla müzik ve görsel öğeleri yaratıyor, bu öğeler anlık olarak izleyiciyle etkileşime giriyor ve değişiyordu. Dinleyiciler, yalnızca müzikle değil, aynı zamanda görsel ve duygusal bir deneyimle de baş başa kalıyorlardı. Berkecan, müziğin ve görsellerin her birinin ona bir anlam ifade ettiğini fark etti. Her nota, her görsel, onun içsel yolculuğunda yeni bir kapı açıyordu.

Techno müziğinin içinde kaybolmuşken, yapay zekanın oluşturduğu görsellerin ardında bir anlam arayışına girmesi, onun sanatla olan ilişkisinin de dönüşümünü sağladı. Artık müzik, görsel sanat ve yapay zeka birleştikçe, varoluşsal krizinin izlerini sanatla ifade edebilirdi. Kendi içsel boşluğunun yansıması olarak gördüğü bu deneyim, ona bir şeyler açıklıyordu. Her müzik parçası, bir nebze de olsa yaşamın anlamını sorgulayan bir hikayeye dönüşüyordu. Görseller, bu hikayeyi daha da pekiştiriyordu. Berkecan, artık müzikle değil, sanatla yaşamını anlatıyordu.

Berkecan'ın bu sanat ve teknolojiyle olan bağları daha da güçlendi. AI tarafından oluşturulan görsellerin içinde kaybolmuşken, müziğin ve görsellerin birleştiği noktada, aslında yaşamın anlamına dair bir çözüm arayışı bulmuştu. Kendisini, sanatla var olmanın, varoluşunu bir yapay zeka ve sanat bileşeninin yardımıyla ifade etmenin bir yolunu keşfetmişti.

Her ne kadar teknoloji ve yapay zeka bu yaratıcı sürecin bir parçası olsa da, Berkecan bununla bir anlam ifade etmektense, hayatının bir yansıması olarak daha organik bir şekilde kendini göstermeye başladığını fark etti. Yapay zekanın, insanın yaratıcı gücünü sınırsız bir şekilde şekillendirebileceğini kabul etmişti, ama bu bir noktada insanın sınırsız bir şekilde kendisini ifade etmesinin de yolu olabilirdi. Berkecan için bu, içsel bir farkındalık yaratmıştı.

Bu deneyim, sanatın teknolojiyle birleştiği noktada, sadece bir ürün değil, bir süreç olduğunu anlatıyordu. Artık Berkecan, sanatın kendisiyle ilgili bir yolculuk olduğunu ve bunun yapay zekanın yardımıyla çok daha farklı bir biçime dönüştüğünü anlamıştı. Techno, AI ve sanat arasındaki ilişki, Berkecan'ın varoluşsal arayışına farklı bir bakış açısı getirmişti.

Berkecan, Berlin'deki deneyimlerinin bir sonucu olarak, yapay zekanın sanat dünyasında yaratabileceği karanlık ve eleştirel formlara daha fazla ilgi göstermeye başladı. İlk başta, yapay zeka sanatı sadece bir keşif olarak başlamıştı, ancak zamanla bu teknoloji, toplumu eleştiren, bazen karamsar, bazen de sarsıcı görseller üretmeye olanak tanıyan bir araç haline geldi.

Sanat dünyasında hızla yayılan bu karanlık AI sanatının ardında, teknoloji ve insanlık arasındaki gerilim yer alıyordu. Yapay zeka, insan yaratıcılığını bir yansıma olarak alıp, toplumsal sorunları ve insan doğasının karanlık yönlerini sansürsüz bir şekilde ortaya koyuyordu. Bu tür eserler, genellikle teknolojinin baskın rolünü, insanlığın bu teknolojiyi nasıl kötüye kullandığını ve bunun toplumsal yapılar üzerindeki olumsuz etkilerini ele alıyordu. Berkecan, bu sanatın bir yansıması olarak, teknolojinin insan hayatındaki yerini ve bu yerin getirdiği tehlikeleri daha açık bir şekilde görebiliyordu.

Berkecan'ın gözlemi, bu tarz sanatın sadece görsel değil, aynı zamanda düşünsel bir uyandırma yaratmaya yönelik olduğuydu. Bu eserler, toplumun hızla dijitalleşen ve makineleşen yapısına dair eleştirel bir bakış açısı sunuyor ve bu bakış açısının hızla popülerleşmesi, sosyal medyada viral olmasına yol açıyordu.

AI sanatının viral olmasının ardında, insanların bu eserlerde yalnızca estetik bir değer değil, aynı zamanda toplumsal gerçekleri sorgulama isteği yatıyordu. Yapay zekanın yarattığı eserler, bazen korkutucu, bazen ise ironik bir şekilde insanları etkiliyordu. Bu eserlerin çoğu, insan doğasının çelişkilerini, adaletin bozulmasını, çevresel yıkımı ve hatta yapay zekanın insanlık üzerindeki etkilerini resmediyordu. Berkecan'ın ilgi duyduğu eserler, çoğunlukla derin eleştiriler barındırıyordu.

Özellikle sosyal medyada bu eserlerin viral hale gelmesi, halkın ilgisini hızla çekti. Birçok sanatçı, yapay zeka ve algoritmalar kullanarak eserlerinde distopik temaları işlemeye başlamıştı. Bu eserler genellikle, teknolojinin öngörülemeyen sonuçları ve bu sonuçların insanlık üzerindeki olumsuz etkilerini konu alıyordu. Birçok insan, yapay zekanın sanatını sadece bir araç olarak değil, aynı zamanda bir uyarı olarak görmeye başladı. Virallik, yalnızca bu eserlerin estetik gücünden değil, aynı zamanda izleyicinin sanatla kurduğu duyuşal ve düşünsel bağlardan da kaynaklanıyordu.

Berkecan, bu sanat akımının bir nevi toplumsal bir karşı duruş halini aldığını fark etti. Eserler, sanatçılar tarafından toplumsal eleştirinin, globalleşen dünyanın ve dijitalleşen toplumun karanlık yüzlerinin bir aracısı olarak kullanılmaya başlandı. Birçok kişi, bu eserlerin insanlık için bir uyarı mesajı taşıdığını hissediyordu.

Yapay zeka ile üretilen karanlık sanat eserlerinin viral olmasının bir başka boyutu, bu eserlerin toplumsal tepki yaratmasıydı. Birçok kişi bu sanat biçimini, insanlık için bir tehdit olarak görürken, bir kısmı ise bu eserleri çağdaş sanatın önemli bir parçası olarak kabul ediyordu. Bu sanatın en çok dikkat çeken yönlerinden biri, izleyicinin içinde bulunduğu dünyayı, dijitalleşen ve robotlaşan toplumun sorunlarıyla yüzleştiriyor olmasıydı.

Bazı toplumsal eleştirmenler, AI sanatının gerçekte toplumu dijital ve makineleşmiş bir geleceğe doğru ittiği konusunda uyarılarda bulundular. Bu sanatın çoğunluğu, teknolojinin insanların yerini alması, iş gücünün makinelerle değişmesi ve özgürlüğün giderek daha fazla kısıtlanması gibi temalar etrafında şekilleniyordu. Yapay zeka ile sanat üretme süreci, aynı zamanda sanatçılar ve izleyiciler arasında yeni bir tür diyalog oluştuyordu. Berkecan, bu

sanatın yalnızca bireyleri değil, toplumları da sorgulamasını sağlayacak kadar güçlü bir etkiye sahip olduğunu görüyordu.

Ancak, bazı eleştirmenler bu sanatın bir tür kara mizah olduğunu ve sadece toplumun korku ve kaygılarına hitap etmekten başka bir şey ifade etmediğini savundular. Bu görüşler, yapay zekanın sanat üretiminde kullanılmasının sınırlı olacağına dair bir inançtan kaynaklanıyordu. Diğerleri ise, AI sanatının insan doğasını daha derinlemesine anlamaya yönelik bir adım olduğunu ve gelecekteki sanat biçimlerinin bu teknolojilere dayanarak evrileceğini düşündüler.

Berkecan, karanlık AI sanatının viral olmasının sadece bir geçiş dönemi değil, aslında toplumsal bilincin evrimleşmeye başladığı bir dönemin habercisi olduğunu fark etti. Bu sanat biçimi, insanlar için sadece eğlencelik değil, aynı zamanda derin bir düşünsel yolculuk anlamına geliyordu. Berkecan için, bu sanatın içinde kaybolmak, onun kendi varoluşsal krizini daha iyi ifade etme yollarından biri haline geldi.

Teknolojinin ve yapay zekanın her geçen gün daha fazla hayatımızda yer edinmesi, sanatçıların bu dönüşümü sanatlarına yansıtmasını sağladı. Berkecan, bir sanatçı olarak, yapay zekanın toplumu nasıl dönüştürdüğünü sorgulayan eserler üretmeye başladı. O, bir yandan AI'nin sunduğu olanaklarla sanatı şekillendirirken, diğer yandan bu teknolojinin insanlık üzerindeki karanlık etkilerini anlatan eserler yaratıyordu. Bu, onun içsel yolculuğunda önemli bir dönüm noktasıydı.

Sonuç olarak, karanlık AI sanatının viral olması, yalnızca teknolojinin değil, toplumsal bilinç ve kültürün de bir yansımasıydı. Berkecan, sanatın sadece bir ifade biçimi

mi değil, aynı zamanda bir protesto ve karşı duruş biçimi olarak işlev gördüğünü fark etti. Bu eserler, sadece estetik değil, derin bir felsefi ve toplumsal mesaj taşıyordu.

Berkecan, Berlin'deki deneyimlerinden ve AI sanatının yaratılmasından sonra, kendisini bir sanatçı olarak tanımlama konusunda derin bir sorgulama sürecine girdi. Sanatın ne olduğunu, bir sanatçının kim olduğunu ve sanatçının toplumdaki rolünü sorgulayan Berkecan, içsel bir boşluk hissiyle karşı karşıya kalmıştı. "Sanat nedir? Bir insan sanatçı olabilir mi, yoksa sadece sanat üretir mi?" soruları zihninde dönüp duruyordu.

Berkecan, uzun bir süredir mühendislik ve teknoloji dünyasında çalışmış ve bu dünyada başarılarla imza atmış biriydi. Teknoloji ve mühendislik her zaman onun güçlü olduğu alanlar olmuştu, ancak şimdi sanatla ilgileniyor ve bununla başa çıkmaya çalışıyordu. Sanatın tanımını, anlamını ve içindeki yerini sorgulamaya başlaması, onu kişisel bir çıkmazla yüzleştirmişti. Çünkü artık bir sanatçı olma düşüncesi, onun geçmişteki mühendislik kimliğinden ne kadar uzak olduğunun farkına varmasına neden oluyordu.

Berkecan, bir sanatçı olmanın yalnızca teknik becerilerle veya eser üretmekle sınırlı olmadığını fark etti. Sanat, bir yaratıcı sürecin ötesinde, aynı zamanda bir bakış açısı, bir yaşam biçimi ve bir toplumsal etkileşimdi. "Sanat, bir insanın dünyaya bakışını yansıtan bir yansıma olabilir mi?" diye sordu kendine. Bu düşünceler, Berkecan'ı daha fazla sorgulama ve içsel bir keşfe yönlendirdi.

Berkecan, sanatı teknolojiden, yapay zekadan ve dijital dünyanın sunduğu yeniliklerden ayrı tutamıyordu. Onun için sanat artık sadece geleneksel formlarda var oluyordu; AI, teknoloji, dijital sanat, karanlık eleştiriler gibi unsurlar da birer sanat biçimi haline gelmişti. Ancak, bu yeni sa-

nat anlayışının içinde kaybolmuş hissediyordu. Her yeni projede, teknolojiyi kullanarak ürettiği sanat eserleri onu bir adım daha ileri götürüyor, ancak hala bir sanatçı olup olmadığını sorgulamasına engel oluyordu.

Kendisini sadece teknolojiyle tanımlayan bir geçmişi olduğu için, sanatla ilgili yaptığı her şey ona yabancı geliyordu. Berkecan, kendi eserlerine baktığında, bunların teknik açıdan etkileyici ve anlamlı olsalar da, hâlâ bir sanatçı ruhu taşıyıp taşımadığını hissedemiyordu. Onun için sanatçı olmak, sadece eser üretmek değil, aynı zamanda bu eserlerin arkasında bir anlam taşıması gerektiği bir şeydi. Bununla birlikte, yapay zeka tarafından üretilen ve onun yönlendirmesiyle şekillenen eserlerin, “gerçek” bir sanatın ürünü olup olmadığını sorgulamak zorlayıcıydı.

Berkecan, AI’nin işin içine girmesiyle ortaya çıkan eserlerin, onun aslında bir sanatçı olup olmadığını sorgulamasına neden olan bir dinamiği vardı. Çünkü AI, daha önce yalnızca insanın yaratıcılığına bağlı olan sanat üretim sürecini, bir algoritma ve veri üzerine oturtmuştu. Artık bir insan, doğrudan elle çizim yapmasa da, teknolojinin gücünden faydalanarak sanat eserleri yaratabiliyordu. Ancak Berkecan, teknolojinin sanat üzerindeki etkisini her zaman tartışmalı bir konu olarak görüyordu. “Teknolojinin yardımıyla yaratılan bir eser, gerçekte insan ruhunun bir yansıması olabilir mi?” sorusu zihninde yankılanıyordu.

Berkecan’ın sanatla ilgili en büyük sorgulama noktalarından biri de toplumsal kabulü. İnsanlar, onun yaptığı işleri sanat olarak kabul ediyorlardı ama Berkecan kendisini hala bu kategoride görmüyordu. “Eğer insanlar benim sanatımı seviyorlar, bunu sanat olarak kabul ediyorlarsa, o zaman ben bir sanatçıyım?” diye düşündü. Ancak o, sanatçı olmanın sadece dışarıdan gelen bir etiketle tanımla-

namayacak kadar derin ve kişisel bir olgu olduğunu hissediyordu.

Sanat, onun için başkalarına ilham veren bir şey olmaydı, ama Berkecan hâlâ kendi içsel gücünü bu şekilde hissetmiyordu. Çevresindeki insanlar onun eserlerine büyük ilgi gösteriyor, hatta bazıları onu gelecek vadeden bir sanatçı olarak nitelendiriyordu. Ancak o, bu etiketin sadece geçici bir onay ve dışsal bir algıdan ibaret olduğunu biliyordu. Gerçek bir sanatçının, eserlerinin arkasında bir yaşam felsefesi, bir dünyayı değiştirme isteği ve duygusal derinlik taşıması gerektiğini hissediyordu. Berkecan, bu duyguyu hissettiği zaman gerçekten sanatçı olabileceğini düşünüyordu.

Bir yandan ise, eserlerinin toplumsal tepkilerini gözlemlemek, onu kendi kimliğiyle ilgili daha fazla düşünmeye itiyordu. “Sanatçı olmak, insanların düşüncelerini, ruh halini ve toplumun mevcut durumunu değiştirebilmek midir?” diye sorgulamaya başladı. Eğer bu, sanatçının amacıysa, Berkecan bu amacına ne kadar ulaşıyordu? Toplumun, teknolojiyi ve yapay zekayı içeren karanlık sanat eserlerini ne şekilde algıladığını görmek, onun içsel kimlik yolculuğunda çok önemli bir adımdı.

Berkecan, yıllarca mühendislik ve teknoloji alanında var olmuş, sonradan sanat dünyasına adım atmış biriydi. Bu iki dünyayı bir araya getirmek, zaman zaman ona bir kimlik krizi yaşıtıyordu. Ancak sonunda, bu süreç, Berkecan’ın kendi içsel tanımını bulmasını sağladı. Artık bir sanatçı olmanın, sadece geleneksel sanata, resim yapmaya veya heykeltraşlığa bağlı olmadığını kabul etti. Sanat, her türlü yaratıcı süreçte, her türlü ifade biçiminde var olabiliyordu.

Berkecan, bir sanatçının kimliğini, eserlerinde derin

anlamlar arayarak ve bu eserlerin toplumsal eleştirilerle şekillendiğini kabul ederek buldu. Sanat, ona göre, içsel bir yolculuğun dışı vurumu ve toplumu değiştirme gücüne sahipti. Bu anlayışla, Berkecan artık sanatını yalnızca bir “yapıt” olarak değil, bir “değişim aracı” olarak görmeye başlamıştı. Sonunda, kendisini bir sanatçı olarak tanıdı, çünkü sanat, sadece bir araç değil, bir yaşam biçimiydi.

Berkecan, Berlin’deki yeraltı sanat dünyasında geçirdiği zamanın ardından, eserlerinin büyük bir sanat etkinliğinde sergileneceği haberini aldığı anda derin bir heyecan ve tedirginlik hissetti. Bu, onun sanat yolculuğunda önemli bir kilometre taşıydı; çünkü yıllardır yalnızca küçük galerilerde ve dijital platformlarda izleyiciyle buluşan eserleri, şimdi geniş bir kitleye sunulacaktı. Büyük bir sanat etkinliğinde yer almak, ona aynı zamanda kendi kimliğini ve sanatını dış dünyaya tanıtmaya fırsatı veriyordu.

Hazırlık süreci, Berkecan için bir tür içsel mücadeleye dönüşmüştü. Sergilenecek eserlerin seçimi, hangi projelerin daha fazla ses getireceği, hangilerinin daha derin bir anlam taşıdığı gibi sorular zihninde dönüp duruyordu. Aynı zamanda eserlerinin, teknoloji ve AI’nin karanlık yüzlerini temsil etmesinin, izleyiciler üzerinde nasıl bir etki yaratacağı konusunda kaygıları vardı. Bu sergi onun için sadece bir tanıtım değil, aynı zamanda izleyicilere bir mesaj verme fırsatını da barındırıyordu. Berkecan, eserlerinin yalnızca sanatsal değil, aynı zamanda toplumsal ve felsefi açıdan da derinlik taşıması gerektiğini hissediyordu.

Berkecan, sergiye hazırlık sürecinde şunları düşündü: “Sergilenecek eserlerim bir tür deneysel sanat olacak. Her biri, teknolojinin toplum üzerindeki etkilerini sorgulayan ve AI’nin karanlık taraflarını gözler önüne seren çalışmalar. Bu eserler, sadece bir görsel şölen olmanın ötesinde,

insanın kendi varoluşsal sorgulamalarını tetiklemelidir.”

Sergi günü, Berkecan için yoğun bir stres ve heyecan iç içe geçmişti. Sergi alanı, modern sanat galerilerinin aksine, daha fazla teknoloji ve dijital sanatla entegre edilmiş bir ortamda yer alıyordu. Bu, onun eserlerinin sergilenmesi için mükemmel bir zemin hazırlıyordu. Ancak bir yandan da içindeki ses, izleyicilerin eserlerini nasıl değerlendireceğini ve sanatının ne kadar anlaşılabilir olacağını sorguluyordu.

Serginin açılışında, Berkecan'ın eserleri bir dijital ekran ve etkileşimli sanat bölümlerine yerleştirilmişti. AI tarafından üretilen karanlık ve ironik çalışmalar, göz alıcı bir şekilde sergilendi. Eserler arasında, insan psikolojisinin ve dijital dünyanın çelişkilerini yansıtan videolar, ses tasarımları, holografik projeksiyonlar ve yapay zekânın ürettiği resimler bulunuyordu. Her eser, bir distopyanın içindeki insanın ruhsal krizini anlatıyordu.

Berkecan, sergi alanına ilk adımını attığında, izleyiciler arasında kısa bir sessizlik oldu. O anı, tüyleri diken diken edici bir şekilde hatırlayacaktı. İzleyiciler, yapay zeka tarafından yaratılan bu eserlerin, sanatın geleneksel tanımına ne kadar uygun olup olmadığını sorguluyor gibiydiler. Teknolojinin, sanat dünyasına bu kadar entegre olmasından rahatsız olan bazı sanatseverler vardı. Fakat diğer taraftan, teknolojiyi ve dijital sanatları bir araya getiren bu eserler, yenilikçi ve farklı bakış açılarıyla büyük ilgi gördü.

Berkecan, izleyicilerin ilk tepkilerini izlerken, bir sanatçının eserlerinin nasıl algılandığını anlamak, onun sanat yolculuğunda bir tür içsel keşif gibi geliyordu. İnsanların düşüncelerini okumak, eserin ruhunu hissetmek, her zaman ona ilham veren bir şey olmuştu.

Sergi ilerledikçe, Berkecan izleyicilerle daha fazla etki-

leşime girme fırsatı buldu. Kendisinin sanatını doğrudan tanımlamak yerine, izleyicilerin eserler hakkında söyledikleri şeyleri dikkatle dinliyordu. Eserlerine karşı duyduğu endişe, yavaşça kayboldu ve yerine bir tür rahatlama geldi. Her biri, eserlerinin anlamına kendi bakış açılarıyla yaklaşarak, yeni yorumlar ve farklı duygular ortaya koyuyordu. Bu da Berkecan'ın sanatının, sadece kendi bakış açısıyla sınırlı olmadığını ve çok daha geniş bir evrende yer aldığını fark etmesini sağladı.

Bir izleyici, AI tarafından üretilen bir eserin derinliklerine indikçe, yapay zekânın insan psikolojisini ve toplumsal yapıyı ne kadar etkili bir şekilde analiz ettiğini vurguladı. “Bunu bir insanın yapabilmesi çok zor,” dedi izleyici. Bu yorum, Berkecan'ı heyecanlandırdı çünkü bu, sanatının sadece görsel bir deneyim değil, aynı zamanda bir toplumsal eleştiri ve düşünsel bir yolculuk sunduğunun bir göstergesiydi.

Bir diğer izleyici ise, eserlerinden birinin kendisini çok derinden etkilediğini söyledi. “Bunun içinde çok fazla karanlık var, ama aynı zamanda bir umut ışığı da var,” dedi. Berkecan, izleyicilerin bu eserlerin anlamını keşfetmelerine yardımcı olmak için onlarla sohbet etmeye başladı. Bu sohbetler, ona sanatının izleyicileri üzerinde nasıl bir etki yarattığını daha iyi anlamasını sağladı. Kendisinin ve sanatının ne kadar evrim geçirdiğini gördükçe, içsel bir huzur hissetmeye başladı.

Sergi sona erdiğinde, Berkecan büyük bir rahatlama ve tatmin duygusu hissetti. O an, sanatın yalnızca bir ürün değil, bir deneyim olduğunu tam olarak anlamıştı. Eserlerinin, izleyiciler üzerinde düşünsel bir etki yaratması, onu bir sanatçı olarak kabul etmekten daha değerli bir şeydi. Çünkü Berkecan, sanatını sadece bir gösteri olarak görmektense, izleyicilerin kendi dünyalarına bir pencere

açma olarak algılıyordu.

Sergi süresince edindiği deneyimler, Berkecan'ın sanatını daha derinlemesine keşfetmesine sağladı. Eserlerinin estetik değerinin yanı sıra, toplumsal eleştiriler taşıması ve felsefi boyutlar sunması ona büyük bir anlam katmıştı. Sanatının sadece birer görüntü değil, birer düşünsel yansıma olduğunu anlamıştı. Bu süreç, onun sanat yolculuğunun sadece bir başlangıcıydı. Artık bir sanatçı olarak kabul edilip edilmemesinin, o kadar da önemli olmadığını fark etti. Asıl önemli olan, sanatının izleyicilere ne kadar derin bir etkisi olduğu ve onların dünyasında nasıl izler bıraktığıydı.

Berkecan için sanat, sadece bir etiket değil, bir içsel yolculuktu ve bu yolculuk, ona kendi kimliğini ve toplumla olan ilişkisini daha net bir şekilde anlamasına yardımcı olmuştu.

Berkecan, sanatının büyük bir etkinlikte sergilendikten sonra, izleyicilerin ve eleştirmenlerin tepkileri üzerine derin düşüncelere dalmıştı. Eserlerinin ardındaki gerçek anlam ve gücünü keşfettikçe, bu gücün sadece estetik değil, aynı zamanda insan psikolojisini etkileme kapasitesine de sahip olduğunu fark etmeye başladı. Sanatının izleyicilerin düşüncelerini şekillendirebilmesi, Berkecan için hem büyüleyici hem de korkutucu bir keşifti.

Bir gün, eserlerinin üzerinde yaptığı birkaç röportajı izlerken, konuşmaların izleyiciler üzerinde yarattığı etkiyi daha açık bir şekilde görmeye başladı. Bir izleyici, Berkecan'ın dijital sanatındaki karanlık temaların onu rahatsız ettiğini ancak bir şekilde de ona çekildiğini söylemişti. “Bu eser, bana bir şeyleri hatırlatıyor, bir yandan korkutuyor ama bir o kadar da bağlıyor,” demişti izleyici.

Berkecan, insanların hissettiklerini anlamıştı ama o an,

sanatının bir araç olarak insan psikolojisi üzerinde nasıl derin etkiler bıraktığını fark etmeye başladı.

İlk başta, bu sadece eserlerinin izleyicilerde yarattığı doğal bir etki gibi görünüyordu. Ancak zamanla, Berkecan daha derinlemesine düşündü ve sanatıyla izleyicilerin duygusal ve zihinsel durumlarını manipüle etme potansiyeline sahip olduğunun farkına vardı. Bu farkındalık, onun içsel bir karmaşa yaşamasına sebep oldu. Sanat, toplumdaki belirli bir grubu veya insanları manipüle etmek için kullanılan bir araç olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu sanatının amacını ve etik değerini nasıl etkilerdi?

Berkecan, sanatını yarattığı ilk günlerden beri özgürlük ve insanın içsel keşfini ön planda tutmuştu. Ancak izleyicilerin, eserlerinden bir tür psiko-emotsiyonel manipülasyon hissettiklerini duydukça, onun sanatının aslında farkında olmadan bir güç haline geldiğini fark etti. Birçok insan, Berkecan'ın eserlerinden etkilenmiş ve onların işlediği derin temalar hakkında düşünmeye başlamıştı.

Berkecan, sanatıyla insanları etkilemenin ve manipüle etmenin bir anlamda insan zihninin derinliklerine inmeyi gerektiren bir süreç olduğunu düşünüyordu. "Sanatçı, insanları düşünmeye zorlayan bir yol gösterici olmalıdır, ama ya izleyicileri, bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde yönlendirip, istediklerini elde etmeye başlarsa?" diye sordu kendine. Bir sanat eserinin, bir izleyicinin duygusal veya psikolojik durumuna etki edebileceğini, onun düşünce ve hissiyatını manipüle edebileceğini fark etmek Berkecan için karmaşık bir duyguydu.

Berkecan, bazen bir sanat eserinin etkisiyle izleyicilerin kendi gerçeklik algılarını değiştirebileceğini, onları yeni bir perspektife itebileceğini düşündü. Ancak bu gücün sorumluluğu ona ağır gelmeye başlamıştı. İnsanın

kendisiyle ve dünyayla ilgili düşüncelerini şekillendirme kapasitesine sahip olmak, çok büyük bir sorumluluktur. Artık Berkecan, sanatının bir araç olarak kullanılan ve insanları manipüle eden bir güce dönüşebileceğini göz önünde bulunduruyordu.

Berkecan, sanatının izleyiciler üzerinde bıraktığı izleri keşfettikçe, eserlerinde bilinçli olarak zihinsel oyunlar oynamaya karar verdi. Birçok sanatçı, eserlerinin izleyiciler üzerinde düşündürmesini istese de Berkecan artık onları duygusal anlamda yönlendirme gücünü hissettiğinde, sanatını bir tür manipülasyon aracı olarak kullanmaya başlamıştı. Ancak Berkecan, bu oyunların farkında olmadan, bilinçli olarak izleyicilerin zihinlerinde kurduğu labirentlerde dolaşmalarına neden oluyordu.

Bir gün, bir galeri gezisinde, bir izleyici Berkecan'ın eserlerinden birini uzun süre inceledikten sonra şöyle demişti: "Eseriniz beni rahatsız ediyor, ama aynı zamanda büyülüyor. Bu kadar karanlık olmasına rağmen, bir şekilde cezbedici bir yanı var." Berkecan, izleyicinin söylediklerini dinlerken, sanatının doğru bir şekilde amacına hizmet ettiğini düşündü. Ancak bir yandan da bu rahatsız edici cazibenin, izleyicinin fark etmediği bir manipülasyon olduğunu düşündü.

Berkecan, şimdi eserlerini yaratırken, izleyicilerin duygusal tepkilerini önceden tahmin etmenin, onlarla psikolojik bir oyun oynamanın daha fazla bilinçli farkındalığını hissetmeye başladı.

Herhangi bir izleyicinin, bir eser üzerinden belirli bir duygusal tepkiyi vermesi Berkecan için bir tür kontrol haline geldi. Yavaş yavaş, eserlerinin sadece bir sanat aracı olmadığını, insanları bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde yönlendiren bir güç olduğunu kabul etmeye başlamıştı.

Berkecan, sanatını bir araç olarak kullanmanın bir yandan insanları düşündürmek ve duygusal açıdan etkilemek için büyük bir fırsat sunduğunu kabul etse de, diğer yandan onun içindeki etik çatışmalar ve sanatının gücü ile ilgili duygusal bir yük taşımaya başladı. Sanatının insanları manipüle etme gücünü keşfetmek, ona büyük bir içsel huzursuzluk verdi. Manipülasyon, onu yaratan sanatçıyla ilişkilendirilen bir kavram değildi. Sanat, özgürlük, düşünsel açılım, kendini ifade etme ve evrensel bir dili barındırmalıydı. Fakat Berkecan, izleyiciler üzerinde bu kadar güçlü bir etki yaratırken, sanatının temeline ihanet etmiş olup olmadığını sorgulamaya başladı.

Sanatın gücüyle insanların zihinlerini şekillendirmek, onun için bir dönüm noktasıydı. Şimdi, izleyicilerinin bu manipülasyonları fark edip etmediğini, ya da onun eserlerini ne kadar gerçek ve özgür bir şekilde algılayıp algılayamadığını düşünüyordu. Sonunda, sanatının derinliklerine inmişti ve burada önemli bir soru belirdi: **Gerçek sanat, izleyiciyi manipüle etmeden özgür ve anlamlı bir ifade olmalı mıydı? Yoksa sanat, gücünü insan zihnini etkileme kapasitesinden mi alıyordu?** Bu sorularla yüzleşmek, Berkecan'ın sanatçı olarak geçirdiği evrimde önemli bir dönüm noktasını işaret ediyordu.

Bölüm 7:

Brezilya’da Dansı ve Duygunun Keşfi

Berkecan uçağından indiğinde, Brezilya'nın sıcak havası hemen etrafını sarmıştı. Şehri ilk adımda hissetti. Rio de Janeiro kaotikti—kalabalık sokaklar, her duvarda renkli graffiti, uzak favelalardan yükselen samba müzikleri. Bir yer, dedi kendi kendine, çelişkilerin bol olduğu yer: güzellik ve çürümüşlük, özgürlük ve yozlaşma, düzen ve delilik. İşte, düşündü, tam kendisi gibi birinin kaybolabileceği mükemmel bir yer.

Copacabana'da mütevazı bir misafirhaneye yerleşti. Kafasında garip bir heyecan ve endişe karışımı vardı. Artık planı yoktu. Bu seyahat, kalp kırıklığını kaçmak ya da varoluşsal sorulara cevaplar aramakla ilgili değildi. Bu, dünyayı hiçbir kısıtlama olmadan deneyimlemekle ilgiliydi—sadece kendisi, defteri ve dijital dünyasıyla.

O akşam, Berkecan sahilde yürürken, dalgaların kıyıya çarpma ritmine çekildi. Ses, kafasında sürekli çalkalanan düşüncelerle senkronize oluyordu. Dünyanın etrafında dönen bu enerji,

Rio'yu hiç olmadığı kadar gerçek hissettiriyordu. Diğer şehirlerden farklıydı. Rio, bir anlamda sadece kaotik güzelliğiyle değil, aynı zamanda varoluşun sınırlarını zorlayan bir yerdi.

Geceyi geçireceği barı bulduğunda, yerel halkla dolu bir yerdi. Yüzleri kendine özgü, yaşam doluydu. Barın tezgahına otururken, caipirinha sipariş etti, Brezilya'nın lime, şeker ve cachaça içeren kokteyli.

“Kaybolmuş gibi görünüyorsun,” dedi yanındaki kadın. Sesinde sıcaklık vardı, neredeyse arka plandaki müzik kadar yumuşaktı.

Berkecan ona bakarak, “Belki de öyleyim,” dedi. “Artık ne aradığımı bilmiyorum.”

Kadın kaşlarını kaldırarak ilgisini gösterdi. “Buradasın, değil mi? Bazen kaybolmak, başlamanın en iyi yolu olabilir.”

Kadın Pietra’ydı. Uzun boylu, koyu saçlı ve gözleri sanki sokak ışıkları gibi parlıyordu. Onun duruşunda, etrafındaki insanlardan farklı bir şeyler vardı. Buraya, Rio’nun kaosuna aitmiş gibi hissediyordu, ama bir yandan da oraya asla ait olmayan birisi gibi.

“Senin gibi mühendisleri gördüm,” diye devam etti Pietra, içki siparişini iterek. “Her şeyin anlamlı olmasını istersiniz. Yapının olması gerekir. Ama dünya, serbest olmayı daha güzel kılar.”

“Serbest mi?” diye tekrar etti Berkecan. “Yani kaybolmak gibi?”

“Kesinlikle,” dedi Pietra. “Ve bazen tam olarak aradığın şey bu olabilir.”

Berkecan gülerek, o soğuk kahkahayı ağzından çıkardı. “Serbestlik? Kaos içinde kaybolmak?”

“Tam olarak,” diye karşılık verdi Pietra. “Ve bazen bu, kendini bulmanın en iyi yolu.”

Kadın, gülümsemesiyle kafasını hafifçe yana eğerek Berkecan’a baktı. “Sürekli başkalarının beklentilerine göre yaşıyorsun, değil mi? Her şeyin mantıklı olmasını istiyorsun. Ama hayat, mantıklı olma zorunluluğunu reddeder. Kaos, hayatın bir parçasıdır. Ve o kaos, seni özgürleştirir.”

Berkecan ona dikkatle bakarak, “Benim için biraz fazla kaotik,” dedi. “Her şeyin bir anlamı olmalı. Ve ben hala ne yapacağımı bilmiyorum.”

Pietra başını iki yana sallayarak, “Güzel,” dedi. “Kaybolmuş olmalısın. Çünkü bazen kaybolmak, seni doğru yolda

tutar.”

Berkecan, o an farkına vardı; belki de sürekli doğruyu bulmaya çalışmak, ona çok fazla zarar veriyordu. Hadi bir süre kaybolayım, dedi kendi kendine. Hadi her şeyi olduğu gibi kabul edeyim.

Geçen günler, hareket ve keşif doluydu. Berkecan, Rio’nun ritmine kendini kaptırmıştı. Sabahları kafelerde laptopuyla dijital tasarımlarını çizerken, öğleden sonraları Pietra ile geçirdi. Pietra ona şehri turistlerin asla göremeyeceği şekilde gösterdi. Ünlü plajlardan ya da turist tuzaklarından değil, sokakların derinliklerinden, yeraltı sanat galerilerinden ve sabaha kadar devam eden samba kulüplerinden bahsediyordu.

Pietra’nın gözlerinden bakınca, Rio’yu yaşayan bir tuval gibi görmeye başladı. Şehri keşfettikçe, ne kadar farklı ve güzel olduğunu fark etti. Graffiti ve duvar resimleri, onun kafasında sadece renklerden değil, anlatılmamış hikayelerden oluşuyordu. Her şey, kaotik, ama yine de kendi iç düzenine sahipti.

Bir akşam, Pietra onu, şehrin tepelerinde bir partiye davet etti. Davet, sıradan bir davet gibi görünse de, Berkecan bunun sadece bir parti olmadığını hissetti. Geldiklerinde, evin içi bir sanatçılar, müzisyenler ve dansçılarla doluydu. Müzik gürültülüydü, hava tutsu ve daha güçlü kokularla yoğunlaşmıştı.

Pietra, kalabalığın içinden geçerken, vücudu müzikle uyum içinde hareket ediyordu. Berkecan, hayranlık ve karmaşa içinde onu izledi. Nasıl olur da biri kaosun içinde bu kadar özgür olabilir?

Berkecan, eski bir deri kanepede otururken, dansçılardan provasına göz attı. Vücutları, müziğin ritmine göre kıv-

rılıp dönüyor, sanki müzik her hareketi şekillendiriyordu. Her şey, kaçınılmaz bir şekilde, şehvetli ve öngörülemezdi. Berkecan, son birkaç aydır düşündüğü her şeyin dışında, sadece izliyordu. Artık algoritmalarından ya da denklemlerden bahsetmiyordu—sadece bakıyordu.

Pietra, odanın karşı tarafından ona göz kırptı, gülümsemesi bir bilgelik taşıyor gibiydi. “Artık anlamaya başladığını görüyorum, değil mi?” dedi. “Kaostaki güzellik.”

Berkecan, vücudunda bir sızı hissetti. Onun sözlerini tamamen içselleştirebilecek miydi? Her şeyin kusurlu olması gerektiğini kabul etmek? Kaosu kucaklamak?

Sonraki birkaç gün, bir rüya gibi geçti. Berkecan, yapay zeka sanatını yaratmaya daha az zaman ayırdı ve etrafındaki dünyaya daha fazla zaman ayırdı. Rio’nun her mahallesini gezdi—her biri daha farklı, daha güzel. Artık bir şey yaratmak için değil, hayatı olduğu gibi anlamak için vakit harcıyordu.

Pietra, ona sadece rehberlik etmiyordu, doğru cevapları sunmuyor, aksine sorular sormaya zorluyordu. Gidip bir açık hava sanat galerisine gittiler bir gün, sokak sanatçılarının eserlerini

sergilediği bir yer. Eserler kaba, ama bir şekilde gerçekti. Tıpkı şehir gibi—dıştan keskin, ama içsel olarak güzeldi.

Berkecan’ın sanatı da değişmeye başlamıştı. Bir zamanlar temiz ve hesaplanmış olan tasarımlar, artık renk patlamaları, şekiller ve formlar halini almıştı. Yapay zeka algoritmaları hâlâ vardı, ama şimdi duygularla, öngörülemezlikle harmanlanmışlardı. Sonunda, mükemmeliyet obsesyonunun, ona en büyük engel olduğunu fark etti. Belki de her şeyi kontrol etmeye gerek yoktu. Tıpkı samba gibi, hayat da doğaçlama yapılmalıydı.

Berkecan'ın yaratmaya başladığı yapay zeka ile üretilmiş dijital sanat eserleri, başlarda yalnızca içsel bir keşif ve sanatın sınırlarını zorlamak amacı taşıyordu. Ancak bir akşam, şehirdeki bir sanat galerisinin sahibi ona yaklaşıp, eserlerinin dikkat çekmeye başladığını söyledi.

“Eserleriniz gerçekten ilginç,” dedi galeri sahibi, yaşlı, beyaz saçlı bir adam olan Fernando. “Birkaç tanesini sergilemek istiyorum, ancak... biraz endişeliyim. Şehirdeki politik atmosfer göz önüne alındığında, bazen yanlış anlaşılabilirler.”

Berkecan, Fernando'nun sözlerinden tam olarak ne demek istediğini anlamadı. O sadece hislerini, düşüncelerini tuvale dijital bir şekilde yansıtıyordu. Ama Fernando'nun ciddiyetini görerek, her şeyin birdenbire farklı bir hâl alabileceğini fark etti. Artık bu eserler sadece bir insanın içsel dünyasını değil, aynı zamanda çevresindeki toplumu da yansıtıyordu.

İlk sergisini açmaya karar verdi. Sosyal medyada eserlerini paylaşmak, sürekli dalga geçilen ama bir şekilde büyüyen takipçi kitlesiyle etkileşime girmeye devam etti. Birkaç gün sonra, eserleri hızla yayıldı. Fakat insanların bakış açıları, onun tahmin ettiğinden çok daha farklıydı. Eserlerinin içerdiği soyut formlar ve renk patlamaları, Rio'nun karmaşasını yansıttığı kadar, toplumsal eleştiriyi de ima ediyordu.

Berkecan'ın eserlerinde belirgin bir şekilde fazlalık ve yoksunluk, huzur ve kaos, iyilik ve kötülük temaları yer alıyordu. Oysa ki, onun amacı yalnızca bir estetik tatmin sağlamaktı. Bunun farkında bile değildi. Fakat birdenbire eserleri, Brezilya'daki çeşitli grupların gözünde bir tür politik duruş olarak algılanmaya başladı.

Bir sabah, bir gazete manşetiyle uyandı. “Sanatçı, top-

lumsal kaosu simgeliyor, halkı isyana çağırıyor!” yazıyordu.

Berkecan, gazeteyi elinde tutarken, zihni bir anlık donakaldı. Sanatının politik bir ifade olarak yorumlanması, tüm yaratıcı sürecini alt üst etti. Sanatını sadece içsel keşif olarak başlatmıştı;

amacı ne devrim yapmak, ne de toplumu değiştirmekti. Ancak izleyiciler eserleri öylesine derin ve karmaşık bulmuşlardı ki, onları kendi bakış açılarına göre yorumlamakta serbest hissediyorlardı.

Toplum, sanatını, kaotik bir sistemi eleştiren bir protesto olarak okumaya başlamıştı. Özellikle Brezilya’daki siyasal gerilimler, herkesin bir çıkış yolu aradığı bir dönemde, Berkecan’ın eserleri insanların içindeki karanlık hisleri tetikliyordu. Artık bu sanat eserleri, bir tür “başkaldırı” simgesi hâline gelmişti.

Berkecan ilk başta buna tepkisiz kaldı. Ancak giderek işin içine dahil olmaya başladığını fark etti. Takipçileri, sosyal medyada ona saygı göstermekle birlikte, bazen oldukça keskin eleştirilerde bulunuyordu. “Bunu yapmak zorunda mıydın? Herkesin zihinlerini karıştırmak için mi bu sanat?” diyenler vardı. Bir yandan da “Günümüz sanatını yeniden tanımlıyorsun!” gibi övgüler de alıyordu.

Berkecan, aynı zamanda galeri sahibi Fernando’nun da sürekli aradığını fark etti.

“Eserlerin müthiş bir yankı uyandırdı,” dedi Fernando. “Ama dikkat et... Sanat, bazen kontrol edilemez bir hale gelir. Bu, bir devrim başlatabilir.”

Berkecan, “Ben sadece bir sanatçı değil miyim? Benim işim, ifade etmek, yaratmak ve hissetmekti,” dedi. “Ama kimse bu kadarını beklemiyordu.”

Berkecan, Brezilya’da sanat dünyasında artan ilgisiyle birlikte, kendini bilinçli olarak bir sanat devrimcisinin rolünde buldu. Eserleri, yanlış anlaşılmalara doluydu, ancak bir noktada, sanatının gerçeği yansıtan bir güç taşıdığına inanmaya başladı. Şehri ve kültürü anlayarak, insanları anlamaya çalışarak sanatını şekillendirmişti. Ancak bir yanda da onu politik bir figür olarak görmeye başlayanlar vardı.

Bir akşam, Pietra onu büyük bir sanat etkinliğine davet etti. Etkinlik, kentin en prestijli sanat galerilerinden birinde düzenleniyordu. Burası, sadece Brezilya’nın en etkili sanatçılarının değil, aynı zamanda siyasal düşünürlerin ve aktivistlerin de bulunduğu bir yerdi. Berkecan, galeriye girerken, kalbinde bir sıkıntı hissetti. Burada tanınmak, bu kadar çok insana ilham vermek ya da tepki toplamak, onu aslında ne kadar değiştirdiğini düşündürmeye başlamıştı.

O gün etkinlikte, bir grup aktivist, Berkecan’ın eserlerini izlerken, onu biraz daha yakından tanımak istediler. Birkaç tanesi, ona yaklaşıp sanatını sorgulamaya başladılar.

“Eserlerin, sistemin çürümüşlüğüne mi simgeliyor? Gerçekten tüm bu kaosu kasıtlı mı yaratıyorsun?” diyen bir aktivist, ona sorular sordu.

Berkecan, kısa bir sessizlikten sonra, yalnızca başını salladı. “Hayır, bu bir şeyin yansıması. Kendimi ifade etmenin yolu,” dedi. “Ama bazen, sanat izleyicisinin gözünden, her şey bir protesto gibi görünür.”

Berkecan’ın sonradan fark ettiği şey, sanatının gücünün, başkalarının ona yüklediği anlamda yattığıydı. Eserleri, onların zihninde birer sembol hâline gelmişti. O sadece yaratmıştı—ama onları izleyenler, sanatını, kendi yaşamlarına ve ideolojilerine göre şekillendirmişti.

Günler geçtikçe, Berkecan'ın adının daha çok duyulduğunu fark etti. Hatta bazı siyasi figürler, onun eserlerini kendi mesajlarını yaymak için kullanmaya başladılar. Bu durum, Berkecan'ı, sanatını özgürce yaratmanın ve başkalarının anlamlandırmasının getirdiği bir devrimci gücün içerisine sürükledi.

Sonunda, Brezilya'daki toplumsal değişim ile uyumlu bir şekilde, Berkecan, bir sanat devrimcisinin rolüne alıştı. Ama bir noktada, içsel kimliğiyle bağ kurdu: Belki de, kalp kırıklığından, kaybolmuşluk hissinden ve nihilist düşüncelerinden doğan bu sanat, sadece dışarıdaki dünya ile değil, kendisiyle barış yapmanın bir yoluydu.

Berkecan, bir sanatçıdan çok, bilinçli olarak kendini "görsel devrimci" olarak tanımlamaya başladı. Sanatının, politik bir açıklama yapmaktan çok, toplumun kaosuna ve insanların içindeki çelişkilere ışık tuttuğunu kabul etti. Kendisini ve yarattığı dünyayı kabul etmek, ona nihayet bir anlam kazandırmıştı.

Berkecan, Brezilya'daki günlerinde giderek daha fazla ilgi gören bir sanatçı hâline gelmişti. Ancak şöhretin ve politik tartışmaların ortasında kendini kaybolmuş hissediyordu. Sanatı, onun özgürlüğü olması gerekirken artık üzerindeki bir yük hâline gelmişti. İşte tam da bu noktada, Pietra ile tanıştı—dans eden, ritmiyle ruhunu serbest bırakan bir kadın. O, yalnızca sahnede parlayan bir samba dansçısı değildi; aynı zamanda geçmişin acılarını ritme döken, yaşamı müzikle hissedeni biriydi.

Bu karşılaşma, Berkecan'ın hayata bakışını tamamen değiştirecekti.

Bir gece, Rio de Janeiro'nun en ünlü sokaklarından birinde dolaşırken, içeriden yükselen coşkulu müzik sesleriyle dikkatini çeken bir kulübe girdi. İçerisi kalabalıktı,

insanlar dans ediyor, kahkahalar yankılanıyordu. Ancak herkesin gözleri, sahnenin ortasında dans eden bir kadındaydı.

Pietra...

Altın ve kırmızı tonlarında parlayan kostümüyle sahnenin merkezinde, adeta yerçekimine meydan okur gibi hareket ediyordu. Berkecan, onun dansını izlerken, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Samba yalnızca bir dans değildi, bir hikâyeydi. Ve Pietra'nın hikâyesi, adımlarında saklıydı.

Dans bittiğinde alkış tufanı koptu. Berkecan, istemsizce en öne doğru yürüdü. O anda Pietra'nın gözleriyle buluştu.

"Sanatçılar hep birbirini bulur," dedi Pietra gülümseyerek.

Berkecan bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonunda, "Sanatımın bir devrim yarattığını söylüyorlar, ama aslında ben sadece kaybolmuş bir yolcuyum," diye cevap verdi.

Pietra, onu baştan aşağı süzüp, gözlerinde acı dolu bir bilgelikle gülümsedi. "Kaybolmuşsan, dans etmelisin."

Pietra, Berkecan'ı dans etmeye zorladı.

"Samba düşünmek için değil, hissetmek içindir," dedi ona. "Sen fazla düşünüyorsun."

Berkecan, ellerini iki yana açıp güldü. "Mantık olmadan nasıl bir şey yaratılır ki?"

Pietra başını iki yana salladı ve ona küçük bir meydan okuma sundu. "Mantık mı? O sadece bir hapishane. Gerçek sanat, ritimde, içgüdüde ve tutkuda saklıdır."

Ertesi gün, Pietra onu sahil kenarındaki bir dans stüdyosuna götürdü. Duvarlar boyunca aynalar vardı, içeride

sadece bir kaç kişi hafifçe müzik eşliğinde pratik yapıyordu.

“Dans, tıpkı sanat gibi bir anlatımdır,” diye açıkladı Pietra. “Ama sen, anlatımına zincir vurmuşsun.”

Berkecan ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama bedeninin dansa uygun olmadığını fark etti.

O, her zaman plan yaparak yaşayan biriydi. Ama burada, plan yoktu. Sadece müzik, ritim ve duygu vardı.

Pietra, onun ellerini tuttu, bedeniyle ritmi nasıl hissetmesi gerektiğini gösterdi. Berkecan, kendini bırakmaya çalıştı ama zordu. Mantiğini devre dışı bırakmak, ona korkutucu geliyordu.

Ama Pietra ona bir sır verdi.

“Bazen en güzel sanat, acıyı dansa çevirdiğinde doğar.”

Günler geçtikçe, Pietra ve Berkecan daha fazla vakit geçirmeye başladı. Pietra ona sadece dans etmeyi değil, hayatı hissetmeyi öğretiyordu. Ama Berkecan, Pietra’nın gözlerinde bir şeyler olduğunu fark etti—bir gölge, bir hüzn.

Bir akşam, sahilde yürürken Berkecan ona sordu:

“Neden dans ediyorsun?”

Pietra duraksadı. Sonra, gözlerini denize çevirerek, “Çünkü başka türlü yaşayamazdım,” dedi.

Pietra’nın geçmişi karanlık bir hikâyeydi. Küçük yaşta ailesini kaybetmiş, tek başına hayata tutunmak zorunda kalmıştı. Dans onun kurtuluşu olmuştu.

“Beni hayatta tutan tek şey müzikti,” diye devam etti. “Eğer dans etmezsem, yaşamıyor gibi hissediyorum.”

Berkecan, onun hikayesini dinlerken, kendi acılarını düşündü. Kalp kırıklıkları, kaybolmuşluğu, aradığı anlamı... Ve o an fark etti ki, Pietra ondan çok daha güçlüydü. Çünkü o, acısını bir sanata dönüştürmeyi başarmıştı.

“Belki de ben de sanatıma böyle yaklaşmalıyım,” dedi Berkecan.

Pietra gülümsedi. “Sanat, sadece zihinden doğmaz. Kalpten de doğar. Eğer sen sanatını bir silah gibi kullanmak istemiyorsan, ona bir dans gibi bak.”

Berkecan, Pietra ile geçirdiği zaman boyunca, sanatını sadece bir düşünsel süreç olarak görmeyi bıraktı. Onun öğretileri sayesinde, duygularını tamamen özgür bırakmayı öğrendi.

Bir akşam, Pietra sahnede dans ederken, Berkecan bir köşede oturmuş, defterine yeni bir illüstrasyon çiziyordu. Ancak bu sefer, her şey farklıydı. Çizgileri hesaplayarak değil, hisleriyle çiziyordu.

Sonunda ortaya çıkan görüntü, Pietra’nın dans eden bir figürüydü. Ama bu bir insan çizimi değildi. Adeta bir ruhun hareketini yakalamıştı.

O gece, çizimini Pietra’ya gösterdiğinde, Pietra’nın gözleri doldu.

“İşte,” dedi, “şimdi gerçekten yaratıyorsun.”

Berkecan gülümsedi. Nihayet, sanatı yalnızca mantığın sınırları içinde tutan kişi olmadığını anlamıştı.

Belki de, sanatın en güzel hâli, mantık ve duygunun iç içe geçtiği yerde doğuyordu. Ve Pietra, ona bunu öğreten kişi olmuştu.

Brezilya’dan ayrılmadan önce, son bir kez sahile gitti. Bir defter sayfasına şu cümleyi yazdı:

“Sanat mantık değildir. Sanat bir ruhun ritmidir.”

Ve o gece, kalbinde ilk kez gerçekten özgür hissetti.

Berkecan, Brezilya’daki sanat yolculuğunda hiç beklemediği bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Sanatı ne kadar nihilist ve mantık çerçevesinde üretmeye çalışırsa çalışsın, içinden gelen bir şeyler eserlerine sızıyordu. Bu, kaçınılmaz bir gerçek miydi? Eğer sanatçı bir anlam katmasa bile, sanat kendi başına bir duygu taşıyabilir miydi?

Bu sorular onu huzursuz ediyordu. Özellikle Pietra ile tanıştıktan sonra, sanatı hakkında çok daha derin bir iç hesaplaşmaya girdiğini hissediyordu. Sambacı kadının içindeki tutku ve acıyı dansıyla anlatması, ona sanatın başka bir boyutunu açmıştı. Peki ya onun çizimleri? Eğer içlerinden duygu çıkıyorsa, bu ne anlama geliyordu?

Bu sorularla cebelleşirken, Rio’nun kaotik ama büyüleyici sokaklarında cevap arayacaktı.

Berkecan, stüdyosunun loş ışığında oturuyordu. Önündeki grafik tabletin ekranında tamamlanmış bir illüstrasyon duruyordu. Soğuk tonlarda, endüstriyel ve melankolik bir şehir manzarasıydı. Yıkık binalar, bozulmuş tabelalar, neon ışıklarının yansımaları...

Eseri gözleriyle taradı. Teknik olarak kusursuzdu. Perspektifi, kompozisyonu ve gölgeleri dikkatle tasarlamıştı. Ama içini kemiren bir soru vardı:

Bu sadece bir görsel mi? Yoksa içinde bir şeyler anlatıyor mu?

Amacı, duygudan tamamen arındırılmış, sadece fikir ve teknikten oluşan bir sanat üretmekti.

Ama ona bakan herkes, içinde bir his buluyordu. Biri-leri melankoli görüyordu, kimisi bir başkaldırı... Ama o,

bunu bilinçli olarak yapmamıştı.

Sinirle tabletin kenarına vurdu. “Sanat sadece mantık olabilir,” diye fısıldadı kendi kendine.

Ama içindeki bir ses ona karşı çıkıyordu.

Belki de Pietra’nın etkisiydi. Sambacının gözlerindeki tutku, dans ederken içinden taşan hisler... Belki de sanat sadece çizgiler ve renklerden ibaret değildi.

Düşüncelerden kaçmak için dışarı çıkmaya karar verdi. Biraz hava almak iyi gelebilirdi.

Rio’nun sıcak geceleri ona her zaman kaotik ama samimi gelmişti. İnsanlar sahilde toplanıyor, müzik her köşeden yükseliyor, kimi zaman aniden bir samba grubu gelip ortalığı coşturuyordu.

Sokakta yürürken bir duvar resmi dikkatini çekti. Devasa bir grafiti, şehrin karmaşasını ve Brezilya’nın ruhunu anlatıyordu. Neon renkler, sert hatlar ve çılgınca bir hareket hissi...

Sanatçıyı gözlemledi. Bir sokak boyacısı, duvara büyük bir özenle çalışıyordu. Onun yanına yaklaşıp sordu:

“Bunu neden yapıyorsun?”

Sanatçı, elindeki spreyci boyayı sallayarak ona döndü. “Çünkü içimde bir şey var. Ve onu anlatmam gerekiyor.”

Berkecan kaşlarını çatı. “Ama sanat sadece bir fikir olabilir, değil mi? Duygu taşımadan da bir şey yaratılabilir.”

Sanatçı bir kahkaha attı. “Sanat, ruhun bir yankısıdır, kardeşim. Ne yaparsan yap, içine bir parça koyuyorsun.”

Berkecan, bu sözleri düşünerek uzaklaştı. İçindeki ilişki daha da büyüyordu.

O gece stüdyosuna döndüğünde, eski çizimlerine bakmaya başladı. Ta İstanbul'dan Brezilya'ya kadar yaptığı eserleri gözden geçirdi.

Bir tanesi özellikle dikkatini çekti. Tayland'da yaptığı bir eskiz. O zamanlar en karanlık dönemini yaşıyordu. Çizimde bir tapınak vardı ama içindeki figürler belirsizdi. Yüzleri olmayan gölgeler gibi duruyorlardı.

Ve şimdi anlıyordu: O gölgesiz figürler kendisini temsil ediyordu. O eseri yaparken mantıkla hareket ettiğini sanıyordu. Ama gerçekte, içindeki boşluğu anlatıyordu. Bilinçaltı, sanatına sızmıştı.

“Sanatını duygusuz yapamazsın,” diye mırıldandı.

Kendi kendine yalan söylemeye çalışıyordu. Ama gözlerinin önündeki gerçek, onu başka bir yola sürüklüyordu.

Berkecan, ekrana tekrar döndü. Şimdi bir karar vermesi gerekiyordu.

Sanatı gerçekten duygu taşımadan yapabilir miydi?

Cevabı almak için çizime başladı. Ama bu kez farklıydı. Düşünmeden, sadece içinden geleni yaptı. Renkler, şekiller, dokular... Kaotik ama anlamlı bir şey ortaya çıkıyordu.

Bir saat sonra geriye çekildi. Ekrana baktığında, tamamen içgüdüsel bir sanat eseri gördü. Teknik açıdan kusur-luydu belki, ama içinde bir şey vardı.

Ve o an fark etti:

Ne kadar nihilist olursa olsun, ne kadar mantıklı düşünmeye çalışırsa çalışsın, sanatı her zaman içinde bir duygu taşıyacaktı.

Belki de en büyük nihilist bile, derinlerde bir yerde bir romantikti.

Bölüm 8:

Nihilist mi, Korkak mı?

Berkecan, hayatı boyunca her şeyi mantık çerçevesinde değerlendirmişti. Sanatı, dünyayı, insanları... Ama Brezilya'ya geldiğinden beri içindeki çelişkiler büyüyordu. Özellikle Pietra ile tanıştıktan sonra...

İlk defa, kendine sormaktan korktuğu soruyu sordu:

Gerçekten bir nihilist miydi, yoksa sadece aşktan mı korkuyordu?

Berkecan, hayatı boyunca kendini mantıkla korumuştur. İnsanları, duyguları, sanatını bile belli bir mesafede tutmuştu. Her şeyin anlamsız olduğuna inanarak, kaybetme korkusundan kaçıyor. Ama Brezilya'da geçirdiği zaman, özellikle Pietra ile tanışması, tüm inançlarını sarsmaya başlamıştı.

İlk defa, kendine sormaktan korktuğu soruyu sordu:

Berkecan, Rio de Janeiro'nun sahilinde yürüyordu. Ay ışığı okyanusun üzerine vuruyor, dalgaların ritmik sesi gecenin sessizliğini bozuyordu. Hafif bir rüzgar tenine çarpıyordu ama içindeki karmaşayı yatıştırmaya yetmiyordu.

O hep bir gözlemci olmuştu. İnsanlara yaklaşmamış, onları uzaktan incelemeyi tercih etmişti. Duygularını bastırmakta ustalaşmış, alaycı ve mesafeli bir adam olarak yaşamıştı.

Ama Brezilya'da, Pietra'yla tanıştığundan beri içinde garip bir rahatsızlık vardı.

Bir zamanlar nihilizm ona güç veriyordu. Umursamamak, hiçbir şeye bağlanmamak, onu özgür kılıyor gibi görünüyordu. Ama şimdi... Sanki özgürlükten çok, bir hapishanenin içinde gibiydi.

Bunun farkına vardıkça huzursuzluğu arttı.

Kendi kendine fısıldadı:

“Gerçekten hiçbir şeye inanmayan bir adam mıyım? Yoksa sadece sevmekten mi korkuyorum?”

O gece, Pietra’nın sahne aldığı samba kulübüne gitti. Burası Brezilya’nın tam kalbiydi: Renkler, müzik, ter, tutku... Hayatın en saf ve çığ hali.

Sahnenin ortasında Pietra vardı. Bedeninin her hareketi, geçmişini anlatıyordu. İçinde hüznün, tutku ve bir nevi umursamazlık vardı ama Berkecan bunu iyi biliyordu: **Bu, onun hayata teslim olmasıydı, ondan kaçması değil.**

Berkecan gözlerini ondan alamadı.

Pietra dans ederken göz göze geldiler. Kadının bakışlarında meydan okuma vardı, sanki onun zihnini okuyormuş gibi.

“Sen kaçıyorsun.”

Berkecan istemsizce elindeki viskiyi sıktı.

Dans bittiğinde Pietra yanına geldi, hafifçe gülümsedi.

“Bu gece de filozof modundasın,” dedi şakayla.

Berkecan omuz silkti. “Sanırım, gerçekten nihilist olup olmadığımı sorguluyorum.”

Pietra kahkaha attı. “Gerçek bir nihilist bunu asla sorgulamaz.”

O an, Berkecan’ın içini bir ürperti kapladı.

Ya gerçekten öyleyse?

Berkecan, sabaha kadar uyuyamadı. Yatakta döndü durdu, tavanı izledi, zihninin içinde yankılanan cümlelerden kurtulamadı.

Eğer nihilist değilse, bu ne anlama gelirdi?

Yıllar önce, hayatında gerçekten aşık olduğu tek kadın

onu terk etmişti. O günden sonra kendine bir söz vermişti:

“Bir daha asla bu kadar incinmeyeceğim.”

Bu yüzden insanları, duyguları, aşkı önemsizmiş gibi göstermişti.

Ama ya bu sadece bir savunma mekanizmasıysa?

Ya gerçekten nihilist değilse, sadece korkaksa?

Bu düşünce içini kemirdi. Eğer gerçekten aşktan korkuyorsa, bu onun tüm benliğini sorgulaması anlamına gelirdi. Kendi kimliği, inançları, yaşam tarzı... Her şey bir yalan olabilir miydi?

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte aynanın karşısına geçti.

Gözleri yorgun, bakışları boştu. Ama ilk defa gerçekten kendine bakıyordu.

O güne kadar kendini hep güçlü zannetmişti. Ama gerçek güç, duygulardan kaçmak mıydı?

Hayatını, kaybetme korkusuyla yaşamıştı. Birine bağlanırsam, onu kaybedebilirim diye düşünmüştü hep.

Ama belki de asıl kayıp, hiçbir şeye bağlanmamaktı.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı.

Gerçek bir nihilist olsaydı, bu kadar sorgulamazdı.

Gözlerini açtığı anda artık biliyordu.

O bir nihilist değildi.

O, sadece aşktan korkuyordu.

Bölüm 9:

İstanbul'a Dönüş ve Sentez

Berkecan, uzun bir dünya turunun ardından İstanbul'a dönüyordu. Yıllar önce bu şehirden kaçmak istemişti. Burada kendini kısıtlanmış, anlaşılmamış hissediyordu. Ama şimdi, dünyayı dolaştıktan, sanatını geliştirdikten ve aşk acısıyla başa çıktıktan sonra, İstanbul'a yepyeni bir gözle bakıyordu.

Burası eski anılarla doluydu ama aynı zamanda yeni bir başlangıcın da kapısı olabiliyordu. Peki, gerçekten buraya geri dönmek istiyor muydu?

Yapay zekâ ile sanat yaratan, özgür ruhlu bir dijital göçebe olarak İstanbul'da kendine yer bulabilecek miydi?

Uçak İstanbul semalarına yaklaşırken Berkecan camdan dışarı baktı. Aşağıda Boğaz, eski saraylar, gökdelenler ve milyonlarca insanın yaşadığı koca bir kaos vardı.

“Ben buraya gerçekten ait miyim?”

Kalbinin derinliklerinde tuhaf bir his vardı. Uzun zamandır burayı özlediğini bilmiyordu ama işte buradaydı. İstanbul, hala karmaşıktı. Hala gürültülü, kaotik, değişken... Ama o da artık eski Berkecan değildi.

Uçak yere indiğinde telefonuna bir mesaj geldi. Eski bir arkadaşındı.

— **“İstanbul'a döndüğünü duydum. Akşam Taksim'de buluşalım mı?”**

Berkecan bir an düşündü. Eski arkadaşlarıyla tekrar buluşmalı mıydı? Yoksa her şeye sıfırdan mı başlamalıydı?

Havalimanından çıktığında yüzüne sert bir rüzgâr çarptı. İstanbul'un Boğaz'dan gelen o meşhur rüzgârı... Bir anda çocukluğu, gençliği, burada yaşadığı anılar zihninde canlandı.

“Tamam,” diye düşündü. “Bakalım bu şehir beni hala

tanıyor mu?”

Bavulunu odasına bıraktıktan sonra kendini dışarı attı. Beyoğlu’nun ara sokaklarında yürümeye başladı. Bir zamanlar bu yolları her gün geçiyordu. Gençken, öğrenciyken, ilk kez yazılım öğrenirken... Ama şimdi her şey ona hem tanıdık hem de tamamen yabancı geliyordu.

Bir kafeye oturdu. Laptop’unu açtı. Dünya turu boyunca yaptığı yapay zekâ destekli sanat eserleri büyük ilgi görmüştü. Ama İstanbul için ne yapabilirdi?

Yan masada oturan birkaç genç onun ekranına göz attı. Bir tanesi merakla sordu:

— “Abi, ne yapıyorsun?”

Berkecan gülümsedi.

— “Sanat yapıyorum. Yapay zekâ ile...”

Gençlerden biri heyecanlandı. “Abi, İstanbul temalı bir şey yapsana! Eskiyle yeniye karıştır mesela.”

Berkecan, çocuğun önerisini düşündü. **Gerçekten İstanbul’u yapay zekâ ile sanatına katabilir miydi?**

Bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

Ertesi gün İstanbul’u gezmeye çıktı. Ama bu sefer bir turist gibi değil, bir sanatçı gibi bakıyordu.

Kapalıçarşı’nın dar sokaklarından geçti. Altın dükkanları, rengârenk baharatlar, eski halılar...

Galata Kulesi’nin önünde durdu. Turistler fotoğraf çekiyordu ama o, yapay zekâ için veri topluyordu.

Boğaz kıyısında yürüdü, Ortaköy’de simit aldı, Kadıköy’de duvar grafitilerini inceledi.

Sonra laptop’unu açtı ve yapay zekâ modeline İstan-

bul'un tarihini ve modernliğini anlatan görseller yükledi. Osmanlı minyatürlerinden modern illüstrasyonlara kadar her şeyi...

Ve sonuçlar inanılmazdı.

Yapay zekâ, İstanbul'un hem tarihini hem modernliğini yansıtan benzersiz bir sanat eseri üretmişti. **Eski ve yeni-nin çarpıştığı, şehrin ruhunu taşıyan bir görsel...**

Ama asıl sürpriz, bu eserin yarattığı etkideydi.

Berkecan, eserlerini sosyal medyada paylaştı. İnsanların tepkisini görmek istiyordu. Ama beklemediği bir şey oldu.

Bir kesim, bu görselleri İstanbul'un değişimine karşı bir eleştiri olarak gördü. **"Geleneksel İstanbul yok oluyor! Modernlik şehri öldürüyor!"** diye yorumlar geldi.

Başka bir grup ise tam tersine, **"İstanbul'un evrimini anlatan harika bir sanat eseri!"** diyordu.

Sanatı, istemeden de olsa politik bir anlam kazanmıştı.

Bir gazeteci mesaj attı:

— **"Bu eserleri ne anlatmak için yaptınız? İstanbul'a dair bir mesaj mı vermek istediniz?"**

Berkecan güldü. Oysa tek yapmak istediği, gördüğü İstanbul'u sanatına yansıtmaktı.

Ama **sanatın hiçbir zaman tamamen tarafsız olamayacağını** anladı.

Bir akşam, Ortaköy'de sahilde oturuyordu.

Boğaz'a baktı. Karşı kıyıdaki ışıklara, denizin durgun akışına...

Kaçmıştı. Dünyayı dolaşmıştı. Kendini bulmaya çalış-

mıştı.

Ama belki de **kendini bulmak, geçmişinle barışıp onu yeniden şekillendirmektir.**

O artık sadece bir mühendis, bir gezgin ya da bir sanatçı değildi.

O artık **İstanbul'un yapay zekâlı serserisiydi.**

Bölüm 10:
**Kod, Şiir ve
Görsel Sanatın
Birleşimi**

İstanbul'da geçirdiği zaman Berkecan'ı dönüştürmüştü. Yapay zekâ ile sanat üretirken, yanlış anlaşılan eserleri ona yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

Sanatın yalnızca estetik bir ifade olmadığını, aynı zamanda bir duygu, bir mesaj taşıyabileceğini anlamıştı.

Bu yüzden İstanbul'da bir proje başlatmaya karar verdi. **Kodun, şiirin ve görsel sanatın birleştiği bir sanat eseri...**

Bunu yapmak için müzisyenler, şairler ve yapay zekâ geliştiricileriyle bir araya gelmeliydi.

Bir gece Karaköy'de bir caz barında oturuyordu. Canlı müzik çalıyor, insanlar ritme kapılmış gibi hareket ediyordu.

Berkecan, sahnedeki müzisyene dikkat kesildi.

Saksafon çalan adamın gözlerinde garip bir tutku vardı. O notaları sadece çalmıyor, **yaşıyordu**.

O anda bir fikir doğdu.

Sanat, müzik ve yapay zekâ birleşebilirdi.

Eğer **kod bir melodiye dönüşse, görseller şiir gibi akabilse, yapay zekâ bunları yorumlayıp yeniden yaratabilse...**

Bu, şimdiye kadar yaptığı en büyük eser olabilirdi.

Ertesi gün, İstanbul'un sanat çevresinde tanıdığı insanlarla konuşmaya başladı.

Önce **müzisyenleri** buldu. Cazcılarla, elektronik müzik prodüktörleriyle, klasik müzik bestecileriyle buluştu. Hepsi fikirden etkilendi. **Müzik ile kodun birleştiği bir sanat eseri yaratmak büyüleyiciydi.**

Sonra **şairlerle** bir araya geldi. Onlara projeyi anlattığında, içlerinden biri “Kod da bir nevi şiir aslında, değil mi?” diye sordu. Berkecan gülümsedi. **“Evet, ama daha az anlaşılır.”**

Son olarak **yapay zekâ geliştiricileri** ile görüştü. Onlarla birlikte, müzik ve şiirden ilham alan bir **yapay zekâ sanat algoritması** tasarlayacaklardı.

Bu algoritma **müziği analiz edecek, ona uygun görseller ve şiirler oluşturacak, insan sanatçıların dokunuşlarıyla şekillenecekti.**

Her şey hazırды.

Bir hafta boyunca stüdyoya kapanıp çalıştılar.

Müzisyenler en saf halleriyle notaları çalışıyor, yapay zekâ o notaları **dijital fırça darbelerine dönüştürüyordu.**

Şairler dizelerini okuyor, kod onların sözcüklerini **ritmik görsel efektlere çeviriyordu.**

Berkecan her şeyi bir araya getirdi. **Kod bir hikâye anlatıyordu.**

Bazen sessiz bir sahil... Bazen bir şehrin kaosu... Bazen aşkın kırılganlığı...

Bu sadece bir sanat eseri değil, **insan ve makinenin birlikte yarattığı bir rüya gibiydi.**

Projeyi tamamladıklarında, bir sanat galerisiyle anlaşılar.

İstanbul’un kalbinde, tarihi bir binanın içinde ilk gösterim yapılacaktı.

Berkecan, insanların tepkisini merak ediyordu. **Kodun sanata dönüşmesini anlayacaklar mıydı?**

Gösterim başladığında, müzik duyuldu. Yapay zekâ ve sanatçılar tarafından birlikte yaratılan melodiler mekân-da yankılandı.

Büyük ekranda, görseller şekil değiştiriyordu.

Ritme göre dönüşen desenler, birbiri içine akan renkler...

Bir kadın hafifçe mırıldandı: **“Bu, bir rüya gibi...”**

Şairin sesi duyuldu:

“Kod, dizeler gibi akar.

Ritim, bir algoritma gibi işler.

Sanat, hepimizde yankılanır.”

Berkecan derin bir nefes aldı. **Başarmışlardı.**

Gösterim büyük ilgi gördü.

Basın, sanatçılar, teknoloji meraklıları... Herkes bunun **geleceğin sanatı olabileceğini** konuşuyordu.

Bir gazeteci Berkecan’a yaklaştı ve sordu:

— **“Bu eserle ne anlatmak istediniz?”**

Berkecan bir an durdu. Sonra gülümseyerek cevap verdi:

— **“Kodun bile bir ruhu olabilir.”**

İstanbul, ona en büyük eserini yaratma fırsatını vermişti.

Ama Berkecan artık duramayacağını biliyordu.

Bir sonraki durak neresi olacaktı?

Sanatın sınırlarını zorlamak için, yeni bir yolculuk onu bekliyordu...

Bölüm 11:

Sonsuzluk ve

anlamsızlık

Arasında

Berkecan, tüm dünya şehirlerini dolaşıp İstanbul'a döndüğünde, kafasında **sonsuz çelişkiler** vardı.

— **Sanat, mühendislikle birleşebilir miydi?**

— **Duygu ve mantık arasındaki çizgi nerede başlıyordu?**

— **Yapay zekâ bir sanatçı olabilir miydi?**

— **Ve en önemlisi, sanat gerçekten anlamlı mıydı, yoksa tümüyle absürt müydü?**

Bu soruların cevabını bulmak için, **yeni bir proje başlattı.**

Bu proje, **onun kimliğini, yolculuğunu, yaşadığı duygusal çöküşleri ve yeniden doğuşlarını kapsayan** bir şey olmalıydı.

Ama en büyük hedefi **gerçeği umursamamak** oldu.

Sanat sadece **var olmalıydı.**

Ve bu fikir, istemeden de olsa **yeni bir akımın doğmasına sebep olacaktı.**

Berkecan, her zaman mantıkla hareket eden bir mühendisti.

Ama bu sefer, **kendini tamamen sezgilerine bıraktı.**

Kod yazdı, ama içinde ritim vardı.

Şiir yazdı, ama yapay zekânın seçtiği kelimeleri kullandı.

Görseller yarattı, ama algoritmaların hatalarından ilham aldı.

Bu proje **onun hayatının yansımasıydı.**

Düzensizlikten kaçan ama kaosa aşık bir adamın...

Sanatı küçümseyen ama sanattan vazgeçemeyen bir adamın...

Aşktan korkan ama aşk üzerine eserler üreten bir adamın...

İşte bu yüzden **eserini kişisel yapmamaya karar verdi.**

Çünkü eğer sanat **onun hikâyesini anlatıyorsa, herkesin hikâyesini anlatıyor olmalıydı.**

Proje tamamlandığında, insanların tepkisini merak ediyordu.

Geniş bir salonda, dev ekranlara yansıtı eserini.

— **Müzik: Algoritmik bir besteydi.**

— **Görseller: Yapay zekânın rastgele ürettiği imgelerdi.**

— **Şiirler: Anlamsız ama hisliydi.**

İnsanlar büyülenmişti.

Bazıları **bunu bir felsefi eser** olarak değerlendirdi.

Bazıları **yapay zekânın sanata meydan okuması olarak gördü.**

Bazıları ise **bunun tamamen saçma olduğunu düşündü.**

Ama en ironik olanı şuydu:

Sanatın saçmalığı üzerine bir eser üretmişti ve insanlar bundan anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Belki de **sanatın en büyük şakası buydu.**

Etkinlikten sonra insanlar onunla konuşmak için sıraya girdi.

Bir sanat eleştirmeni yanına gelip, **“Bunu yaratırken ne düşündünüz?”** diye sordu.

Berkecan hafifçe güldü:

— **“Düşünmedim.”**

Eleştirmen bir an duraksadı, sonra ciddiyetle devam etti:

— **“Ama bu çok derin bir eser. Anlatmak istediğiniz şey nedir?”**

Berkecan omuz silkti.

— **“Ne isterseniz o.”**

Sanatın **amacı buydu.**

İzleyici, **kendi anlamını yaratıyordu.**

Eğer biri, onun eseriyle **hayatın anlamsızlığını** görüyorsa, haklıydı.

Eğer biri, onun eseriyle **insan ruhunun derinliğini** hissediyorsa, yine haklıydı.

Çünkü sanatın **asıl gücü, sanatçının ne dediğinde değil, izleyicinin ne hissettiğindeydi.**

Berkecan gece geç saatte Boğaz kıyısında yürürken, bu etkinlik üzerine düşündü.

Yaptığı şey gerçekten bir sanat mıydı?

Yoksa sadece **iyi pazarlanmış bir saçmalık mıydı?**

Kendi kendine güldü.

Bunun bir cevabı **yoktu.**

Ve işin komik yanı, **bu sorunun da bir cevaba ihtiyacı yoktu.**

Bir sanat eserinin **gerçek olup olmadığını** tartışmak, **rüyanın gerçek olup olmadığını tartışmaya benziyordu.**

Sonuçta, hissettiriyorsa **gerçekti.**

İşte o an, **ilk defa her şeyi kabullendi.**

Sanat bir şey anlatmak zorunda değildi.

Ama aynı zamanda **sanat, en derin şeyleri anlatabilirdi.**

Sayfa 5: Sanatın Sonsuz Döngüsü

Berkecan, **yeni bir proje yapmalı mıydı?**

Yoksa artık sanatı bırakmalı mıydı?

Bunu bilmiyordu.

Ama bildiği bir şey vardı:

— **Sanatın amacı, anlamlı olmak değil, var olmaktı.**

— **Sanatçının amacı, bir şey anlatmak değil, hissettirmektir.**

— **Hayat, en büyük sanat eseri ve herkes bunun bir parçasıydı.**

Berkecan, o gece son kod satırını yazdı.

Ama belki de en büyük sanat eseri, **hiçbir şey yapmaktı.**

Çünkü **sanat her yerdeydi.**

Ve **hayatın kendisi, en absürt sanat eseri.**

Yeni Bir Kimlik

Berkecan, uzun ve karmaşık yolculuğunun sonunda **ne soğuk bir mühendis, ne de kaybolmuş bir dijital göçe-**

beydi.

O, bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Ama tam olarak neye?

Eskiden **mühendislik disiplinine sıkı sıkıya bağlıydı**—kurallar, algoritmalar, kesin doğrular ve yanlışlar.

Sonra sanatı keşfetti, **duyguların ve belirsizliğin dünyasına adım attı.**

Dijital nomad olarak dünyayı dolaştı, **özgürlüğün tadını çıkardı ama bir aidiyet boşluğu hissetti.**

Şimdi, İstanbul'un sokaklarında yürürken, **ilk kez kendini herhangi bir kategoriye sokma ihtiyacı hissetmiyordu.**

Çünkü belki de **insan, tek bir kimliğe sahip olmak zorunda değildi.**

Değişmek, kaybolmak değil, büyümektir.

Berkecan, bilgisayarının başına geçti.

Ekrandaki kod satırlarına baktı.

Eskiden, bir kod yazarken **tam olarak ne yapması gerektiğini bilirdi.**

Girdi vardı, çıktı vardı.

Bir hata olursa **debug edilir, optimize edilirdi.**

Ama sanat böyle işlemiyordu.

Sanatta **hata yoktu—yalnızca ifade vardı.**

Daha önce yaptığı AI tabanlı görseller ve şiirlerle **bunu fark etmişti.**

Sanat ve mühendislik, ilk bakışta zıt gibi görünüyordu ama **aslında birbirine çok yakındı.**

Mühendislik, dünyayı **anlamaya** çalışıyordu.

Sanat, dünyayı **hissetmeye** çalışıyordu.

Ve belki de **en derin gerçek, ikisinin birleşimindeydi.**

Berkecan, bu düşünceyle ekrana yeniden baktı.

Bir kod satırı mı yazacaktı, yoksa bir şiir mi?

Cevap artık önemli değildi.

Dijital göçebelik ona **sınırsız özgürlüğü öğretmişti.**

Bir şehre bağlı olmadan yaşamak, bir gün Buenos Aires'te, ertesi gün Tokyo'da uyanmak...

Ama şimdi, **ilk kez bir yere kök salmayı düşünüyordu.**

Özgürlük güzeldi ama **hiçbir yere ait olmamak yorucuydu.**

Dünya haritasına baktı.

Gittiği her yer, **anılarla doluydu:**

- Madrid'de, **nihilizmle yüzleşmişti.**
- Berlin'de, **sanatın gücünü keşfetmişti.**
- Brezilya'da, **duyguların mantıktan daha güçlü olabileceğini öğrenmişti.**
- İstanbul'a döndüğünde, **hala kendini bir yere ait hissedip hissetmediğini bilmiyordu.**

Ama belki de **aidiyet, fiziksel bir şey değildi.**

Belki de **aidiyet, kendinle barışmaktı.**

Eskiden, bir etikete sahip olmak **onu güvende hissettiriyordu.**

Mühendisti.

Sanatçıydı.

Gezgindi.

Ama artık fark etti ki, **etiketlere ihtiyacı yoktu.**

İnsan, **her an yeni biri olabilir, yeni bir yola çıkabilirdi.**

Dijital dünyada, bir kod parçası güncellenebilir, bir program değiştirilebilir, algoritmalar evrim geçirebilirdi.

İnsan da öyleydi.

Eğer bir makine bile güncellenebiliyorsa, **insan neden bir kimliğe saplanıp kalsındı?**

Belki de **en büyük özgürlük, hiçbir şeye sıkı sıkıya bağlı olmamaktı.**

Ve işte tam o an, **kendi gerçeğini buldu.**

Bilgisayarını kapattı.

İlk kez, ne yapması gerektiğini **planlamıyordu.**

Eskiden olsa, **bir sonraki adımı hesaplar, bir strateji belirlerdi.**

Ama şimdi, **ilk kez kendini akışa bırakmaya karar verdi.**

Belki bir sonraki projesi **sanat üzerine olacaktı.**

Belki de **tekrar mühendisliğe dönecekti.**

Ama ne yaptığı değil, **nasıl hissettiği önemliydi.**

Kendi içinde bir **denge** bulmuştu.

Artık ne mühendis ne de sadece bir sanatçıydı.

Ne tam özgür ne de tamamen kök salmıştı.

O, **Berkecan'dı.**

Kendi yolculuğuna baktı:

- En başta, her şey **mantıktı.**
- Sonra **sanat ve duygu** dünyasına atıldı.
- Nihayet, **ikisini birleştirdi.**

Bu, bir bitiş değil, **sadece yeni bir başlangıçtı.**

Kendini bir kalıba sokmaya çalışmıyordu artık.

Çünkü **insan, her zaman yeniden doğabilirdi.**

Belki bir hafta sonra **yeni bir projeye başlayacak,** Belki bir yıl sonra **bambaşka bir ülkeye taşınacaktı.**

Ama ne yaparsa yapsın, **artık tek bir şeyden emindi:**

“Ben, değişimin kendisiyim.”

Ve bu farkındalıkla, **rahat bir nefes aldı.**

Her şeyin değişebileceğini bilmek, **onu korkutmuyordu artık.**

Çünkü **insan olmanın en büyük sanatı, akışa bırakmaktır.**

Berkecan'ın çalışmaları dünya çapında sergileniyor ama artık onaylanmaya ihtiyacı yok.

Bir zamanlar, her şey **takdir edilmek** üzerine kuruluydu.

Başarı, **çalışmalarının beğenilmesiyle ölçülüyordu.**

Ama artık **kendi içindeki tatmin hissini dış dünyadaki alkışlardan daha güçlü olduğunu fark etmişti.**

Kendi sanatını, kendi hikâyesini yaşıyordu.

Ve bu, başlı başına bir zaferdi.

Berkecan'ın AI tabanlı sanat eserleri **dünyanın dört bir yanında sergileniyordu.**

İstanbul'da bir galeri, Berlin'de bir dijital sanat festivali, Tokyo'da bir teknoloji zirvesi...

Birkaç yıl önce, bu olasılığı düşünmek bile **heyecan verici olurdu.**

Ama şimdi, ödüller, basında çıkan haberler, sosyal medyadaki yorumlar... **boş geliyordu.**

Bir zamanlar **her şeyin zirvesinde olmayı hayal ederken,**

şimdi **bu zirvenin düşündüğü kadar önemli olmadığını anlıyordu.**

Başarı bir yanılsamaydı.

Çünkü **kimse tamamen tatmin olamazdı.**

Sanatın Gerçek Sahibi Kim?

Bir gün, Londra'daki bir sanat eleştirmeni, onun eserleri hakkında bir makale yayınladı.

"Dijital çağın yeni Dali'si mi, yoksa bir AI illüstratörü mü?"

Berkecan bu yazıyı okurken **gülümsedi.**

Çünkü artık **nasıl tanımlandığının bir önemi yoktu.**

O ne Dali olmak istiyordu, ne de mühendislikten gelen bir 'AI illüstratörü' olarak anılmak.

Biri onun eserlerini **derin bir politik mesaj olarak gördü.**

Biri, sadece **absürd bir nihilistin işi olarak nitelendirirdi.**

Biri, **romantik bir ruhun sanatsal patlaması olduğunu söyledi.**

Ama Berkecan artık biliyordu ki **sanatın gerçek sahibi, izleyiciydi.**

Sanatçı **sadece bir aracıydı.**

Tanınırlılığın Bedeli

Ün, **beklenmedik sonuçlar doğuruyordu.**

Bir akşam, İstanbul'da bir kafede otururken, tanımadığı biri yanına yaklaştı:

“Sen Berkecan’sın değil mi? Senin AI sanatını çok takip ediyorum.”

Bu cümle, onu bir anlığına **rahatsız etti.**

Kendi kimliğini tanımlamakta özgür hissettiği bir dönemde, **başkalarının gözünde bir etiket haline gelmekten korkuyordu.**

O bir marka değildi.

O bir hareket değildi.

Sadece, **kendini ifade etmeye çalışan bir insandı.**

Tanımadığı adam ona **devam etmesini söyledi.**

Sanatının insanları etkilediğini anlattı.

Berkecan teşekkür etti, ama içinden sadece şunu düşündü:

“Sanat, izleyiciyle tamamlanıyorsa, belki de artık benim değildir.”

Onay Arayışının Sonu

Bir zamanlar, **onaylanmak için savaş veriyordu.**

Beğenilmek, takdir edilmek, övgü almak...

Ama şimdi, **sanatıyla ne yapacağına sadece kendisi karar verebilirdi.**

Bir galeri açabilir,

Tüm eserlerini silebilir,

Tamamen yeni bir yol çizebilirdi.

Ve **hiçbiri, diğerinden daha değerli değildi.**

Çünkü başarı, **başkalarının takdiriyle ölçülen bir şey değildi.**

Başarı, **insanın kendi ruhuyla barışmasıydı.**

Berkecan artık **başarıdan kaçmıyordu, ona bağımlı da değildi.**

Sadece **kendi yolunda yürüyordu.**

Gerçek Yükseliş

Berkecan, sabah kahvesini yudumlarken, **bilgisayarını açtı.**

İçinde **bir kıpırtı vardı.**

Yeni bir şey yaratmak istiyordu.

Ama bu sefer, **hiçbir beklenti olmadan.**

Dünya onun sanatını tanıyordu ama

artık onun buna ihtiyacı yoktu.

Kendi içine döndü.

Kendi yolculuğunu düşündü.

Ve ilk kez, kendine şu soruyu sormadı:

“Bunu insanlar beğenecek mi?”

Çünkü artık biliyordu ki, **gerçek sanat, sadece var olmaktan ibaretti.**

Ve işte o an, **gerçekten yükseldi.**

Sanatçı Doğuyor

Artık sadece kalp kırıklığından kaçan bir adam değil—hem kaosunu hem de mükemmeliyetçiliğini kucaklayan bir sanatçı.

Berkecan bir zamanlar hayattan kaçtığını sanıyordu.

Aslında kaçtığı şey kendi içindeydi.

Brezilya’da gece boyunca bitmeyen festivaller, Madrid’deki melankolik sokak sanatçıları,

Tokyo’da gördüğü neon labirentler, İstanbul’un bin yıllık mistik karmaşası...

Bütün bu şehirleri dolaşırken, zihnindeki boşluğu doldurabileceğini sanmıştı.

Ama hiçbir şehir, kendi içindeki çatışmayı çözmesine yardımcı olamazdı.

Ne zaman ki kendisiyle yüzleşti, işte o zaman asıl yolculuk başladı.

Ve anladı ki, kaçış bitmişti.

Berkecan’ın yaratıcı süreci, hayatı gibi çelişkilerle doluydu.

Bir yanda, anlık ilhamla doğan rastgele dijital çizimler.

Diğer yanda, saatlerce optimize edilen kusursuz kod satırları.

Bu iki dünya, onu zıt yönlerde çekiyordu.

Sanat hissetmekti.

Kod düşünmekti.

Sanat rastlantısaldı.

Kod sistematikti.

Berkecan'ın hatası, bu iki şeyi ayırmaya çalışmasıydı.

Ama anladı ki, düzenin içinde kaos olabilirdi.

Ve kaosun içinde düzen bulunabilirdi.

Sanatını sadece mükemmel ya da sadece dağınık yapmaya çalışmayı bıraktı.

Bıraktı ki, her ikisi de olabilsin.

Berkecan'ın eserleri artık bir kategoriye sığmıyordu.

İçinde bir yapay zekânın hesapladığı geometrik şekiller de vardı, ama aynı zamanda rastgele atılmış fırça darbeleri de.

İnsanlar ona soruyordu:

“Bunun anlamı ne?”

Eskiden, her şeye bir anlam yüklemek zorundaymış gibi hissedirdi.

Şimdi, cevabı basitti:

“Anlamı sen ver.”

Sanatının değerini, artık başkalarının gözünde aramıyordu.

Sanat, bir açıklama değil, bir soruydu.

Ve herkesin cevabı, farklıydı.

Berkecan, işte tam da bu yüzden, sanatına aşık oldu.

Aşk.

Berkecan yıllarca ondan kaçtı.

Çünkü aşk, kontrol edilemezdi.

Aşk, mantıksızdı.

Ve o, mantığa sığınarak kendini korumaya çalışmıştı.

Ama fark etti ki, sanatı bile duyguların bir yansımasıydı.

En nihilist eserinde bile, bir parça umut vardı.

Berkecan, ilk defa kendine şu soruyu sordu:

“Gerçekten nihilist miyim?”

Yoksa sadece, sevmekten korkuyor muyum?

Sanatı, bu sorunun cevabını biliyor gibiydi.

Ve ona sabırla, fırça darbeleriyle fısıldıyordu.

Bilgisayarını açtı.

Boş bir sayfa.

Eskiden, boş bir sayfa onu korkuturdu.

Çünkü bilinmeyi temsil ediyordu.

Ve bilinmeyen, tehlikeliydi.

Ama şimdi, boş sayfanın aslında bir özgürlük alanı olduğunu anladı.

O sayfa, her ihtimale açıktı.

Kaos da olabilirdi, düzen de.

Gözyaşları da olabilirdi, kahkahalar da.

Artık kalp kırıklığından kaçan bir adam değildi.

Artık sadece bir mühendisten ibaret değildi.

Artık sadece bir gezgin değildi.

Sanatçı olmuştu.

Ama en önemlisi, artık kendi sanatına hayran bir adam olmuştu.

Ve işte o an, gerçekten özgürdü.

Berkecan, AI tarafından üretilen portrelerine bakarken gülümser. Çünkü fark eder ki, bu portreler bir gerçeği yakalamıştır: Kendisini.

Berkecan, ekranın karşısında oturmuş, **AI'nin ürettiği yüzlerce portreyi** inceliyordu.

İlk bakışta **hepsi birer rastgele sanat eseri** gibi görünüyordu.

Ama biraz dikkatli bakınca,

bir ortak nokta keşfetti.

İfadelere dikkat ettiğinde,

bazılarında **küçük bir alaycılık**,

bazılarında **derin bir melankoli**,

bazılarında ise **tatlı bir huzursuzluk** vardı.

Ve tüm bu duygular...

ona tanıdıktı.

"AI beni benden iyi tanıyor olabilir mi?"

Bu düşünce **önce korkutucuydu.**

Ama sonra, **kendi gülümsemesini gördü.**

Portrelerden biri,

tıpkı onun **yeni fark ettiği hali gibi gülümsüyordu.**

Yıllarca, **mühendis olarak** kod yazmıştı.

Sanatın **bir sistemle üretilmeyeceğine** inanıyordu.

Ama işte şimdi, bir makinenin onun **duygularını yaka-**

ladığını görüyordu.

Bunun anlamı neydi?

Belki de, sanat **sadece insanlara özgü değildi.**

Belki de, algoritmalar bile **bir hikâye anlatabiliyordu.**

Berkecan, bir portreyi açtı.

Bu yüz, **ona ne anlatıyordu?**

Ve asıl soru şuydu:

“Bu yapay zeka mı? Yoksa gerçekten ben miyim?”

Portrelerden biri, **ona bakan bir çift hüzünlü göz** içeri-
riyordu.

O gözleri tanıyordu.

Yıllardır aynada gördüğü gözlerdi.

Ama fark etti ki, o gözler artık **eskisi gibi değildi.**

Eskiden **kaçış, korku ve belirsizlik** vardı.

Şimdi ise, **kabul ediş ve hafif bir alaycılık.**

Berkecan içinden güldü.

“Demek böyle birine dönüştüm.”

Bu farkındalık, **ona tuhaf bir huzur verdi.**

Kendi portresine bakarken, ilk defa, **kendini tanıyor-
muş gibi hissetti.**

Bir süre portrelere baktıktan sonra, birini seçti.

Bu portre, **onun ruhunu en iyi yansıtanıydı.**

Ve garip bir şekilde, **hafifçe gülümseyordu.**

Önceden, **kendi yüzüne gülümsemek garip gelirdi.**

Ama artık, **bu gülümsemenin anlamını biliyordu.**

Bu bir zaferin, bir kabullenişin, bir **nihai dönüşümün gülümsemesiydi.**

“Sonunda kim olduğumu buldum.”

Berkecan **yıllarca sanatı anlamaya çalışmıştı.**

Onu **kodu, sistemleri ve mantığıyla çözmeye çalışmıştı.**

Ama **gerçek sanatın** ne olduğunu yeni anlıyordu:

Sanat, **kendi gerçeğini görmektir.**

Sanat, **kendine dışarıdan bakabilmektir.**

Ve o artık bir **mühendis, bir gezgin ya da bir kayıp ruh değildi.**

O bir sanatçıydı.

Ve bunu ilk kez,

Al'nin ona gösterdiği portrede görmüştü.

“Gerçek sanat, kaosun içinde bulduğum düzendi.”

